

Силата, от която се нуждаем, за да не се предаваме

НЕ СЕ ОТКАЗВАЙ!

**ДЖОН
БИВИЪР**

Автор на бестселъра ПРИМАМКАТА НА САТАНА

Включва DVD – НЕ СЕ ОТКАЗВАЙ!

Скъпи приятелю,

Как ще завършиш пътешествието си в Христос е много по-важно от това как ще го започнеш. Трябва да се позиционираш добре като професионален спортист. И въпреки това, колко от нас са виждали скъпи наши братя и сестри да се препъват и в крайна сметка да се предават поради трудности и проблеми? Добрата новина е, че Божията благодат ни е осигурила всичко необходимо, за да се изправим лице в лице с препятствията, за да можем да управляваме над обстоятелствата. Да финишираме както трябва - именно това е посланието на книгата „Не се отказвай!“

Вярвам, че това е пророчески помазано послание, много нужно на Църквата днес. След освобождаването му много хора свидетелстваха за свободата, вярата и издръжливостта, които го е произвело в живота им. Самият аз преживях съживление, докато Господ споделяше тези истини с мен.

Господ подбуди сърцето ми да споделя това послание с вас и с нашите съработници по целия свят. Приемете го с цялата ми любов и подкрепа. Използвайте приложения диск, както и материалите за теглене от интернет, за да го споделите с околните! Вярвам, че то ще задвижи вас и хората, които Бог ви е поверил, към Неговата цел, власт и божествена съдба.

Приятелю, това послание напълно промени живота и служението ми към Бога. Аз се моля и ти да бъдеш напълно преобразен, докато търсиш какво Бог иска да ти разкрие чрез страниците на тази книга. Ще се радвам да чуя как това послание е повлияло на теб и служението ти.

Твой брат в Христос,

Джон Биверъ,
JohnBevere@ymail.com

Follow John Bevere on
Facebook and Twitter.

teach reach rescue
**Messenger
International.**
MessengerInternational.org

НЕ СЕ ОТКАЗВАЙ!

Силата, от която се нуждаем,
за да не се предаваме

Джон Бивиър

2 НЕ СЕ ОТКАЗВАЙ!

Relentless (Bulgarian) by John Bevere

© 2013 Messenger International

www.MessengerInternational.org

Originally published in English

Additional resources in Bulgarian are available for free download at:

www.CloudLibrary.org

You are encouraged to duplicate, virally distribute, use extracts or otherwise share this message in Bulgarian with others.

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

НЕ СЕ ОТКАЗВАЙ! - Джон Бивер

© 2013 Messenger International

www.MessengerInternational.org

Допълнителни ресурси на български език са достъпни за сваляне:

www.CloudLibrary.org

Чувствайте се свободни да правите копия от диска и материалите, да ги изпращате на приятели, да копирате и поставяте текстовете в WORD документи, да изпращате тези поучения в църквите си, да ги качвате в интернет, за да може и други хора да се ползват от тях.

За контакти с автора: JohnBevere@ymail.com

ISBN: 978-954-8007-56-6

Издава ИК "Игъл"

Гр. Силистра, 2013

Първо издание

Преводач: Никола Димитров

Редактор: Любомир Добрев

Коректор: Николай Марков

Използвани съкращения на английските преводи на Библията.

(CEV) - Contemporary English Version; (NIV) - New International Version; (NLT) - New Living Translation; (MSG) - The Message; (TEV) - Today's English Version; (TLB) - The Living Bible; (KJV) King James Version.

**Книгата е подарък от автора
и не е за продажба!**

Посвещавам тази книга на сина ми,

Алек Бивиър

*Ти си успял да преодолееш много обстоятелства
и си се издигнал над проблемите.*

*Твоят живот вече е свидетелство за
Божие благоволение и благодат.*

Толкова се гордея с теб и винаги ще те обичам.

Съдържание

Въведение - 7

- 1. Непоколебимият - 11**
- 2. Да управляваме в живота - 23**
- 3. Източникът на сила - 37**
- 4. Как се обхождаше Исус - 49**
- 5. Отличаващ се - 63**
- 6. Вижте или влезте - 86**
- 7. Кой стои зад проблема? - 108**
- 8. “Въоръжете се!” - 131**
- 9. Силни в благодатта - 150**
- 10. Оръжието на смирението - 158**
- 11. Изхвърлете излишния товар - 174**
- 12. Бъдете трезвени и будни - 195**

- 13. Противете се на дявола - 210**
- 14. Най-висшата форма на съпротива - 228**
- 15. Настойчива молитва - 245**
- 16. Тичайте за наградата - 261**
- 17. Близо до Царя - 278**
- 18. Никога не се отказвайте! - 287**
- Приложение 1 - 298**
- Приложение 2 - 300**

ВЪВЕДЕНИЕ

Скоро след като започнах да пиша тази книга, гледах филм, който много добре показва колко е важно човек да бъде целеустремен. *Призракът и мракът*, с участието на Майкъл Дъглас и Вал Килмър, се основава на събитие, което се е случило в края на 19 в.

Невероятен военен инженер, Патерсън (Вал Килмър) е нает да съблюдава изграждането на железопътен мост над река Тсаво в Уганда, като по този начин се увеличава обсега на Британската източно-африканска ж.п. линия. Когато Патерсън пристига на място, проектът вече е изостанал от графика.

Той веднага разбира каква е причината. Работниците изчезват мистериозно. Това става през нощта и след това повече никой не вижда тези хора. Патерсън бързо разбира, че два човекоядни лъва дебнат около лагера. За да спре убийствата, той залага капани и опитва различни методи, но опасната двойка лъвовете изглежда предвижда ходовете на Патерсън и успява да избегне примките му.

Когато броят на убитите достига тридесет, железницата се обръща за помощ към американския ловец Чарлз Ремингтън (Майкъл Дъглас). Той е известен със своите способности да проследява и ловува, но лъвовете продължават да убиват на воля. Нощ след нощ те сеят смърт. Работниците вече започват да мислят, че лъвовете са зли духове, които не могат да бъдат спрени. Броят на смъртните случаи минава сто и тридесет. Паника и страх обхващат мъжете в работния лагер. Патерсън и Ремингтън наблюдават безпомощно как всички работници напускат, като се качват на влака.

Именно този животоопределящ момент ме разпали. Всичко беше ясно. От една страна, виждаме уплашен

надзирател, който подхранва страх в хората си, карайки ги да се откажат от работата, за която те са отишли там. От друга страна, имаме трима мъже - Ремингтън, Патерсън и помощникът му, които отказват да бягат от своите задължения или да позволят на страха да ги победи.

Тримата мъже остават сами срещу лукавите чудовища. Няколко пъти те се опитват да ги убият, но не успяват. Целта, която са си поставили, е трудна и изключително опасна. Тя може да им струва живота, но те са решени да премахнат проблема и да завършат моста. Въоръжени са с превъзходни оръжия. Ремингтън и Патерсън са убедени, че в крайна сметка ще спечелят битката, ако са мъдри, бдителни, решени... и ако *откажат да се предадат*.

Нямам нито достатъчно време, нито място тук да опиша подробностите, но едно трябва да знаете: човекоядните лъвовете най-накрая са спрени. Победата обаче идва на висока цена.

Работниците се връщат и вече гледат на своя инженер-проектант Патерсън по съвсем различен начин. Той е човекът, който се изправи лице в лице със смъртта и не се отказа. Мъжете толкова много го почитат, че се обединяват зад каузата му и постигат на пръв поглед невъзможното. Мостът е завършен навреме!

Като посланици на Бога, ние също градим мостове. Нашите мостове не се издигат над реки. Те свързват празнината между небето и земята. Ние също се сблъскваме с опозиция и Писанията описват нашия противник като лъв, който се стреми да ни погълне. Но, както с лъвовете от филма, нашият враг не притежава оръжия... за разлика от нас. Той е обезоръжен, а ние сме въоръжени с най-мощните оръжия, които са на разположение на човечеството.

Има битки за печелене и крепости за превземане. Често те са вкоренени в ума като начини на мислене и действие, които врагът посява в хората от този свят. Нашата

опозиция е силна, но „в Христос“ ние сме по-силни.

И така, изправени сме пред много важен въпрос: *Ще бъдем ли като изплашените работници, които избягаха от проблема, за да спасят живота си, или ще сме смели и непримирими, преследвайки небесния мандат?* Вярвам, че това послание съдържа истини, които имат потенциала да ви поставят на решителна позиция. Тези истини не само ще ви укрепят, но и ще ви екипират със силата да победите и да влияете положително.

Важно е да сме здраво вкоренени в това знание. Поради липсата му, Божиите хора са били в плен прекалено дълго време (вж. Исая 5:13; Осия 4:6). Правилното знание поставя основа на вярата, а чрез вяра ние променяме изгубения и мрачен свят.

Вие сте създадени, за да донесете промяна във вашите сфери на влияние. Нека заедно и с молитва приемем предизвикателството, откривайки в непоколебимостта сила никога да не се отказваме!

1

НЕПОКОЛЕБИМИЯТ

**За предпочитане е свършването на работата,
отколкото започването ѝ**
(Еклесиаст 7:8).

Предполагам, че сте съгласни: *как „завършваме делото“ е по-важно от това как „го започваме“.*

В християнския живот най-добрият финал би бил нашият Господ да ни каже: „Добре си свърши работата, ти си Мой добър и верен слуга!“

Какво е необходимо, за да чуем тези забележителни думи от Онзи, Който е най-ценен за нас?

За да завършим живота си добре, ще изисква да сме го живели добре преди това. Това със сигурност включва да знаем как „никога да не се предаваме“. Това е несломимият дух.

Как да го придобием? И защо е толкова важно?

Честно казано, аз съм загрижен, че много вярващи няма да финишират подобаващо. Веднъж получих поразително видение, което е свързано с темата на тази книга¹.

Един човек в лодка гребеше с всички сили срещу силното течение на реката - трудна задача, но не невъзможна.

През това време корабчета и яхти, по-големи и луксозни, с празнуващи хора на борда, се разминаваха с него, носейки се по течението. Хората се смееха, пие-

¹ *Пламнало сърце*

ха и се забавлявах. От време на време поглеждаха към борецния се с течението човек и му се присмиваха. Той трябваше да се мъчи за всеки сантиметър напредък, докато на тях не им се налагаше да полагат никакви усилия.

След известно време човекът се изтощи. Обезкуражен, той остави греблата. Съвсем за кратко лодката му продължи да се движи срещу течението поради инерцията, която беше набрала, но това не трая дълго. След това се случи нещо тъжно и ужасно: въпреки че носът на лодката все още сочеше нагоре, тя започна да се носи по течението.

Човекът забеляза още една лодка. Тя беше различна от останалите, понеже, подобно на неговата, носът ѝ беше насочен срещу течението, но и тя се носеше по него. И на нея имаше хора, които се смееха, общуваха и се забавляваха. Тъй като и тя сочеше срещу течението, където човекът искаше да отиде, той реши да се прехвърли в другата лодка и да се присъедини към хората. Групата стана по-голяма и по-сплотена. За разлика от другите лодки, които просто се носеха *по* течението, носът на тази лодка беше насочен *срещу* течението. Но, за жалост, и тя продължаваше да се носи *по течението*.

Как да разтълкуваме това видение? Реката е светът, а лодката е нашето човешко тяло, което ни дава възможност да живеем и работим в този свят. Човекът в лодката е вярващият. Неговите гребла символизират Божиата незаслужена благодат. Корабчетата и яхтите описват хората, свързани в една цел и посока, а течението на реката показва потока на този свят, който е под властта на нечестивия.

Чрез греблата на благодатта човек има способността да устои на течението и да се придвижи нагоре по него, към съдбата си, в разширяването на Божието царство. Неговата физическа сила представлява вярата му. За съжаление, силата му отслабва и той се изтощава

от битката. Мисли, че няма това, което е необходимо, но всъщност греши. И в крайна сметка се отказва.

След като човек спре да гребе, лодката продължава за кратко да се движи напред (нагоре, срещу течението) поради набраната инерция. Точно в този момент влиза заблудата. Човек все още вижда някои плодове в живота си, въпреки че това, което ги е предизвикало, вече не го мотивира. Той погрешно мисли, че може да живее лесно, без повече да бъде бдителен, като в същото време има успешен християнски живот.

Накрая лодката за момент застава на едно място и след това започва да се движи назад (надолу по течението), отначало по-бавно, но после със скоростта на течението.

Ето и измамната част от видението: лодката му все още сочи срещу течението, докато той се носи по него. С други думи, той има вид на християнин - знае как да говори, знае песните и маниерите на Царството, но, реално погледнато, се съобразява със света (вж. 1 Йоан 2:15-17).

В крайна сметка, нашият герой забелязва друга лодка, компания от други „вярващи“ като него. Всички те се считат за част от Църквата, защото носят на тяхната лодка също сочи срещу течението. Те също знаят как да говорят, знаят песните и маниерите, но са се задоволили с един безплоден „християнски“ живот и са под влиянието на нечестивия, който контролира течението.

Хората в тази „християнска лодка“ вече не са преследвани или подигравани от невярващите в света. Всъщност те дори са приети и понякога са приветствани от влиятелните светски хора. Те вече не се стараят, както апостол Павел насърчава всеки християнин: **да се впуснат към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христос Исус** (Филипийци 3:14). Всъщност тези носещи се по течението вярващи почти не се съпротивляват на светските пътища, ако изобщо го правят.

Помислете върху това, което апостол Йоан каза:

Практически всичко, което се случва в света - да желаем нещата да стават по нашия собствен начин, да искаме всичко за себе си, да искаме цялото внимание за себе си - няма нищо общо с Отец. Всичко това ни отдалечава от Него. Светът и всичко, което той иска, скоро ще отmine, а онзи, който върши нещата, които Бог иска, ще живее вечно. (1 Йоан 2:16-17, MSG).

Видението, което ви описах, изобразява три вида хора: *вярващия, невярващия и заблудения*.

- *Невярващият* просто се носи по течението, само-забравил се в плътски желания и копнежи.

- *Вярващият* трябва да се впуска към прицелната точка и да воюва в битката на вярата, за да разширява Царството.

- *Измаменият* крие плътския си мотив и желания зад „християнски изглед“ и злоупотреба с Писанието.

Знам, че това видение представя смушаваща картина на вярващите хора днес, но ни подтиква да си зададем един жизненоважен въпрос: „На кого от тримата приличам аз?“ В крайна сметка, Божието Слово ни заповядва:

Изпитвайте себе си, за да се уверите, че стоите твърди във вярата. Не се носете по течението, приемайки всичко за даденост. Подлагайте се на редовни прегледи. Имате нужда от доказателства от първа ръка, че Исус Христос е във вас, а не просто от слухове. Изпитайте себе си в това. Ако се провалите на теста, направете нещо по въпроса (2 Коринтяни 13:5, MSG)

След като получих това видение и осъзнах неговото тълкуване, аз се убедих в написаното към християните в книгата Евреи:

Вдигнете уморените си ръце и укрепете треперещите си колене! Продължавайте да ходите в правите пътища... Внимавайте да не обърнете гръб на Божиата благодат (Евреи 12:12-13, 15, TEV).

Като деца на Бога, ние трябва отчаяно да искаме да финашираме подобаващо, за Негова слава. Вие и аз никога не трябва да обръщаме гръб на Божиата благодат, като се изтощаваме, оставяйки греблата и носейки се по течението на този свят.

В Писанието можем да видим много примери за това, което се случва с хората, които финашират подобаващо, както и с онези, които не успяват. Помислете за Соломон, сина на Давид - най-мъдрият, най-богатият, най-могъщият човек на своето време. Той постигна такива висоти, че никой преди него и много време след него не успя дори да достигне. Но той се провали - остави греблата си - към края на царуването си, отдалечи сърцето си от Бога и го свърза със светската система.

Понеже Соломон имаше много чужди жени, повече от вероятно е да е изпитвал огромно неразбиране в дома си относно верността и покорството си към Йехова. За да запази мира, той не остана лоялен към Господа, а по-скоро съгради жертвеници и дори се покланяше на любимите богове на съпругите си.

Соломон пострада много поради своята глупост, но неговите деца и внуци пострадаха дори повече. Царството, което му беше поверено, укрепено поради верността на баща му Давид и разширено поради отличния старт на Соломон, пострада, беше разделено и в крайна сметка се отслаби от неспособността му да финашира подобаващо. Историята на Израел щеше да е значително по-различна, ако Соломон беше останал *непоколебим*.

Сега нека сравним Соломон с Йоан Кръстител. Йоан беше твърд и се придържаше към истината, като смело я живееше и прокламираше. Подобно на Соломон,

той преживя много трудности, но потенциалните последици за Йоан бяха далеч по-лоши, понеже истината, която той прокламираше, не беше насочена към една или няколко жени, а към самия цар на Юдея, който отказваше да я приеме. Соломон беше изправен пред домашен конфликт, докато заплахата, която грозеше Йоан, беше затвор, измъчване и дори смърт. Но в лицето на подобни жестоки и екстремни последици, Йоан остана непоклатим в позицията си относно истината - като живот и послание. Резултатът: наследството на Йоан е по-превъзходно от това на Соломон.

Йоан и Соломон не са единствените, които се сблъскаха с трудности - бързото течение на реката - вие и аз също минаваме през тях. Ние сме в сериозна битка срещу куките и повърхностни ценности на света. Влиянието му е много силно, измамно и съблазнително. Много по-лесно е да се уморим, да сме непостоянни, да се предадем и да се понесем по течението. Но единственият начин за вас и мен да финишираме триумфално е да бъдем непоклатими в нашата вяра. Ако сме такива, ние ще станем реална заплаха за царството на тъмнината, с която то ще трябва да се съобразява.

НЕПОКОЛЕБИМ ДУХ

Какво означава да бъдем непоколебими? Терминът описва отношение или състояние, което е решително, твърдо и непреклонно. Казано по-простичко, не отстъпва. Отстъпвам означава: да стана по-снизходителен, да се отпусна или дори да се откажа. Някои от синонимите, които ни помагат да дефинираме *непоколебим* са: „непреклонен, твърд, жесток, безкомпромисен, неударим, упорит“ и дори „твърдоглав“. Други описания включват: „постоянен, смел, целенасочен“ и „строг“.

„Твърдоглав“ може да се приложи за зла, непреклонна сила, но за целите на нашата дискусия ние ще разгледаме положителния и благочестив смисъл. Ето защо ще приложим термина към някой, който е смел,

решителен и целеустремен да изпълни дадената задача. Независимо дали говорим за краткосрочен или дългосрочен план, непоколебимото сърце довежда нещата до желания краен резултат. Нищо не може да възпре него или нея от целта.

Неотстъпчивият вярващ е абсолютно непоклатим във вярата, надеждата и покорството си към Бога, без значение какви са проблемите. Той е напълно посветен да завърши делото докрай. Той променя историята, в истинския смисъл на думата. В небето той е познат с това, че съвсем оправдано е чул думите на Господаря: „Добре свършено.“

Тези синоними на „непоколебим“ не можеха да се отнесат към един човек, когото познавам много добре - мен! Всъщност, вместо да имам непоклатим дух, аз имам „предаващ се“ дух. Честно казано, бях кръшкач.

Станах Божие дете през 1979 г., докато бях в университета „Пардю“. При приключване на определения семестър, аз се върнах у дома преливащ от ентузиазъм и веднага споделих новооткритата си вяра с моите католически родители. Отговорът на майка ми? „Джон, това е една от новите ти прищявки. Ще се откажеш и от нея, както досега си се отказвал от всичко останало“.

**Непоколебимият
вярващ променя
историята,
в истинския смисъл
на думата**

Нейният коментар не беше негативен или унизителен. Не, точно обратното, тя беше болезнено права: аз се бях отказвал от почти всичко преди това.

Нейният коментар не беше негативен или унизителен. Не, точно обратното, тя беше болезнено права: аз се бях отказвал от почти всичко преди това.

Спомням си, че като ерген се борех със страха, че никога няма да имам дълготраен брак. Даже престанах да се срещам с момичета след втория или третия опит. Те бяха привлекателни, интелигентни и с добър характер, но ми омръзваха бързо. Другите момчета излизаха на среща със същите момичета и успяваха да оформят трайни взаимоотношения, докато аз сменях момичетата постоянно.

Не само в срещите бях непостоянен. Започнах уроци по пиано, но след шест месеца се молих да приключа с тях. Родителите ми не ми позволяваха. Накрая станах толкова апатичен, че учителката по пиано също молеше майка ми и баща ми да ми позволят да се откажа. През всичките си години на преподаване на пиано, аз бях единственият студент, който тя някога е насърчавала да се откаже!

По-късно убедих родителите си да ми позволят да вземам уроци по китара. Купихме скъпа китара и започнах да дрънкам запалено, но и това продължи само няколко месеца.

И в спорта имах същия резултат. Играх бейзбол и се отказах след две години.

След това - баскетбол, който продължи само един сезон. След това - голф; отново един сезон. Лека атлетика - същия резултат.

Списъкът продължава. Започвах да чета книги, но никога не ги завършвах. В гимназията прочетох само една книга от кора до кора - „Старецът и морето“, на Ърнест Хемингуей. Тя беше задължително четиво и тъй като беше кратка, а и харесвах риболов, успях да я прочета.

Записвах се в различни клубове по интереси само за да се откажа малко след това. Опитах с по-специални интереси и купих скъпа техника само за да може тя да си седи в килера и да ръждясва от липсата на употреба след силен и ентузиазизиран старт.

Накратко, майка ми беше точна в оценката си. Щях ли да повторя установения си модел? Щях ли да се откажа от християнството, новооткритата си вяра в Бога, моя нов огън? Щяха ли Библиите и учебните ми книги да завършат в килера, заедно с останалите ми краткотрайни интереси?

Добрата новина е, че този бивш кръшкач е изпълнен с копнеж за Исус Христос вече повече от тридесет години. Аз съм посветен днес дори повече, отколкото

бях онзи ден, когато се прибрах вкъщи и казах на родителите си за новата си вяра. Всемогъщият Бог, моят Отец, ме промени. Чрез Своя Свят Дух Той постави в мен силата на един непоклатим дух.

Бог ме направи *отстояващ вярващ*.

Ако сте приели Исус Христос като свой Господ, същата сила е на ваше разположение. Но тя трябва да бъде развита. Това е целта на настоящата книга - да разкрие как можете да увеличите и разширите способността, която Бог ви е дал, за да можете да живеете добре и да финиширате триумфално.

БОГ Е НАПИСАЛ КНИГА ЗА ВАС

Осъзнавате ли кои сте вие и колко Бог се нуждае от вас - да изпълните съдбата си при установяването на Неговото дело тук на земята? Изненадва ли ви фактът, че небесният Отец разчита на вас?

Бог специално е проектирал курс за живота ви! Целият ви живот е бил начертан преди вашето раждане. Псалмистът заявява:

Ти ме видя, преди да се родя. Всеки ден от живота ми е записан в книгата Ти.

Всеки момент беше изложен още преди първият ми ден да беше отминал (Псалм 139:16, NLT)

Бог е написал книга за вас преди родителите ви дори да са помислили да ви имат - преди още един ден да е отминал. Знаменитостите и управниците не са единствените, за които се пишат книги. Не, вашият живот също е записан, но невероятната реалност е следната: той е бил начертан и написан от Бога преди още да се родите.

Може да възразите: „Джон, ти нямаш представа за какво говориш! Моят живот досега се е състоял само от наранявания, разочарования и дори пълни провали поради неправилните ми решения. Бог ли е автор на това?“

Не! Хиляди пъти не! Бог начертава живота ни, но от

нас зависи да вземем правилните решения, за да ходим във вълнуващия път, който Той е създал за нас. Неправилните решения могат да ни отклонят, но истинското покаяние може да върне кораба в правилния курс.

Може да кажете: „Но на мен са ми са се случвали ужасни неща, които не са били в резултат на неправилно решение. Животът ми е нанесъл много удари. Бог ли е автор на тези разочарования и трудности?“

Отново, не! Ние живеем в пропаднал свят. Следователно, както Исус каза, ще имаме скръб и ще страдаме. Добрата новина е, че тъй като Бог е знаел какво зло ще се опита да ви нарани, още преди да се родите в Своята мъдрост Той е промислил и изходен път, от който можем дори да излезем като победители. Затова в Своето Слово Той нарича непоколебимите вярващи *победители*.

Евреи 12:1 ни увещава: **Нека тичаме с издръжливост в състезанието, което е пред нас.** Бог ни е поставил в едно състезание. За да финиширате подобаващо, трябва да сте издръжливи или неотказващите. Не може да се финишира по друг начин. Интересно е да се отбележи, че това е единствената важна съставка, която се подчертава в този пасаж. Писателят не казва „нека тичаме с радост“ или „нека тичаме с цел“, или „нека тичаме сериозно“. Не ме разбирайте погрешно - радостта, целта и сериозността, както и други добродетели, са много важни за християнския ни път. Но ключът е: да не се отказваме.

Изисква се непоклатим дух, за да се финишира добре. Изисква се постоянство и издръжливост. Евреи 12:1 казва: **Освободете се от излишния товар, започнете да тичате и никога не спирайте!** (MSG) Завършването на делото е от решаващо значение не само за нас, а и за онези, на които сме призвани да повлияем. Важно е да не се обръщаме назад или да се отклоняваме от пътя, който Бог е поставил пред нас. Ако сте дете на Бога, имате всичко необходимо на ваше разположение! Бог е поставил Святия Дух вътре във вас.

Ако останете непоклатими, ще бъдете в състояние да кажете заедно с апостол Павел: **Аз завърших състезанието и останах верен** (2 Тимотей 4:7, NLT).

Може да сте изправени пред трудност в брака, семейството, работата, бизнеса, училището, финансите, здравето или другаде. Положението ви може да изглежда напълно безнадеждно - изтощителните течения може да се опитват да ви принудят да се откажете и да се понесете по тях. Добрата новина е, че **за хората е невъзможно, но не и за Бога, понеже за Бога всичко е възможно** (Марк 10:27).

Без значение колко трудни са обстоятелствата ви, те не са невъзможни за Бога. Но Исус постави едно важно ус-

**Никой не иска
да успеете в живота
си повече
от самия Бог**

ловие към това обещание: **Ако можеш да повярваш. Той каза: Всичко е възможно за този, който вярва** (Марк 9:23). Непоклатимият вярващ вижда възможност в невъзможното. Това е смисълът на посланието ми: като се изправим пред нещо, което е отвъд човешките ни способности, чрез Божията сила и благодат да видим възможност в невъзможното.

Чуйте ме! Бог иска да ви нарече **велики в Неговите очи** (Лука 1:15). Той е на ваша страна и никой не иска да успеете в живота си повече от самия Бог. Той ви е приготвил приказан живот и голям финал, в който вие оставяте наследство на вяра, значимост и величие в полза на другите. Но всичко зависи от това да бъдем устояващи вярващи.

Може би си мислите: „Но, Джон, честно казано, аз не съм точно решителният тип човек. В миналото не съм успявал да се справя в трудните времена.“

Ако това сте вие, има още добри новини.

Какви сте били в миналото няма значение. Благодарение на благодатта на Исус Христос вие не сте обречени да повтаряте миналото. Наистина е възможно да станете непоколебим вярващ и да финиширате както трябва.

ва. Вие сте кандидат за голяма радост, бъдеще и надежда. Независимо дали говорим за определен етап от живота ви или за целия ви живот, вие имате съдба - да бъдете велики пред Бога. Това е Неговото обещание!

Ако следваме пътя на Исус, това не означава, че ще избегнем проблемите. Залозите са високи, а вечната награда - безценна. Имате зъл враг, който, да го кажем направо, иска да унищожи влиянието ви и да съсипе дадената ви от Бога мисия. Вие сте заплаха за Сатана и той иска да ви спре - да, той ще бъде щастлив, когато сте „мъртви“. Но поради това, което се случи на кръста, Сатана е победен враг! Всяка битка с него вече е спечелена! Но трябва да се борим с него, с неговата армия и с неговото влияние - неуморно. Заедно ще се научим как да го правим.

Вие сте създадени, за да промените света. Вие сте деца на Царя, предопределени да управляват с Него. Ключовете на Царството са в джоба ви! Когато ходите в единство с Бога и се посветите да бъдете непреклонни във вашата вяра, Той ще ви даде цялата сила и насоки, които са ви нужни, за да победите мощните течения, идващи срещу вас.

Преди да продължим, нека предадем заедно това пътешествие на Господа:

Скъпи Господи, нека докато чета тази книга Твоят Свят Дух да ме учи. Искам не само информация или вдъхновение. Искам да опозная богатството на призива, който си поставил в живота ми. Искам да позная силата вътре в мен, която си ми дал, за да изпълня съдбата си.

Заздрави ме чрез това послание, за да стоя твърдо в истината и да бъда непоклатим в битката срещу всяко бедствие, което възниква, за да възпрепятства това, което искаш да осъществиш чрез мен. Ти си ми дал живот на точното време. Моля се посланието да ме екипира за изпълнението на Твоя божествен план, като донесе слава на Твоето име и радост на Твоето сърце. Моля се за това в името на Исус Христос. Амин.

2

ДА УПРАВЛЯВАМЕ В ЖИВОТА

Защото Божието слово е живо и мощно
(Евреи 4:12).

Ако четяхме Словото на Бога буквално, повечето от нас щяхме да бъдем напълно различни от това, което сме в момента.

Понякога най-голямото ни предизвикателство е просто да повярваме в Словото посред обстоятелствата си. Ако състоянието на нещата около вас не е благоприятно в момента, вие знаете, че може да се промени и че обстоятелствата около вас не са окончателни. Единственото нещо, което абсолютно никога не се променя, е Словото на Бога. Исус Христос казва: **Небето и земята ще изчезнат, но думите Ми ще останат завинаги** (Лука 21:33, NLT). Погледнете слънцето, което дава светлина и топлина на планетата ни откакто човекът съществува. То ще премине, но Словото на Бога няма. Словото на Бога е вечно!

Нашият Всемогъщ Отец заявява: **Аз съм готов да изпълня Словото Си** (Еремия 1:12). Забележете, Той е готов. Кога ще го изпълни? Простичкият отговор е: когато някой Му повярва. Исус твърди, че **всичко е възможно за онзи, който вярва** (Марк 9:23). Затова, нека вярваме целеустремено!

НИЕ ТРЯБВА ДА УПРАВЛЯВАМЕ В ТОЗИ ЖИВОТ

В следващите четири глави ще изследваме една истина, която е изключително важна за стремежа ни да финализираме както трябва, като вярващи, които не се

отказват. Предупреждавам ви отсега, *може* да изглежда, че се отклоняваме от темата, но бъдете търпеливи. Уверявам ви, че всичко е свързано и ще ни помогне да завършим пътешествието си.

С оглед на това, нека разгледаме един от най-силните стихове в Новия завет:

Всички, които получават Божията изобилна благодат и са оправдани напълно от Него, ще управляват в живота чрез Христос (Римляни 5:17, TEV).

Разгледайте внимателно фразата *управляват в живота*. Други преводи казват: „ще царуват в живота“ и „ще царуват като господари в живота“. Вие и аз, като Божии деца, трябва да управляваме като царе! Това не са просто човешки думи, понеже знаем, че **всичкото Писание е вдъхновено от Бога** (2 Тимотей 3:16). Ето защо Бог буквално казва, че ще управляваме в живота чрез силата на Неговия Син. Забележете, Той не казва: „един ден ще управлявате в небето“ или „ще управлявате в следващия живот“. Не, Той ясно постановява, че трябва да управляваме в настоящия живот, като царе, чрез Христос.

Едно от основните определения за *цар* или *царица* в речника е „личност в позиция на върховенство“. Думата *управлявам* се определя като „господство или голямо влияние“. Да се управлява като цар е да се притежава върховно господство и влияние над определена сфера. В каква сфера трябва да бъдем управляващи? В сферата на живота.

С други думи, животът на тази земя не трябва да ни управлява - ние трябва да управляваме над него. Това е Словото на Бога и Неговото обещание към нас! Аз ви насърчавам да установите този факт в сърцето си.

ПРИНЦИПНО ТВЪРДЕНИЕ

Помислете за принципното твърдение, което сме чували много пъти през годините. Когато обстоятелствата се усложнят в неблагоприятна посока или дори са живо-

тозастрашаващи, добронамерените християни често уповават на принципното твърдение, че „Бог е в контрол“. Това твърдение предполага, че няма нужда да се борим с опозицията, понеже Бог, поради Своя любящ и добър характер, някак си ще обърне всяко бедствие в добро нещо, тъй като Той Самият е в контрол на всичко.

Истината е, че Бог е направил така, че ние да сме в контрол. Сега, преди да изхвърлите книгата, моля ви, чуйте ме.

В Псалми четем: **Небесата са на Господа, а земята Той даде на човечите** (Псалм 115:16, AMP). Друг превод казва: „Небето на небесата е на Бога, но Той ни постави да управляваме земята.“

Кой е отговорен за земята? Ние!

Всемогщият Бог е Върховният Създател. Той направи суверенния избор да даде управлението на земята на човека. Ако Бог беше възвърнал контрола Си над земята, както мнозина вярват, Той щеше да спре Адам още преди да яде от забранения плод. „Какво става с теб, Адаме? - би възкликнал Бог. - Не осъзнаваш ли последиците от това, което смяташ да направиш? Не виждаш ли **Когато Бог дава нещо, то е постоянен дар** цялата болка, страдание, болести, глад, бедност, убийства, кражби и всичко останало, което ще се стовари върху теб и потомството ти? Да не говорим за земетресенията, торнадата, ураганите, епидемиите, сушата и опасностите от дивите животни? Не разбираш ли, че всичко в природата ще се поквари? И най-важното е, че Аз ще трябва да изпращам единствения Си Син да изстрада ужасна смърт, за да изкупи човечеството обратно при Себе Си?“

Но Бог не спря Адам, понеже вече беше завещал земята на човечеството. Нашият любящ Създател, Бог, не е като хората, които дават власт и след това я отменят, ако не им харесва начина, по който тя се използва. Имаме Неговата дума по въпроса: **Защото Божиите дарби** (дарове) **и призова Му никога не**

могат да бъдат отменени (Римляни 11:29, NLT).

Някой може да се противопостави: **Но Библията казва, че Земята е на Господа, и всичко, което е в нея** (Псалм 24:1). В отговор позволете да разкажа нещо, което се случи с моето семейство през последните няколко години.

Преди известно време майката на Лиза, Шърли, която е на около седемдесет години, живееше сама в апартамент във Флорида, без да има роднини около себе си. Лиза и аз наистина искахме тя да е близо до семейството ни. Един ден Лиза забеляза чудесни жилища за продажба, на не повече от пет минути от нашата къща. Бяха свършени! Така че говорихме с Шърли да закупим едно от тези жилища за нея, като я поканихме да дойде и да се присъедини в екипа ни в *Месиджър интернешанъл*. Тя прие с радост. Закупихме жилището и за да може тя да се чувства независима, решихме да ѝ вземаме минимален наем всеки месец. След около две години тя благоуспяваше във всяка област на живота.

Нито веднъж през всички тези години, докато тя беше собственик на жилището, аз не съм ѝ казвал как да го украси или как да подреди мебелите си. Не съм ѝ казвал как да управлява дома си; какво да готви за закуска, обяд или вечеря или какви уреди да си купи. Майката на Лиза сама решаваше как да прекарва ежедневието си. Жилището беше моя собственост - нотариалният акт беше в мен - но ѝ го бях дал под наем и тя беше свободна да се грижи за тази частна собственост както намереше за добре. Тя можеше да ме помоли за помощ по всяко време, но, ако не го направеше, аз със сигурност нямаше да ѝ се меся.

По същия начин земята е на Господа. Той е собственикът, но също така я е отдал под наем на човечеството. Чуйте какво каза Той, когато ни създаде и ни даде това жилище - Земята:

Бог сътвори човешките същества, като ги направи да бъдат като Него. Той създаде мъжа и же-

ната, благослови ги и им каза: Имайте много деца, така че потомците ви да живеят по цялата земя и да я приведат под техен контрол. Аз ви поставям начело (Битие 1:27-28, ТЕV).

Бог ни поставя начело на Своето жилище. Вие и аз, а не Бог, сме в контрол на това как животът тече на тази планета.

НОВ ХАЗЯИН

В Едемската градина възникна огромен проблем, когато дяволът влезе в тялото на змията и убеди Адам и Ева да приемат лъжата му и да не се покорят на Божието Слово. След като човечеството направи това, ние се предадохме на един нов хазяин, чието име е Сатана. Не само че предадохме себе си, но и всичко, което беше под наше управление. Всички наследници на човечеството, както и самата природа, вече бяха под властта на лукавия.

Това преминаване към новия хазяин обяснява срещата, която Исус имаше по-късно със Сатана. Дяволът заведе Исус до една висока планина и Му показва всичките земни царства. Сатана каза: **Ще Ти дам цялата тази сила и власт, както и славата на тези царства** (цялото им великолепие, превъзходство, достойнство и благодат), **понеже тя ми е дадена на мен и аз я давам на когото поискам** (Лука 4:6, АМР).

Кога всички светски царства бяха предадени на дявола? Това се случи в Едемската градина, хиляди години по-рано, когато Адам се отказа от правото да управлява земята, която Бог му беше поверил. Това, което Бог беше дал на човека, вече беше в ръцете на неговия смъртен враг. Ето защо Писанията ни казват: **Ние знаем** (със сигурност), **че сме от Бога, а целият свят около нас е под силата на злото** (1 Йоан 5:19, АМР).

ПЛАНЪТ ЗА ВЪЗВРЪЩАНЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Бог искаше да възвърне в ръцете на човечеството то-

ва, което Адам беше изгубил. Но Той не можеше да дойде под формата на Божество и просто да го грабне, понеже Бог не отнема властта, която Той Самият е делегирал и от която Адам се отказа официално. Човек се провали и затова Човек трябваше да донесе възстановяването. Ето защо Исус трябваше да дойде като „Човешкия Син“. Той беше роден от жена, което Го прави 100 процента човек. В същото време, Святият Дух беше Неговият баща, което го прави 100 процента Бог (и като такъв, свободен от проклятието на греха). Ясно виждаме, че **когато дойде времето, Той (Исус) остави привилегиите Си като Божество и се облече в тяло на слуга, като стана човек!** (Филипийци 2:7, MSG). Макар и да беше Бог, Той остави Своята божественост и дойде на земята като човек.

Исус живя в пълно покорство на Отец. Поради Своята невинност и съзнателно приемане на Кръста, Той успя да изкупи със собствената Си кръв това, което Адам беше загубил. Писанието казва, че Той **обезоръжи началствата и властите, изведе ги явно на показ и триумфира над тях** (Колосияни 2:15). Сега само Той притежава властта, която Адам отказа. Ето защо Той ясно заявява: **Цялата власт** (цялата сила на управлението) **Ми беше дадена, на Небето и на земята** (Матей 28:18).

Един ден Той ще се върне и ще възстанови цялата природа, каквато е била преди падението на Адам в Едемската градина. Апостол Павел пише:

Понеже творението (природата) е подложено на слабост (безсмислие, осъдено на чувство на обърканост и неудовлетвореност), **не по своя собствена воля, но - то ще бъде освободено от робството на тлението и покварата** (и ще придобие достъп) **до славната свобода на Божиите деца** (Римляни 8:20-21, AMP).

Природата все още е подвластна на слабост: физическите ни тела все още остаряват и умират, физическият свят все още е покварен и се разпада, все още ловуват диви зверове и изяждат слабите животни, змии-

те все още имат смъртоносна отрова, болестите все още се ширят безпрепятствено, а ураганите и торнадотата все още рушат. Въпреки това, има Един, Който притежава власт над всичко и може да го промени и Той е Христос.

КОЙ Е ХРИСТОС?

И така, въпросът е: „Кой е Христос?“ Това е мястото, където необновеният ум отново краде от Божиите деца. Когато мнозина мислят за Христос, те мислят само за Исус Христос, почти като че ли Христос е фамилията на Исус. Тези скъпи хора не мислят за Никой друг, освен за нашия велик Цар, Който умря на кръста и възкръсна. Да, името Христос наистина се отнася до нашия Господ и Спасител, но нека видим какво казва Божието Слово.

Павел ни пояснява: **Сега всички вие, взети заедно, сте Тялото на Христос и всеки от вас е отделна и необходима част от него** (1 Коринтяни 12:27, NLT). Ние, вярващите, заедно, сме Тялото на Христос. Всеки от нас е жизненоважна „част от тялото“. Исус е главата, ние сме Тялото - толкова е просто!

Всеки от вас има глава на раменете си, но също така имате две ръце, два крака, две колена, гърди, стомах, черен дроб, два бъбрека и така нататък. Когато погледнете себе си, мислите ли, че главата ви е отделна или различна от останалата част на тялото ви? Бихте ли нарекли главата си по един начин, а тялото си с различно име? Разбира се, че не. Вие сте едно същество - един човек. Ако сте видели главата ми, ще я наречете Джон Бивийър. Ако не виждате главата ми за момент, а виждате само тялото ми, пак ще се обърнете към мен като към Джон Бивийър. Главата и тялото ми са едно.

По същия начин, главата на Христос и Неговото Тяло са едно. Исус е главата, а ние сме различни части от Тялото Му, така че ние сме едно в Христос. Следователно когато видите думата „Христос“ в Новия завет, трябва да видите не само Онзи, Който умря на Кръста, но и себе си. Ето защо Писанието заявява: **Понеже и**

Онзи, Който освещава, и онези, които се освещават, всички са от Едного (Евреи 2:11). Самият Исус се молеше: **Моля се не само за тях, но и за онези, които ще повярват в Мен, чрез тяхното учение, да бъдат всички те едно, както Ти, Отче, в Мен и Аз в Теб, така и те да бъдат в Нас едно** (Йоан 17:20-21).

Вие сте едно с Исус. Буквално!

И за да сте сигурни, че не изваждам само стих или два от контекста, позволете ми набързо да споделя още няколко, които ще укрепят вярата и разбирането ви на този вълнуващ принцип. Моля ви да четете внимателно и да размишлявате над тези стихове, все едно, че никога не сте ги чели или чували преди това:

- Петър пише, че ние сме новородени от Словото на Бога, така че да бъдем **участници в Божественото естество** (1 Петрово 1:23; 2 Петрово 1:4). Думата „естество“ се определя като „вродени или съществени качества или характер на човек“. Вие и аз имаме същите основни качества като Исус, точно както ръката ми има същия генетичен материал както главата ми, понеже аз съм едно човешко същество, а не две.

- Апостол Йоан пише: **Ние всички получихме от Неговата пълнота** (Йоан 1:16). Чухте ли думата „пълнота“? Когато свържем думите на Йоан с тези на Петър, откриваме, че сме получили пълнотата на същност-ните качества на Христос (Неговият духовен генетичен материал).

- По-късно, в първото си послание, Йоан пише: **Както е Той (Исус), така сме и ние в този свят** (1 Йоан 4:17). Той не говори за следващия живот. Не, той пише в сегашно време: „Както е Исус, така сме и ние.“ Точно както е Исус, така сме и ние - сега и днес!

- Павел пише: **Не знаете ли, че телата ви са части на Христос?** (1 Коринтяни 6:15). Начинът, по който той го заявява, подсказва, че това знание трябва да бъде основа. Липсва ли ви тази основополагаща реалност? Като Църква вярваме ли наистина на тези думи?

ВЛАСТТА НА ХРИСТОС

След като вече знаем, че когато чуем думата „Христос“ и ние сме включени, нека видим какво означава това откровение в контекста на нивото на сила и власт, която имаме в Него. В своето писмо до ефесяните Павел се моли усърдно всеки последовател на Христос да може да разбере **колко неизмеримо, неограничено и превъзходящо е величието на силата Му** (Ефесяни 1:19, АМР).

Колко описателни думи само! Какъв голям заряд носят! Съгласни ли сте, че Господ на славата притежава неизмерима, неограничена власт? Бихте ли потвърдили, че Неговата сила далеч надхвърля всяко величие, власт и сила във вселената? Сигурен съм, че ще подкрепите подобно твърдение без колебание.

А бихте ли казали същото за себе си? И по-важното е - бихте ли го повярвали истински? Ако не, по невнимание вие сте се разграничили от Христос. Вие част от друго тяло ли сте? Не сте ли част от Христос, член на Неговото Тяло? Може би си мислите: „Джон Бивийър, вече прекаляваш!“ Дали? За да видите, че не прекалявам, нека прочетем докрай горепосочените стихове: **Колко неизмеримо, неограничено и превъзходящо е величието на силата Му в и за нас, които вярваме** (Ефесяни 1:19, АМР).

Павел включи и нас. Защо? Като вярващи в Исус Христос, вие сте част от Христос. Следователно, същата сила, с която Христос разполага, разполагате и вие! Какъвто е Той, такива сме и ние в този свят. Ще позволите ли на това откровение да проникне дълбоко в сърцето ви?

Нека продължим да разглеждаме детайлно молитвата на Павел за нас в Ефесяни:

... което се вижда в действието на Неговата мощна сила, която Той разкри в Христос, когато Го възкреси от мъртвите и Го постави от дясната Си страна, в небесни места (Ефесяни 1:19-20).

Вярвате ли, че Господ Исус Христос беше разпънат на кръста, умря, беше погребан, възкръсна от мъртвите и сега притежава най-висшата власт на вселената? Ако сте автентични християни, със сигурност ще го вярвате. Но вярвате ли всичко това за себе си? Много е вероятно повечето вярващи да не виждат себе си в тази светлина. Павел казва още:

Или не знаете, че когато бяхме кръстени (потопени) в Исус Христос, ние бяхме кръстени (потопени) в смъртта Му? Затова бяхме погребани с Него чрез кръщението, в смъртта, така че, точно както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Отец, така и ние да ходим в нов живот (Римляни 6:3,4).

Имайте предвид, че този пасаж не се отнася за акта на водно кръщение, а за нашето „потапяне“ в Тялото на Христос, чрез Духа на Бога, когато ние се новораждаме (вж. 1 Коринтяни 12:13). Ние сме Тялото на Христос, затова, когато се потопим в Него, нашето минало се променя. Ние умираме заедно с Него, погребани сме заедно с Него, възкресени сме заедно с Него като чисто нови творения и вече живеем като Него! Отново, Какъвто е Той, такива сме и ние в този свят. Ние сме в Христос! Ние сме Христос! Ние сме Тялото Му! Ние сме едно с Него!

Моля ви не се хващайте за израза: „Ние сме Христос.“ Нека илюстрирам тази истина с един пример. Представете си, че сте заедно с приятеля си, Джим, на плажа. Джим решава да влезе във водата и влиза толкова навътре, че се вижда само главата му. Ако някой друг ваш приятел дойде в този момент и попита: „Къде е Джим?“, вие няма да кажете: „Тялото на Джим е в океана.“ Ще кажете: „Джим е в океана.“ Ще го кажете, понеже, въпреки, че само главата на Джим не е под водата, главата и тялото на Джим са едно.

Е, „ние сме Христос“ на земята. Той е главата, а ние сме тялото Му! Ние сме едно с Него!

Според Ефесяни 1:20, понеже ние сме част от Хрис-

тос, сега сме поставени на място на управление. Това е най-висшото място на власт във вселената след това на Бог Отец. Исус каза: **Цялата власт** (и сила на управление) **Ми беше дадена, на небето и на земята** (Матей 28:18). Павел продължава:

Много над властта на всяко началство и власт, сила и господство и всяко име (всяка титла, с която някой би могъл да се короняса), **не само в този свят, но и в идния** (Ефесияни 1:21, AMP).

Вярвате ли, че Господ Исус има много по-висша позиция от всяко началство и власт в този свят и във вселената? Като християни, разбира се, че го вярвате. Но нека попитам отново: Вярвате ли го за себе си? Може би не виждате себе си в подобна светлина. Дори е много вероятно изобщо да не го вярвате за себе си. Ако е така, отново се разграничавайте от Христос в мисленето и вярването си. Част от друго тяло ли сте? Не, вие сте част от Христос! Всички ние сме в Христос. Ние сме Христос. Ние сме тялото Му! Слушайте внимателно, тъй като Павел потвърждава това:

Понеже ние сме част от Христос, сега сме поставени на място на управление

Той покори всичко под нозете Му и Го определи да бъде върховната глава на църквата (власт, упражнявана от църквата Му), **която е Негово тяло, пълнотата на Онзи, Който изпълва всичко във всички** (понеже в това тяло обитава пълнотата на Онзи, Който прави всичко съвършено и завършено и Който изпълва всичко и навсякъде със Себе Си) (Ефесияни 1:22-23, AMP).

Ние сме Неговото Тяло, пълнотата на Исус Христос, в абсолютно единство с Него. Павел казва, че всичко е било поставено под нозете Му. Ако вие сте част от Тялото на Христос, да кажем пръст от тялото, вие сте много над - не

просто малко - а много над всяка власт, сила и господство на тази земя и под земята. В Христос властта ви е възстановена и дори по-голяма от това, което Адам загуби.

Много е вероятно Бог да е предвидил, че ще ни е трудно да схванем величината на тази реалност и затова Той вдъхновил Павел да го каже съвсем ясно във втората глава на писмото му към ефесяните. Той не остави никакви съмнения. Не забравяйте, че главите и стиховете бяха добавени по-късно - това е едно писмо, изразяващо една мисъл:

И Той ни възкреси заедно с Него и ни постави да седнем заедно (съвместно) в небесни места в Христос Исус (Ефесяни 2:6, АМР).

Главата не е отделена от тялото. Ние всички сме заедно, на място на управление, авторитет и власт в небесни места. С други думи, ние сме в позиция, която е над всички сили на тази земя - всъщност, много над тях.

Няма нито един демоничен дух, паднал ангел или дори самият Сатана, който да има власт над нас. Ние управляваме поради позицията си и властта си в Христос! Алелуя!

УПРАВЛЯВАЙТЕ В ЖИВОТА

В светлината на това, което подчертахме, нека се върнем към един стих от Писанието, който споменахме в началото на тази глава.

Всички, които получават Божията изобилна благодат и са оправдани напълно от Него, ще управляват в живота чрез Христос (Римляни 5:17, TEV).

Фокусирайте се за момент върху фразата „ще управляват в живота чрез Христос“. Като членове на Тялото на Христос, ние трябва да управляваме над всяка опозиция спрямо живота и благочестието. Тъй като ние сме хората, които трябва да управляват тук на земята, ако нещата не вървят добре, каква мислите, че е причината? Понеже сме

се отказали или понеже не упражняваме властта си?

Преди много години моят пастор обяви пред цялото ни събрание, че аз ще вляза в проповедническо служение. Няколко дни по-късно, един по-възрастен служител отиде при жена ми и каза: „Лиза, имам слово от Бога за твоя съпруг.“

Бяхме много млади и отчаяно искахме да израстваме и да се учим (все още го искаме). Лиза отговори: „Кажи ми словото и аз ще го предам на Джон.“

По-възрастният служител каза: „Кажи на Джон, че ако той не ходи в дадената му от Бога власт, някой друг ще му я отнеме и ще я използва срещу него.“

Когато Лиза ми предаде тези думи, те пронизаха сърцето ми. И аз съм свидетел през годините колко точни бяха те, не само за мен, но за всеки, който е в Христос. Често съм бил наскърбен, като наблюдавам много хора, които наистина обичат Бога, но са вързани и контролирани от вражеските сили и обстоятелства. Нашият Господ Исус плати такава огромна цена, за да ги освободи, но те все още са в робство. Неблагоприятното време, природните бедствия, болестите, демоничното влияние, негативните обстоятелства - списъкът от неща, които ги заробват, е безкраен. Тези сили контролират и доминират над добрите хора, които всъщност са царе в този живот, но за съжаление са невежи за това кои са в Христос.

Ако сте от тези хора, пробовени вместо управляващи, аз имам добри новини. Ако вземете присърце Словото на Бога, което разгледахме в тази глава, животът ви ще започне да се променя. Вече познавате силата и властта, които притежавате, за да помогнете на невежите и безпомощните. Вече можете да донесете стойност в живота на нуждаещите се.

Апостол Йоан направи силно изявление към всички нас, които сме част от Тялото на Христос: **Тези, които твърдят, че живеят в Бога, трябва да живеят живота си както и Христос го направи** (1 Йоан 2:6, NLT).

Исус вече беше потвърдил това: **Както Отец Ме е**

пратил, така и Аз ви изпращам (Йоан 20:21). Както Исус управлява, така Той иска и ние да управляваме. Когато дойде буря, за да погуби Исус и Неговите ученици, Той говори на вятъра и вълните и те Му се подчиниха. Когато имаше нужда от храна за народа в пустинята, Той умножи малкото, което имаха, и нахрани хиляди. Накрая остана повече храна, отколкото имаха в началото. Когато нямаше лодка, а трябваше да прекоси езерото, Той тръгна по водата. Когато свърши виното по време на сватбата, Той превърна водата във вино. Той изговори слово и смокинята изсъхна. Той възстанови ухото на един от войниците, което Петър беше отрязал. Той изцеляваше болните, слепите, глухите и куците. Нито едно от тези земни предизвикателства не можеше да се сравнява със силата на Онзи, Който *управляваше в живота*.

Хората, които бяха под влияние на демонични сили, не можеха да Го уплашат. Той веднага ги спираше в опита им да Го конфронтират. Нечестивите управници не можеха да Го хванат. Разгневените тълпи не можеха да Го избутат от склона на хълма, Той просто мина между тях. Обладаните от демони също не Го плашеха, Той просто ги освобождаваше. Списъкът е почти безкраен. Затова Йоан обобщи в края на своето послание: **Наистина Исус извърши много други знамения, в присъствието на Своите ученици, които не са написани в тази книга... Ако трябваше да ги опишем едно по едно, предполагам, че целият свят нямаше да може да побере книгите, които щяха да бъдат написани** (Йоан 20:30, 21:25).

Исус Христос управляваше в живота. Той управляваше над опозицията и трудностите. Той свали небето на земята. Той постави стандарт, който ние трябва да следваме. Той дори очаква от нас повече: **Истината е, че всеки, който вярва в Мен, ще върши същите дела, които Аз върших, а дори и по-велики от тях** (Йоан 14:12, NLT).

Това ни води до следващите логически въпроси: *Как можем да управляваме в живота? От къде идват властта и силата?*

3

ИЗТОЧНИКЪТ НА СИЛА

**Всички, които получават Божиата изобилна
благодат и са оправдани напълно от Него,
ще управляват в живота чрез Христос
(Римляни 5:17, TEV).**

Както вече разбрахме, ние трябва да управляваме в живота като царе. Животът на тази земя не трябва да управлява над нас, ние трябва да управляваме над него.

Следващият логичен въпрос е: *Имам ли силата или способността да го направя?*

Нека вземем за пример два вида животни - чихуахуа и мечка гризли.

Чихуахуа са малки кученца, които много лаят. Те могат да бъдат упорити и дори неотказващи се. Някога виждали ли сте чихуахуа с характер? То ще лае и подскача, докато напуснете предполагаемата му територия. Дори може да ви ухапе за глезена. Ако леко го отблъснете, то продължава да е непоколебимо в стремежа си да доминира над вас. Но, ако ви омръзне поведението на кучето, всичко, което трябва да направите, е да го изритате силно и да му се разкрещите и чихуахуата ще подвие уплашено опашка от позорната загуба. Защо? Понеже това малко кученце няма сила над голямото човешко същество.

От друга страна, ако възрастна мечка гризли е решила да ви отстрани и нямате мощна пушка, имате огромен проблем. Мечката може лесно да ви надвие и да ви убие.

Както много добре знаем, има сили, които не искат ние да финализираме подобаващо. Когато воюваме срещу тях, как можем да бъдем сигурни, че имаме власт над тези сили? Когато говорим за воюване срещу тези свръхестествени врагове, ние като чихуахуа ли сме или като мечка гризли? От къде идва силата на управление?

Отговорът се намира в същия стих - Римляни 5:17. Ние можем да управляваме поради „изобилната Божия благодат“. (Моята книга *Необикновен* предлага детайлно обяснение за пълното значение на благодатта, така че тук ще засегна само най-важните моменти).

ВЕЛИКОТО НЕРАЗБИРАНЕ

По предмета „изобилна благодат“ има огромно - наистина имам предвид *огромно* - неразбиране сред американските евангелски християни.

През 2009 г. нашето служение проведе проучване в цяла Америка. Интервюирахме хиляди хора - новородени, вярващи в Библията, ходещи на църква в неделя сутрин, последователи на Христос от различни деноминации и независими общества. Проучването искаше от хората да „дадат три или повече определения или описания на Божията благодат“. Огромното мнозинство от отговорилите определиха Божията благодат като: (1) спасение (2) незаслужен дар и (3) прощение на греховете.

Аз се радвам много, че американските християни разбират, че сме спасени по благодат и само чрез благодат. Спасението не идва чрез поръсване с вода, посещаване на определена църква, спазване на религиозни закони или извършване на достатъчно добри дела, които да компенсират злите. Ефесяни 2:8-9 ясно заявява: **Защото по благодат сте спасени, чрез вяра и то не от себе си, това е дар от Бога, не чрез дела, да не би някой да се похвали.** Успокояващо е да знаем, че евангелските християни са твърдо установе-

ни в знанието, че Божията благодат не може да бъде спечелена или заслужена, а се приема единствено чрез вяра в изкупителното дело на Исус Христос на Голгота.

Бил съм свидетел на твърде много сърцераздирателни ситуации, в които хората уповават на собствените си дела или поведение, за да се опитат да бъдат праведни пред Бога. Без значение колко добър сте според думите на обществото, Ефесяни 2:8-9 показва ясно, че никога няма да можете да се спасите сами и чрез собствените си усилия от предстоящия съд върху човечеството. Спасението се приема единствено чрез вяра, понеже е дар от Бога за нас, чрез смъртта и възкресението на Неговия Син.

Трагично е да се наблюдават и онези, които са приели чрез вяра Божия дар на вечно спасение, но след това продължават да живеят така, сякаш могат да заслужат Неговата постоянна благодат чрез добри дела. Тези вярващи смятат, че трябва да се молят по-дълго, да постят по-често и да се включват в повече благотворителни или християнски дейности. Апостол Павел трябваше да порицае църквата в Галатия за тази погрешна стъпка: **Предполагам, че не сте имали намерение да го правите, но точно това се е получило. Когато се опитвате да живеете според собствените си религиозни планове и проекти, вие се отделяте от Христос и отпадате от благодатта** (Галатяни 5:4, MSG). Тъжно е да виждаме толкова добронамерени християни да попадат в същия този капан.

Трагедия е да виждаме как добронамерени хора се опитват да спечелят Божието благоволение

Проучването също показва, че по принцип американските християни знаят, че греховете ни са премахнати поради Божията благодат. Ефесяни 1:7 потвърждава тази чудесна истина: **В Него имаме изкуплението си чрез кръвта Му, прощението на греховете ни, спо-**

ред богатството на Неговата благодат. Божият безплатен дар на благодатта изчиства греховете ни зави-
наги. Слава на Бога!

И така, повечето американски вярващи изглежда са добре установени в основополагащите истини, че Божията благодат включва спасението, че тя е незаслужен дар и че е прошка на греховете. Служителите на Евангелието изглежда са свършили добра работа, подчертавайки тези важни области. Вярвам, че Бог е доволен от това.

След това обаче идва трагедията, която проучването разкри. Само 2% от хилядите анкетирани вярват, че „благодатта е Божието овластяване“. А Бог описва благодатта Си точно по този начин:

Моята благодат е всичко, от което се нуждаеш, а силата Ми е най-велика, когато си слаб (2 Коринтяни 12:9, TEV)

Ако погледнете този стих в издание на Библията, в което всички думи на Исус са в червено, а всички останали - в черно, ще видите, че думите по-горе не са в черно, а в червено. И така, въпреки че Павел ги написва, това не са негови думи - те идват директно от самия Господ. Бог определя Своята благодат като Своето овластяване. И все пак, според проучването само 2 % от християните в САЩ знаят и разбират това. (Точната цифра е 1,9%. Това са по-малко от двама на всеки 100 вярващи! Нашият всемогъщ Бог определя благодатта Си като Своето овластяване, но по-малко от двама на всеки 100 християни го знаят. Това е притеснително!).

ОВЛАСТЯВАНЕ С БЛАГОДАТ

Думата *слаб*, както е използвана във 2 Коринтяни 12:9, означава „неспособност“.

Бог казва: **Моята благодат (сила) се проявява максимално, когато сте изправени пред ситуации, които са извън способностите ви да се справите.**

Това се вижда в коментарите на Павел по отношение на македонските вярващи: **Ние ви известяваме Божията благодат, дадена на църквите в Македония... Защото аз свидетелствам, че според възможностите им, да, дори над възможностите им** (2 Коринтяни 8:1,3). Божията благодат направи възможно за македонските християни да надхвърлят собствената си способност. Това е благодат - Божието овластяване.

Преди това Павел беше писал на същата аудитория: **Отношенията ни с вас са били управлявани от Божествена откровеност и искреност, чрез силата на Божията благодат, а не чрез човешка мъдрост** (2 Коринтяни 1:12, TEV). Отново благодатта е представена като Божието овластяване.

Петър определя благодатта на Бога по същия начин. **Благодат и мир да ви се умножи... Неговата божествена сила (благодат) ни е дала всичко потребно за живота и благочестието** (2 Петрово 1:2-3). Отново виждаме благодатта като „Неговата божествена сила“. Петър казва, че всичко, което ни е необходимо, за да живеем, както Бог иска, е достъпно за нас чрез овластяването с Неговата благодат, която сме получили чрез вяра.

Нека погледнем как стоят нещата на гръцки език. Гръцката дума, която е най-често използвана за „благодат“ в Новия завет, е *харис*, определена в многоуважавания конкорданс на Стронг като „дар“, „полза“, „благоволение“, „милост“ и „щедрост“. Ако свържем това първоначално определение с избрани стихове от книгите Римляни, Галатяни и Ефесяни, ще видим ясно аспекта на благодатта, с който са запознати по-голямата част от християните в Америка. Но Стронг не спира дотук. Той определя благодатта като „Божествено влияние върху сърцето и отражението му в живота“.

От това определение можем да видим, че има външно отражение на това, което вече се е случило в сър-

цето, което подчертава овластяването на благодатта. Библията казва, че когато Варнава пристигна в антиохийската църква **и видя доказателството за Божи-ята благодат, той се зарадва** (Деяния 11:23, NIV). Той не просто чу за благодатта, а видя доказателство, свързано с нея. Той видя овластяването на сърцето, което се отразяваше на начина, по който хората живееха живота си.

Ето защо Яков пише: **Покажи ми вярата си** (благодатта си) **без дела, а аз ще ти покажа вярата си** (благодатта си) **от делата си** (Яков 2:18). Прибавих думата благодат към вярата, понеже чрез вяра ние придобиваме достъп до Божията благодат (Римляни 5:2). Яков казва: „Нека видя доказателствата на овластяването, което е истинският показател за това, че наистина сте получили благодат чрез вяра.“

Енциклопедията на библейските думи (издадена от издателство „Зондерван“) посочва следното за *харис*: „Тази благодат е динамична сила, която обхваща много повече от това да бъдем оправдани от Бога. Благодатта включва и нашите преживявания. Тя винаги може да бъде видяна в Божието овластяващо ни дело, което ни помага да преодолеем нашата безпомощност.“

След внимателен прочит на всички стихове в Новия завет, свързани с благодатта, след часове изследване на всеки гръцки речник, до който можех да се добера, и след като говорих с мнозина гръцкоговорещи, личното ми определение за благодатта е както следва:

Благодатта е Божието безплатно овластяване, което ни дава възможност да надминем естествените си способности.

ЗАЩО Е ТОЛКОВА ТРАГИЧНО?

Защо е такава трагедия, че само 2% от християните в САЩ разбират овластяването на Божията благодат? Нека разиграем един въображаем сценарий.

Да кажем, че сме открили малко племе аборигени

близо до екватора в Африка. Научили сме, че хората от това племе трябва да ходят по три километра всеки ден, за да си набавят прясна вода от най-близкия извор. След това трябва да я пренасят обратно до лагера, за да може племето да има достъп до тази вода.

Когато се нуждаят от храна, животните не отиват наготово при тях и да кажат: „Ние сме вашата вечеря, сгответе ни.“ Не, мъжете от племето трябва да ходят до местата, където има животни, и да ги преследват. Понякога, след като убият някоя антилопа, те трябва да носят това мъртво, тежко животно 10-15 километра до лагера си.

Винаги, когато имат нужда от нещо, което не могат да си набавят в местността, те трябва да ходят по 50 километра до най-близкото село, да пазарят или разменят стоки и след това да ги носят обратно в лагера.

След като сме научили всичко това, ние решаваме да им направим подарък. Да, ние ще бъдем благосклонни към тях, като се смилим и щедро ги облагодетелстваме (това са всички определения за благодатта, изброени от Стронг). Решаваме да им купим чисто нов джип.

Купуваме превозното средство, изпращаме го до бреговете на Африка, а след това лично го закарваме до техния регион. След като паркираме наблизко, извикваме вожда и племето, за да им покажем джипа. С широка усмивка ние заявяваме гордо: „Това е нашият подарък за вас!“

Каним началника да седне отпред. Някой от нас сяда зад волана и запалва двигателя. Възкликваме радостно: „Вожде, този джип е невероятен! Разполага с климатик! Така че, ако навън е 42 градуса, всичко, което трябва да направиш, е да натиснеш този бутон и нагласиш на 22 градуса и веднага ще се насладиш на хладината, въпреки че отвън може да е много горещо.“

След това му казваме: „Също така, този джип има и парно. Ако навън е студено, натискаш този бутон и наг-

ласяш на 23 градуса и вече вътре ще бъде 23 градуса, въпреки че навън може да е минус 40 градуса.“

„Поставили сме и сателитно радио. Знаеш ли какво означава това? Можеш да слушаш предавания на живо от всички краища на света, докато си в автомобила.“ Настройвате на предаване на живо от Би Би Си в Англия - вождът е изумен.

„Но това не е всичко, вожде - продължавате вие. - Имаш и DVD плейър в джипа.“ Изваждате няколко DVD-та, поставяте, натискате „Play“ и вождът е удивен, докато наблюдава чудесния пълноцветен екран.

„Има и още! Джипът е оборудван и със CD плейър.“ Поставяме CD-то и вождът е напълно шокиран, докато превозното средство се изпълва с красива музика на поклонение.

Слизаме от джипа и вождът пита: „Ние какво трябва да ви дадем за този велик дар?“

„Нищо - успокояваме го ние. - Не бихте могли да платите за него. Това е подарък от нас за вашето племе. Ние ви обичаме!“

Вождът и племето му са изключително благодарни. Ние си тръгваме. След няколко месеца научаваме, че племето все още пътува за вода по 5-6 километра на отиване и връщане всеки ден. Все още ходят километри до ловните полета и носят на обратно тежкия улов. Все още вървят по 50 километра до най-близкото село, за да си набавят необходимите продукти. Защо? Защото сме пропуснали да им кажем, че основната функция на джипа е *транспорт*. Казахме за всичко на вождя с изключение на най-важната характеристика: джипът ще ви закара на мястото, където трябва да отидете, и ще пренася товара ви.

По същия начин, много християнски лидери са пропуснали да кажат на западните християни, че основната цел и функция на Божията благодат е *Неговото овластяване*.

ОСНОВНАТА ЦЕЛ И ФУНКЦИЯ

Може да ме предизвикате: „Основната цел и функция за определение на благодатта е Божието овластяване? Как може да направиш подобно изявление?“

Наскоро, докато бях в молитва, усетих, че Господ ми задава провокативен въпрос: „*Сине Мой, как обясних благодатта за първи път в Моята книга - Новия завет?*“ Тъй като съм автор на повече от дузина книги, този въпрос наистина означаваше много за мен. Винаги когато въвеждам нов термин в някоя своя книга, с който повечето от читателите ми може би не са запознати, аз първо давам основното определение. По-нататък в книгата мога да прибавя вторични определения, но е важно първия път да дам основното определение.

Например, ако трябваше да пиша писмо до вождя, за да го информирам за джипа, щях да обясня още в първия абзац:

Вожде, даваме ви чисто нов джип. Неговата основна функция е транспорт. На вашите хора вече няма да им се налага да носят тежката вода на гърба си с километри. Просто ще трябва някой от племето да се научи да шофира превозното средство и да товари водата на него. Вече хората ви няма да трябва да носят и убития улов с километри до лагера - просто ще трябва някой да дойде с джипа на място, да натоварите дивеча и да се върнете. Освен това, няма да ви се налага да пътувате пеша по 50 километра до най-близкото село - просто шофирате дотам, вземате продуктите, които са ви нужни, и се прибирате десет пъти по-бързо.

Важно е да се обясни основната цел на джипа още от началото, понеже вождът и хората му никога преди това не са виждали моторно превозно средство.

След това, във втория абзац на писмото, мога да му обясня за климатика и парното. Третия абзац бих посветил на сателитното радио, а четвъртия - на DVD и CD

плейърите. Накрая ще го информирам, че всичко това е подарък. Но със сигурност още в първия абзац ще го уведомя за основната цел и функция на джипа.

Имайки това предвид, нека се върнем на въпроса на Господ към мен: *„Как обясних благодатта за първи път в Моята книга - Новия завет?“*

Аз отговорих: „Не знам.“ Взех компютъра си, отворих конкорданса и намерих първото място, в което Бог говори за благодат в Новия завет - Йоан 1:16: **Ние всички приехме от Неговата (на Исус) пълнота и благодат върху благодат.**

Забележете, че Йоан пише „благодат върху благодат.“ Аз имам приятел грък, който живее в Атина. Той е служител, който не само говори гръцки език като основен, но е учил и старогръцки. Към него се обръщам винаги, когато става въпрос за гръцки език. Той ми сподели, че в този стих Йоан всъщност казва, че Бог ни е дал „най-богатото изобилие от благодат“. С други думи, апостолът ни казва, че преливането - или изобилието - на благодатта ни дава пълнотата на Исус Христос! Чухте ли това? Пълнотата на Самия Исус Христос! Това говори за способност и сила.

Искам да съм сигурен, че разбирате какво се казва тук. Да предположим, че отида да говоря с тенисист, който е на средно ниво. Той е играч от средна класа в своя местен клуб. Казвам му: „Вече имаме научните средства да ти дадем пълнотата - пълната способност - да играеш като Роджър Федерер.“ (Ако професионалният тенис не ви интересува, просто знайте, че Федерер е сред най-великите играчи в историята на този спорт.). Как смятате, че ще отговори този играч на средно ниво? Ще каже: „Разбира се! Дайте ми тази способност колкото се може по-бързо! Какво трябва да направя?“ След като му дадем пълнотата на Роджър Федерер, какво ще се случи? Познахте: той ще спечели клубното си първенство, ще отговори на изискванията на националното първенство на САЩ, ще го спечели, а

след това ще спечели и няколко турнира Уимбълдън.

Да предположим, че говоря със студент първокурсник по архитектура в държавен университет. Казвам му: „Вече имаме научните средства да ти дадем пълнотата - пълната способност - на Франк Лойд Райт.“ Как мислите, че ще отговори младият студент? Със сигурност ще възкликне: „Уау, дайте ми я веднага!“ Като му я дадем, какво ще направи този ученик? Ще напусне училище и ще започне веднага успешна кариера.

Нека дам още един пример. Да предположим, че говоря с някой бизнесмен, който изпитва финансови затруднения: „Вече имаме научните средства да ти дадем пълнотата - пълната способност - на Бил Гейтс.“ Как мислите, че ще отговори бизнесменът? Ще извика: „Искам я! Да го направим!“ Какво ще направи той след като получи пълните способности на Бил Гейтс? Ще започне да мисли върху начини за проектиране на нови продукти и инвестиране, които преди това не са му идвали на ум.

Е, благодарта не е дала на никого от нас пълнотата на Роджър Федерер, Франк Лойд Райт или Бил Гейтс. Това би била твърде малка благодат. Не, Божията благодат ни даде пълнотата на Самия Исус Христос! Разбирате ли го? Това се казва способност! Това се казва сила!

И така, Бог не започва обяснението за благодарта в Новия завет с това, че тя е безплатен дар, въпреки че аз съм вечно благодарен, че тя наистина е Неговият дар към нас. Нито пък Той представя благодарта най-вече като опрощаване на нашите грехове, въпреки че, отново, аз съм вечно благодарен, че Неговата благодат премахва греховете ни. Не, Той въвежда благодарта като овластяването, което ни дава пълнотата на Исус Христос.

**Божията благодат
ни дава пълнотата на
основните качества
и характер
на Самия Исус!**

Както си спомняте от предишната глава, Петър пише, че Божията благодат ни прави **участници на божественото естество** (2 Петрово 1:2-4). Думата „естество“ описва основните качества или характер на даден човек. Следователно, Божията благодат ни дава пълнотата на основните качества и характер на Самия Исус! Затова Йоан каза: **Какъвто е Той, такива сме и ние в този свят** (1 Йоан 4:17). Разбирате ли важността на тези думи?

Това подчертава нашата сила и потенциал да управляваме в живота! Божията благодат ни е пресътворила, за да бъдем точно като Исус. Тя ни е овластила да живеем както Той е живял. Ние буквално сме в Христос. Ние сме Неговото Тяло. Ние сме Христос на земята. Ние сме християни. Затова Йоан толкова смело пише: **Който твърди, че живее в Него, трябва да се обхожда както Исус** (1 Йоан 2:6, NIV).

Нека тези думи изпълнят сърцето ви: ние трябва да живеем точно както Исус живя на тази земя. Това не е библийско предложение, а библийска заповед!

4

КАК СЕ ОБХОЖДАШЕ ИСУС

Който твърди, че живее в Него, трябва
и да се обхожда както Исус
(1 Йоан 2:6, NIV).

Ако искаме да се обхождаме както Исус, трябва да се запитаме: „Как го правеше Той?“

Първо, Той се обхождаше с удивително благочестие и чистота. Похотта и страстите на този свят не Го управляваха. Той владееше над неестествените и нечестивите желания. По същия начин апостол Павел ни посочва приемливия начин да служим на Бога:

Нека да *очистваме себе си от всичко*, което прави тялото или душата ни нечисти, и нека бъдем *напълно святи* (2 Коринтяни 7:1, TEV).

Виждате ли израза „да очистваме себе си“? Интересно е, че той не казва „Бог ще ви очисти“. Позволете ми да разясня. Кръвта на Исус изчиства всичките ни грехове - това е ползата на изкуплението. Но тук апостолът говори за нашето осветение. С други думи, да живеем това, което е вече извършено за нас. Казано по-простичко, става дума за начина, по който се очаква да живеем и да се държим като вярващи. Той говори за външната трансформация, която трябва да се изяви като резултат от нашето изкупление.

Забелязвате ли и думата *всичко* в този стих? Ние не трябва да изчистваме себе си от *някои неща*, или дори от *повечето неща*, които правят тялото или душата ни нечисти, а *от всичко*. От нас се очаква да се изчиства-

ме така, че да бъдем *напълно* святи. Петър потвърждава това: **Бъдете святи във всичко, което правите, както и Бог, Който ви е призовал, е свят** (1 Петрово 1:15, TEV). Ако вземем тези думи на сериозно и не ги разводняваме (както някои го правят и поучават), приемливият начин да служим на Бога е да ходим в същото ниво на благочестие като Исус. Как се предполага да постигнем това? Чрез Божията благодат.

Нека илюстрирам. В гимназията бях голям грешник. Какво означава това? Ами в естеството ми беше да греша и аз го правих доста ефективно.

В ранните си тийнейджърски години баща ми попита по-малката ми сестра и мен дали искаме да отидем на кино, за да гледаме един филм с Чарлтън Хестън - „Десетте Божии заповеди“. В родния ми град, с население от три хиляди човека, киното не прожектиреше петнадесет филма едновременно, а само един. Нямахме електронни видеоигри или огромни плоскоекранни телевизори - само от примитивните цветни телевизори с малък екран. Така че, ако някой предложеше да плати, за да мога да отида да гледам който и да е филм на големия екран, аз бих се съгласил веднага. В този конкретен случай също приех ентузиазирано.

Седяхме в киното, гледахме филма и изведнъж дойде сцената, където земята се отвори и погълна Датан и всичките му нечестиви приятели, които се възпротивиха на Моисей. Погълна ги живи, направо в ада. Като изявен грешник, който наблюдаваше тази картина на големия екран, аз започнах да се покайвам с цялото си сърце. В ума ми премина като на филм цялото ми нечестиво и похотливо поведение. Поисках прошка и обещах на Бога никога повече да не правя нито едно от тези неща.

През този ден си тръгнах от киното като напълно променен млад човек! Но това продължи само седмица, след което се върнах към предишното си грешно поведение. Защо? Имах покаяние, но не и благодат.

Години по-късно в колежа един от моите колеги ми даде да прочета книжката „Четири духовни закона“. След като прочетох четвъртия закон, аз приех Исус Христос като мой Господ и Спасител. В този момент аз станах дете на Бога. Но истината е, че продължавах да живея по грешен начин, както преди да приема Христос. Това се дължеше на липсата на поучение и познаване на Библията, понеже не разбирах силата, която вече беше на разположение за мен.

Изминаха няколко години. Тогава един стих от Писанието, който бях чел няколко пъти преди това, сякаш изскочи от страниците на Библията: **Търсете... светостта, без която никой няма да види Господа** (Евреи 12:14). Тези думи ме връхлетяха със съкрушителна сила. Помислих си: „Уау, аз искам да видя Бога, но за да стане това трябва да живея свят живот!“ За съжаление и това не проработи: станах легалист. Започнах да „удрям“ хората около мен с легалистичните си доводи. Заставях ги да „живеят свят живот“, но не можех да ги овластя да го направят. Базирах святия живот върху човешката способност и воля, а не върху Божията овластяваща сила. Успях да направя така, че жена ми, приятелите ми и всички останали, които бяха близо до мен, да се чувстват неудобно.

Господ ми говори един ден, докато се молах: „Сине, светостта не е дело на плътта ти. Тя е продукт на Моята благодат.“ Ето това е! Това липсваше. Започнах да разбирам, че благодатта е Божието овластяващо присъствие в живота ми и тя ми дава възможност да върша това, което в противен случай не бих могъл да осъществя със собствената си способност: да се очистя от всичко, което прави тялото или душата нечисти и да бъда напълно свят. Това е приемливият начин да служим на Бога. Ето защо писателят на книгата Евреи казва:

Нека имаме благодат, чрез която можем да угаждаме на Бога (Евреи 12:28).

Благодатта ни овластява да служим на Бога като сме Му угодни. Тя ни овластява да изчистваме себе си от нещата, които не бихме могли да изчистим чрез собствената ни способност.

Според националното проучване, което проведехме, можем да заключим, че 98% от християните в САЩ се опитват да живеят благочестив живот със собствените си способности! Само 2% знаят, че благодатта на Бога е Божието овластяване, което означава, че е невъзможно за 98 % от хората да участват в това овластяване, понеже не са наясно с това, което притежават. Ние получаваме от Бога чрез вяра, а не можете да имате вяра в нещо, което не знаете. Както казва Павел: **Как могат да повярват, ако не са чули посланието?** (Римляни 10:14, TEV). Ние можем да се възползваме единствено от нещата, които знаем, че притежаваме.

Да се върнем към примера с африканското племе - ако племето не знае, че основната функция на джипа е транспорт, те няма да го карат. Ще продължават да го използват само за да се наслаждават на климатика, парното, DVD и CD-плейърите и радиото, но никога няма да помислят за шофиране на превозното средство.

Веднъж си купих много хубав фотоапарат. Отворих пакета, извадих го и веднага започнах да правя с него това, което бях правил и с предните си фотоапарати: насочвах и снимах. Честно казано, мисля, че повечето хора, когато си купят фотоапарат, правят същото.

Няколко години след покупката на фотоапарата ми стана много любопитно защо един приятел можеше да прави такива невероятни нощни снимки, пейзажни, снимки в движение и в близък кадър. Попитах и разбрах защо. Открих, че и моят фотоапарат имаше всички функции като този на приятеля ми. Намерих упътването и започнах да се уча как да ги използвам. Скоро след това вече правех много по-добри снимки! Преди това бях в неведение относно това, което имах, и следователно не можех да се възползвам от предимствата.

Същото е вярно и за 98% от християните. Те не са се задълбочили в книгата на живота - Библията, за да открият каква благодат е осигурена за тях. Просто имитират онова, което виждат повечето хора да поучават. Те не знаят потенциала, който притежават, и са ограничени.

Какво се случва, ако се опитваме да живеем свят или осветен живот чрез нашата собствена способност? Едно от следните две неща: или ще станем лицемерни легалисти (говорейки по един начин, но живеейки вътрешно и скрито по различен начин), или ще продължим разпуснатия си начин на живот, докато държим твърдо на небиблейско убеждение, че „благодатта покрива целия грях, който съм избрал да продължа да практикувам“. И така, ние гледаме на това „да живеем като Исус“ като на една добра, но нереалистична цел.

Поради този начин на мислене някои вярващи и богослови са измислили много откачена доктрина: „Изкуплението на Исус Христос ни прави Божии деца, но всички сме още грешници, зависими от страстите на плътта.“ Неправилно мислим, че сме обречени да живеем не по-различно от останалата част от изгубеното човечество и по този начин нашето нечестиво и похотливо поведение е оправдано и покрито от благодатта. Това води до фалшиво чувство на мир.

Евангелието в Новия завет не говори това. Добрата новина е, че Исус не само плати цената, за да ни освободи от наказанието на греха, но и от властта му! Това става ясно от думите на Павел: **Защото грехът няма власт над вас, понеже не сте под закон, а под благодат** (Римляни 6:14). Законът можеше единствено да ограничи хората. Благодатта, от друга страна, е овластяването, което ни освобождава от онова, от което не можем да се освободим чрез собствената си способност - греха. Ето защо Павел увещава християните в Коринт: **Молим ви, тъй като сте получили Божиата благодат, не я пропилявайте** (2 Коринтяни 6:1, ТЕВ).

Павел не говори за това да не пропиляваме вида благодат, която се преподава в много от нашите западни църкви. Този вид благодат е нещо от сорта на: „Аз знам, че не живея както трябва, но няма проблем, понеже съм спасен и покрит от благодатта на Бога.“ В много случаи дори е по-зле, тъй като някои вярващи мислят или казват: „Мога да правя каквото си поискам, понеже спасението ми не се основава на делата ми, а на това, което Исус направи за мен. Аз съм покрит от благодатта.“ И така, на практика няма никакъв подтик да живеем богоугоден живот. Можем ли да пропилеем благодатта? Истината е, че можем. Този начин на мислене е грубо изопачаване на целта и силата на Божията благодат.

Въпреки това, когато ние разберем, че благодатта е Божието овластяващо присъствие, което ни дава способността да извършим нещата, които иначе не бихме могли да извършим чрез нашата собствена способност - да очистим себе си от всичко, което прави тялото или душата ни нечисти и да бъдем напълно святи - само тогава ще разберем как можем да пропилеем благодатта.

Да кажем, че решим отново да посетим малкото племе в Африка след десет години. Отиваме до мястото, където сме оставили джипа, и, много странно, автомобилът все още е паркиран там. Покрит е с прах и мръсотия, а около него е избуяла висока трева. Отваряме с усилие вратата и поглеждаме към километража - показва абсолютно същите цифри както в деня, в който им го доставихме преди цяло десетилетие. Няма ли да си кажем, че тези хора пропиляха дара, който им осигурихме преди десет години!

Племето може през това време да е написало песни за „безплатния дар - джипа“ или дори да е проповядвало силни послания за него. Може даже да са се събирали в джипа по време на дъждовните сезони и да са писали песни и да са поучавали върху това как са били

осигурени с покрив над главата си по време на бурята. Но остава фактът, че не са го карали. Пропилели са дара, който им е бил осигурен безплатно!

По същия начин Павел не иска от вас или мен да пропуснем първичното благословение и полза от невероятната Божия благодат:

Молим ви, тъй като сте получили Божията благодат, не я пропилявайте... Затова, нека се очистите от всичко, което прави тялото или душата ни нечисти, и нека бъдем напълно святи (2 Коринтяни 6:1, 7:1, TEV).

Колко по-ясно може да бъде? Моят въпрос е: „Защо това не е поучавано и акцентирано по-ясно в нашите църкви?“

ИСУС ПОСРЕЩНА НУЖДИТЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

В предишните страници видяхме библейската заръка: **Който твърди, че живее в Него, трябва и да се обхожда както Исус** (1 Йоан 2:6, NIV). Забележете думата *трябва*. Както видяхме по-рано, този стих не е предложение, а заповед. Бог очаква от нас да се обхождаме като Исус. Нека ви попитам: Как се обхождаше Исус?

Ясно е от евангелията, че Исус посрещаше нуждите на човечеството. Той изцеляваше болните, очистваше прокажените, освобождаваше обладаните, отваряше очите на слепите и ушите на глухите, немите проговаряха, сакатите прохождаха, храната биваше умножена, за да се нахранят гладните, и дори мъртвите биваха възкресявани. Той ни заръча: **Както Отец изпрати Мен, така Аз изпращам вас** (Йоан 20:21).

Как да вършим тези неща? Чрез безплатния дар на Божията благодат! Библията казва за Ранната църква: **И апостолите с голяма сила свидетелстваха за възкресението на Господ Исус. И голяма благодат беше върху всички тях** (Деяния 4:33).

Защо Бог свързва *голяма сила с голяма благодат*?
Защото *благодатта е Божията сила*!

Може би си мислите: „Е, Джон, това се отнася за апостолите, а аз не съм нито апостол, нито пастор.“ Тогава нека ви разкажа за „обикновения“ вярващ. Църквата в Ерусалим имаше ресторант и един от мъжете, който сервираше, беше Стефан. Той не беше апостол, пророк, евангелизатор, пастор или учител. Не, той прислужваше на по-възрастните жени. Но Библията казва: **Стефан, мъж пълен с Божията благодат... вършеше удивителни чудеса и знамения между хората** (Деяния 6:8, NLT).

Как можеше той да върши невероятни чудеса, ако не беше апостол или пастор? Чрез силата на Божията благодат! Той вършеше точно това, което и Исус правеше - посрещаше нуждите на човечеството чрез силата на безплатния дар на благодатта.

Същият този дар е достъпен за всеки вярващ. Той е за теб и мен. Поради тази причина Исус ни заповяда да **отидем по целия свят и да проповядваме благовестието на всички хора... Вярващите ще получат силата да вършат чудеса... ще полагат ръце на болните и те ще оздравяват** (Марк 16:15, 17-18, TEV). Исус не каза: „Само апостолите ще получат силата (благодатта) да вършат чудеса“, нито: „Само апостолите ще приемат благодатта (силата) да станат Божи деца“. Не, Божието слово ясно казва: **А на ония, които Го приеха, Той даде сила (право) да станат синове (и дъщери) на Бога** (Йоан 1:12, KJV). Ние нямаме проблем да вярваме в това, нали? Е, същата Библия ни казва: „Вярващите (не само апостолите) ще получат силата (безплатния дар на благодатта) да вършат чудеса“, така че да можем да се обхождаме точно както Исус го правеше! С Божията сила ние можем да управляваме над болестите и проблемите, които идват в живота на обичаните от нас хора.

МЪДРОСТ, РАЗБИРАНЕ, ПРОЗРЕНИЕ, ИЗОБРЕТАТЕЛНОСТ, КРЕАТИВНОСТ

Какво друго правеше Исус? Той ходеше в невероятна мъдрост, разбиране, прозрение, изобретателност и креативност. Неговата мъдрост изуми дори най-образованите. Откъде идваше тя?

Детето Исус растеше и ставаше по-силно по дух, изпълнено с мъдрост; и Божията благодат беше върху Него (Лука 2:40).

Отново, Исус имаше свръхестествена мъдрост поради Божията благодат.

Тук възниква един добър въпрос. Ако (както много християни са били учени) Божията благодат е предназначена само за прощаване на греховете и отиване на небето, тогава защо Исус ще се нуждае от благодат? Той никога не е извършвал какъвто и да е грях, следователно никога не се е нуждал и от прошка. Въпреки че Исус беше Син на Бога, Той се роди и служеше на земята като човек. Той съблече божествените Си привилегии (вж. Филипияни 2:7). Затова Той се нуждаеше от овластяването на благодатта, за да може да ходи в мъдрост, разбиране, прозрение, изобретателност и креативност, които бяха част от Неговия характер.

Обичам креативността на Неговата мъдрост, изобретателност и дискретност. Тя буквално спаси живота на една жена. В Йоан 8 се разказва как някои религиозни фанатици хванаха жената в момент на прелюбодеяние. Те я повлякоха на площада пред храма и я хвърлиха пред Исус. (Бих искал да знам защо не направиха същото с мъжа, който беше прелюбодействал с нея). Те казаха на Исус: „Моисей заповяда такава жена да бъде убита с камъни. Ти какво ще кажеш?“

При такава конфронтация определено е нужна креативна мъдрост. Исус се наведе и започна да пише по земята. (Аз лично вярвам, че Той изписваше имената на тайните любовници на тези лидери. Може би е напи-

сал: Хана, Рейчъл, Изабел). Когато лидерите продължаваха да настояват за отговор, Учителят ги погледна и каза: „Добре, момчета, който от вас не е извършил грях, нека пръв хвърли камък по нея.“ След това Той продължи да пише по земята.

Харесва ми да си представям как тези лицемерни лидери видяха имената на жените, с които те самите бяха прелюбодействали. Но дали поради тази причина или понеже Исус постави много убедителен ултиматум пред тях, всички те пуснаха камъните, които държаха, и бързо се разотидоха. Библията ни казва: **Като чува това, всички един по един си тръгнаха, първо по-възрастните** (Йоан 8:9, TEV). Исус остана сам с жената.

Той се изправи и попита дамата: Къде са всички? Никой ли не остана да те осъди? Тя каза, че всичките ѝ обвинители си бяха отишли. Тогава Исус каза: И аз не те осъждам. Отиди си, но не съгрешавай отново (стихове 10-11, TEV).

Неговата мъдрост и креативност спасиха живота ѝ. Забележете, че Исус не я осъди. Той беше единственият без грях, така че в този момент говореше милостта. Той не произнесе съда, който тя заслужаваше според Закона. Вместо това каза: „Отиди си, но не съгрешавай отново.“ Сега благодатта говореше, понеже благодатта ни дава това, което не заслужаваме, докато милостта не ни дава онова, което заслужаваме. Милостта не я осъди, а Божията благодат ѝ даде силата да не се връща в смъртоносния капан на прелюбодейството.

Божията благодат върху Исус Му даде мъдростта да освободи жената от осъждението на религиозните фанатици. Той също така ѝ даде сила да бъде свободна от прелюбодейството. Каква сила има благодатта!

В друга ситуация, Исус беше близо до брега на Галилейското езеро, където професионални рибари преживяваха най-лошия ден в живота си. Не бяха успели

да уловят и една риба през целия ден. Представете си, че сте собственик на голям магазин и не сте направили и една продажба през целия ден? Това определено би бил най-лошият ви ден. Но една дума на творческа мъдрост от Исус направи денят им да стане най-успешният в цялата им кариера! Исус не беше рибар. Той беше дърводелец. Но имаше благодат! Каква мъдрост и сила!

В други случаи Исус знаеше къде да намери магарето, което Му беше необходимо, отново поради мъдростта на благодатта. Той дори не трябваше да проверява в магазини за онлайн продажби като Amazon или eBay. Той знаеше как да си плати данъците - каза на Петър да отиде да улови риба и като отвори устата ѝ, щеше да намери монета, съответстваща на необходимата сума. Стана точно така, както благодатта беше разкрила.

Прозрението на Исус беше невероятно. Той знаеше, че дяволът работи в човек от екипа Му още преди Сатана да прояви нечестието си чрез Юда. Той знаеше, че Натанаил е човек, в който нямаше измама, дори преди да се срещнат.

ПРОМЯНА НА ОБЩЕСТВОТО

По същество Божията благодат върху живота на Исус Му даде възможността да променя обществата, от които беше част. Той отиде на сватбата в Кана. По онова време сватбите не бяха маловажно нещо - цялото село участваше. Специално тази сватба щеше да се провали, понеже домакините свършиха виното още в началото. Можете ли да си представите срама, който двете семейства щяха да изпитват в продължение на години? Но една среща с Божията благодат върху Исус и сватбата се издигна до изцяло ново ниво на съвършенство.

В друга общност, Наин, правителството трябваше да се погрижи за една вдовица, която току-що беше загубила единствения си син. Държавата трябваше да осигури

гурява храна, облекло и подслон за нея, до края на живота ѝ, от парите на данъкоплатците. Но една среща с Божиата благодат върху Исус и държавата нямаше нужда повече да ѝ плаща. Достойнството ѝ беше възстановено и потомството ѝ щеше да продължи (вж. Лука 7:11-15).

В друг град Исус се срещна с лидера на организираната престъпност. Говорим за човек, който според съвременните стандарти ще се счита за кръстник на целия престъпен синдикат. Една среща с Божиата благодат върху Исус и Закхей се закле, че ще направи обществото по-безопасно и по-проспериращо място за живеене. Хората вече нямаше да бъдат подвеждани от данъчните. Не само това, но Закхей извика: „Ще дам половината си имот на бедните.“ Жертвите на бедността в града щяха да бъдат облагодетелствани! Нещата стигнаха дори по-далеч. Закхей обеща да върне неколккратно на всички, от които беше откраднал, като по този начин се стимулираше и икономиката на целия регион (вж. Лука 19:1-8). Една среща с Божиата благодат извърши всичко това!

При друг случай един млад мъж, който беше луд, беше изоставен да страда сам. Тогава нямаше държавни психиатрични заведения, но правителството все пак имаше отговорност да се погрижи за него. Отново щяха да се използват парите на данъкоплатците, за да може този човек да бъде нахранен, облечен и защитен. Щяха да трябват много дрехи, понеже младият човек ги късаше постоянно. Но една среща с Божиата благодат върху Исус и демонично обладаният беше излекуван. Нямаше нужда да се мъчи за сметка на данъкоплатците. Вече нямаше нужда от грижи и защита и средствата можеха да послужат по-добре на обществото. Освен това, десетте града в региона на Декапол чува за Божието царство чрез този човек, който се срещна с Божиата благодат (вж. Марк 5)!

Помислете за всички глухи, слепи, осакатени, болни

и други физически увредени хора, за които правителството вече нямаше нужда да се грижи, поради Божията благодат върху Исус. Не само това, но тези хора стават продуктивни граждани в своите общества. Можем да продължим дори отвъд написаното в евангелията, понеже, както видяхме по-рано, Йоан пише, че целият свят нямаше да може да побере в книги всички чудеса на благодат, извършени от Исус в трите Му години на обществено служение.

Не забравяйте, че Исус обеща: **Онези, които вярват в Мен, ще вършат това, което Аз върша, ще вършат дори по-велики дела** (Йоан 14:12, TEV). Как? Чрез Божия безплатен дар на благодатта. Ние трябва да променяме нашите общества по същия начин, по който Исус променяше Своето - чрез безплатния дар на Божията благодат!

ПРЕСЛЕДВАНЕ НА НЕЩО СПЕЦИФИЧНО

Твърдо вярвам, че началствата и властите на тъмнината са си поставили за основна цел да скрият това познание от нас. Те въздишат с облекчение, че 98% от християните в Америка виждат благодатта само като безплатен и незаслужен дар, свързан с опрощаването на греховете, като остават в невежество за нейната невероятна сила. Това означава, че само 2% са реална заплаха за демоничните крепости.

Врагът не се страхува от нашите красиви църковни сгради, публикувани книги, големи събирания, телевизионни програми или сателитни предавания, докато стоим в невежество относно невероятната сила, която е достъпна за нас. Това от което се страхуват тъмните сили е, че вярващите ще открият силата, която ни е дадена и впоследствие способността, която имаме, смело и креативно да променим обществото, както правеше Исус. Те се страхуват от това ние да заемем мястото си като управници в този живот.

Мартин Лутер преследваше нещо специфично, ко-

гато закова своите деветдесет и пет тезиса на вратата на църквата във Витенберг, Германия, на 31 октомври, 1517 г. Това действие предизвика Реформацията. След това Църквата никога повече не беше същата. Това беше дело на Божия Дух чрез един човек. Общата идея на тези тезиси беше, че *праведният ще живее чрез вяра*. Той конфронтира индулгенциите на установената Църква, които държаха хората в робство.

Е, аз също преследвам нещо специфично. Знам, че има и други с мен. Искаме да привлечем и вас. Ние няма да заковаваме деветдесет и пет тезиса върху някоя стара дървена врата, а върху сърцата на другите вярващи. Нашето послание е: *благодатта не е просто нещо, осигурено ни от Бога, което да покрие греховете ни. Тя ни дава способността да живеем като Исус, да управляваме в този живот като изявяваме небесната власт и сила да променяме всяка сфера, в която Бог ни е дал влияние*.

Нека бъдем решени да повишим двата процента на сто процента. Когато вярващите чуят думата „благодат“, нека разбират: „овластяване отвъд нашите човешки способности“.

5

ОТЛИЧАВАЩ СЕ

**Всички, които приемат Божията изобилна
благодат и са оправдани пред Него,
ще управляват в живота чрез Христос
(Римляни 5: 17, TEV).**

Величието на Римляни 5:17 е толкова голямо, че е почти невъзможно да се приеме реалистично. Посланието, което този стих носи, е зашеметяващо. Може би поради тази причина много хора го пропускат.

Всеки от нас, който е приел Исус като Господ, трябва да управлява в живота. Всички, които са приели Божията благодат, са овластени да надделяват над проблемите, срещу които се изправят в света. Животът на тази земя не трябва да ни управлява - ние трябва да управляваме в живота. Чрез силата на Божията благодат ние трябва да променяме нашите общества, както Исус го правеше. Това е нашият мандат.

НА ПРАКТИКА

Нека погледнем по-обстойно какво означава да управляваме в живота чрез Божията благодат. Трябва да преминем отвъд нормата, да разчупим статуквото. Това означава, че вече не гледаме на живота като на работа от осем до пет часа, след която получаваме ежеседмичен чек със заплатата си, след това се пенсионираме, накрая умираме и се озоваваме в небето. Това е много жалък възглед за живота и определено не е начинът, по който Бог възнамерява да живеем. Ние сме създадени за много повече!

Ние започваме да влияем, знаейки, че Бог ни е призовал да бъдем главата, а не опашката; да бъдем отгоре, а не отдолу (вж. Второзаконие 28:13). Не само че трябва да бъдем над неблагоприятните обстоятелства в живота, но и да засенчим онези, които нямат завет с Бога. Ние трябва да бъдем лидери в непросветения свят. Главата определя посоката, курса и тенденциите. Опашката следва. Ние трябва да бъдем лидери във всички аспекти на нашето общество, а не последователи.

Например, ако сте учител, чрез дара на благодатта постоянно ще предлагате свежи, креативни и иновативни начини да предадете знанието и мъдростта на учениците си така, както никой от останалите възпитатели в училищната система не са се сетили. Издигате летвата толкова високо и вдъхновявате учениците си по такъв начин, че другите се удивяват. Вашите колеги възпитатели обсъждат помежду си: „От къде ги взема тези чудесни идеи?“

Ако работите в областта на медицината, чрез дара на благодатта ще ви хрумват нови и по-ефективни начини да лекувате болести и заболявания. Вашите колеги ще се почесват по главата и ще се чудят: „От къде ги получава тези иновативни идеи?“

Ако сте дизайнер, чрез Божия дар на благодатта ще имате свежи и творчески проекти, на които другите ще подражават. Вие ще задавате водещите стилове и тенденции, които обществото ще следва. Ще бъдете търсени поради работата си и ще бъдете познати с това, че определяте тенденциите. Ще бъдете толкова напред, че останалите във вашата област ще се питат помежду си: „Как ги получава тези творчески идеи?“

Ако сте на политическата сцена, чрез дара на благодатта ще изявявате мъдрост за решаване на социалните проблеми, които други са виждали като невъзможни за разрешаване. Ще водите в законодателството и ще бъдете избирани и издигани много по-бързо от съвременниците ви. Преценките и изобретателността ви

ще карат другите във вашата област да се чудят: „Откъде има цялата тази мъдрост и велики идеи?“

Ако сте част от полицията, чрез дара на благодатта върху живота ви ще носите мир в ситуации, в които на други им е било невъзможно да го направят. Точно както Исус знаеше къде да намери магарето, така и вие ще знаете къде да намирате престъпниците. Ще можете да представяте и необходимите доказателства за разрешаване на случая по-бързо, отколкото всеки друг детектив в полицията. Прозрението, способностите и мъдростта ви ще са толкова различни, че другите хора във вашата област ще се питат: „Откъде е получил всичко това?“

Като бизнесмени, чрез Божия дар на благодатта вие ще развиете находчиви продукти и техники на продажба, както и маркетингови стратегии, които са ключови и печеливши. Ще предусещате кое е изгодно и кое - не. Ще знаете кога да купувате и кога да продавате, кога да се включвате и кога да напускате даден бизнес. Другите ще се чудят защо сте толкова успешни.

Това не са възвишени, нереалистични примери. Те моделират нашия мандат. Всеки от нас е призван в различни сектори на обществото, но където и да се намираме на сцената на живота, ние трябва да проявяваме водачество, лидерство и майсторство. Нашите бизнес начинания трябва да просперират, дори когато другите са в криза. Нашите общности трябва да бъдат безопасни, приятни и преуспяващи. Нашите работни места трябва да процъфтяват. Нашата музика трябва да бъде свежа и оригинална - такава, че светските музиканти да копират, а не християните да ги имитират.

Същото следва да важи и за нашите графични, видео и архитектурни проекти. Креативността на Божието семейство трябва да вдъхновява и да бъде търсено на всяко ниво. Нашите изпълнения, независимо дали говорим за спорта, развлеченията, изкуствата, медиите или която и да е друга област, трябва да се открояват като пример. Нашите градове, щати и нации трябва

да процъфтяват, когато праведните управляват.

Когато и където са включени вярващите, трябва да има изобилие от креативност, производителност, спокойствие, чувствителност и иновативност. Ние трябва да бъдем светлина в мрака. Чрез невероятната Божия благодат в живота ни, трябва *да се отличаваме* посредством обществото, завладяно от тъмнината.

ДА СЕ ОТЛИЧАВАМЕ ОТ ДРУГИТЕ

Ние, които сме овластени от Божията благодат, трябва да се отличаваме и открояваме във всички области на живота. Прочетете следните думи на Даниил внимателно:

Даниил се отличаваше от всички администратори и сатрапи, поради изключителните си качества. Затова, царят планира да го постави над цялото царство (Даниил 6:3, NIV).

Това е забележително. Даниил *се отличава*ше. Имайте предвид, че тук не пише: „Бог отличи Даниил.“ Който и превод да отворите, ясно се казва, че този изключителен млад мъж *се отличава*ше. Една от версиите на Библията даже казва на съвременен език: „Даниил беше съвсем друга класа човек спрямо останалите.“

Как го постигна? Той имаше изключителни качества, понеже беше свързан с Бога. Даниил беше дисциплинирал себе си да стои в близко и непрекъснато взаимоотношение със своя Създател. Така трябва да бъде и с всеки, който днес е в завет с Бога.

Една версия на Библията гласи: „Даниил започна да се отличава..., понеже притежаваше необикновен дух.“ Думата *необикновен* означава „отвъд нормата, извън статуквото, над общата мярка“. Понякога можем да разберем по-добре една дума като разгледаме това, което тя не означава - нейните антоними: най-обикновен, нормален. Така че, да живеем нормален живот би било обратното на това да притежаваме необикновен дух.

Духът на Даниил беше необикновен, а не умът или

тялото му. Ако духът е необикновен, умът, тялото, креативността, находчивостта, мъдростта, знанията и всички останали аспекти на живота ще го последват. Духът ни е който оформя живота ни. Ако наистина познаваме благодатта, която ни е дадена, ще знаем, че няма ограничения, понеже **всичко е възможно за този, който вярва** (Марк 9:23). Даниил се възползва от всичко, което беше достъпно за него при взаимоотношенията му с Бога. Поради завета му с Всемогъщия, Даниил знаеше, че трябва да управлява над обстоятелствата, а не да бъде управляван от тях. Той знаеше, че трябва да бъде глава, а не опашка.

Нека задълбочим още малко. Даниил и тримата му приятели бяха взети от малката нация Израел и закарани в плен в най-могъщата страна на света. Ако вие сте американци и смятате, че нашата нация е била велика през последните петдесет години, позволете ми да ви кажа, че Америка е нищо в сравнение със силата и блясъка на Вавилон. Вавилон управляваше целия познат свят по това време! Те бяха на върха - икономически, политически, военно, социално, научно, в знания и във всички други сфери. И въпреки това виждаме, че **без значение какъв въпрос задаваше царят, четиримата** (Даниил, Анания, Мисаил и Азария) **знаеха десет пъти повече от другите лидери на царството** (Даниил 1:20, TEV). Други преводи казват, че четиримата бяха десет пъти по-добри, по-мъдри и разбираха десет пъти повече неща. Те предлагаха и реализираха идеи, за които вавилонските мъдреци никога не бяха се сещали - и идеите им работеха.

ПО-ВЕЛИКИ ОТ ДАНИИЛ И ЙОАН

С оглед на това, прочетете думите на Исус: **Йоан е по-велик от всеки, който някога е живял** (Лука 7:28, TEV). Това означава, че Йоан Кръстител е по-велик от Даниил. Не се опитвайте да ги сравнявате според това, което са извършили, понеже Йоан работеше в област-

та на служението, а Даниил - в областта на правителството. Въпреки това, Исус ясно представя Йоан като „повелик“. След това обаче Той продължава: **Но дори най-малкият в Божието царство е по-велик от Йоан** (Лука 7:28, TEV).

Защо най-малкият в Божието царство да е по-велик от Даниил или Йоан? Исус още не беше отишъл на кръста, за да освободи човечеството, така че Йоан не беше новороден. Той все още не беше част от Тялото на Христос. Не можеше да се каже за Йоан: „Какъвто е Исус, такъв е и Йоан Кръстител в този свят.“ Йоан не беше издигнат заедно с Христос и поставен да седи с Него в небесни места. Всичко това е вече реалност за нас, днес. Ето защо и най-малкият в Божието царство е по-велик от Йоан.

Смята се, че е имало около два милиарда християни на земята от възкресението на Исус до наши дни. Шансовете за това не са големи, но дори вие да сте „най-малкият“ от тях (т.е., ако сте на двумилиардно място по величие), вие все пак сте по-велик от Йоан Кръстител! Което пък означава, че сте по-велик от Даниил! И така, възниква въпросът: Вие правите ли нещо, за да се отличавате?

В сравнение с хората, с които работите и които не са в заветно взаимоотношение с Исус Христос, вие десет пъти по-умни, мъдри, интуитивни, креативни и иновативни ли сте? (Да не говорим за това, че трябва да сте и десет пъти по-търпеливи, любящи, дисциплинирани, мили, гостоприемни, състрадателни и щедри). Ако не сте, защо? Защо по-голямата част от новородените вярващи не са десет пъти по-опитни от хората в света? Възможно ли е само два процента от нас да разбират, че благодатта е Божието овластяване, което ни дава способността да надминем собствените си естествени способности и да управляваме в живота и да се отличаваме, както Даниил? (Забележка: казано ни е да носим товарите на по-слабите хора в църквата. Но Библията не казва, че тези хора трябва да си останат слаби през остатъка от живота си. Те също трябва да имат

видението да се отличават в своята сфера на влияние).

Исус декларира, че ние сме „светлината на света“ (вж. Матей 5:14). Бог сравнява Своите деца като светлина посред тъмнината и това не е просто еднократно твърдение в Новия завет, понеже следните стихове подкрепят тази метафора: Матей 5:14-16, Лука 12:3, Йоан 8:12, Деяния 13:47; Римляни 13:12; Ефесяни 5:8, 14; Колосяни 1:12; Филипяни 2:15; 1 Солунци 5:5; 1 Йоан 1:7; 2:9-10. Мисля, че лесно ще забележите, че да бъдем светлина в тъмния свят около нас е основен фокус на нашия живот в Христос.

Някога замисляли ли сте се какво означава да бъдем светлината на света? За съжаление, много хора разбират „светлината“ като да се държим мило, да носим Библиите си където и да отидем и постоянно да цитираме Йоан 3:16. Какво щеше да стане, ако и Даниил си мислеше, че трябва да изявява светлината по този начин? Какво щеше да стане, ако единствената му цел беше да се разхожда из сградата на вавилонските правителствени служби, да се държи приятно с хората и да казва на своите колеги: „Хей, вавилонски лидери, Псалм 23 казва: **Господ е пастир мой, няма да остана в нужда...**“?

Какво щяха да говорят сатрапите и управителите помежду си, когато Даниил напускаше сградата, за да се моли? Можете ли да си представите? Сигурен съм, че щеше да бъде нещо от сорта на: „Колко е хубаво, че фанатикът излезе. Надяваме се да се моли през целия следобед. Толкова е странен.“

Защо измислиха закон, за да спрат Даниил да се моли (вж. Даниил 6:6-8)? Единствената логична причина е, че Даниил беше десет пъти по-умен и по-мъдър и десет пъти по-информиран, новаторски и креативен от който и да е от тях. Той растеше в йерархията, докато стана шеф над всички. Те бяха объркани. Представям си ги как се оплакват помежду си: „Не разбираме. Обучени сме от най-компетентните, талантиливи и добри учители, учени и лидери в целия свят. Даниил идва от някаква

незначително малка страна. Откъде взема тези идеи? Как така е много по-добър от нас? Най-вероятно поради това, че се моли постоянно. Той се моли на своя Бог по три пъти на ден! Да направим закон срещу това, така че да не може да продължава да ни засенчва!“

Даниил беше ярка светлина на фона на тъмната култура, понеже беше необикновен човек. Съвременниците му не харесваха тази светлина. Те завиждаха. Мога да си представя, че много други, включително и царя, видяха доказателства за реалността на живия Бог в способностите на Даниил. Превъзходността на Даниил привличаше и предизвикваше лидерите да почетат неговия Бог. Не беше знанието на Даниил върху Писанието или фактът, че той беше мил с хората, или дори това, че се молеше три пъти на ден, които привлякоха вниманието на останалите, а обстоятелството, че Даниил беше много по-добър в работата си от всички останали.

В тази връзка чувам думите на Исус към нас по отношение на това да бъдем светлина: **Нека светлината ви свети пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец в небесата** (Матей 5:16). Исус изрично говори за това делата ни да изпъкват и да се отличават от тези на невярващите. Как може ние да принизяваме подобна благодат до ниво на добро отношение към хората и да цитираме стихове?

ПРИМЕРИ ОТ СЪВРЕМИЕТО

Имам приятел, Бен, който е вицепрезидент на една от най-големите автомобилни компании в света. Една вечер докато вечеряхме заедно той ми каза, че преди да стане вицепрезидент е работил в инженерния екип на основния конкурент на тази компания. „Джон, прочетох в книгата на пророк Даниил, че той и неговите трима приятели бяха десет пъти по-добри от колегите си - каза ми моят приятел. - Затова се помолих: Господи, ако Даниил и приятелите му са били десет пъти по-добри от колегите си, а те са живели в Стария завет, следователно

аз трябва да бъде най-малко десет пъти по-добър от моите колеги, защото съм под Новия завет на благодатта.“

Приятелят ми продължи: „Джон, тази голяма корпорация правеше годишен анализ на разходите и производителността на всеки служител в екипа ни. С други думи, това проучване показва ефикасността на идеите на всеки член на екипа, както и неговата изобретателност и продуктивност. Човекът, който зае второ място в целия екип, имаше тридесет и пет милиона долара в икономия и производителност през онази година. Знаеш ли какъв беше моят резултат?“

Усмихнах се, предвиждайки какво ще се случи. „Какъв?“

Той отговори: „Аз имах триста и петдесет милиона долара в спестявания и производителност. Бях десет пъти по-добър от човека на второ място.“ Това обясняваше как Бен се превърна в топ мениджър в една от най-големите корпорации в Америка.

Мисля си за едно семейство, което работи в нашето служение. Веднъж през лятото те доведоха двамата си сина на едно от събранията, в което преподавах върху тези принципи. След службата по-малкият им син, Тайлър, който току-що беше станал на единадесет, каза на баща си: „Понеже имам Божиата благодат, аз трябва да бъда много по-добър от всеки друг футболист в нашата градска лига.“

Вместо да разказвам историята на Тайлър относно следващия футболен сезон, позволете ми да споделя едно писмо, което получих от неговите родители:

Джон,

Ето статистиката на Тайлър за есенния сезон (девет мача, включително плейофите и един мач от първенството). Това е градската лига на Колорадо Спрингс за 11-12-годишните.

Нашият син е висок 165 см и тежи 57 килограма, а е на 11 години. Бих казал, че е в нормата, като гледам снимките на съотборниците му.

В началото на сезона ръководителят на неговата футболна лига го наблюдаваше как тренира на годишния футболен лагер. Той каза: „Уау, Тайлър изглежда десет пъти по-бърз от миналата година!“

Тайлър измина 816 метра, докато топката беше в ръцете му 78 пъти. Следващият най-близък резултат беше от 473 метра, при 70 задържания на топката. След това той седя на пейката през останалата част от играта, понеже трениорът му не мислеше, че ще бъде спортменско да го използва през цялото време. Тайлър имаше 17 тъчдауна за тези 78 пъти с топката. Следващият най-близък по резултат играч имаше седем тъчдауна за 70-те пъти, докато топката беше в него.

До средата на редовния сезон, трениорите на противниковите отбори започнаха да изграждат защитата си спрямо начина, по който виждаха Тайлър да играе. По време на мачовете чувахме трениорите да крещят: „Внимавай за 68-и номер!“ „Някой ще спре ли 68-и номер?“ „Какво правите, момчета? Той ще ви направи за смях!“ Както може би се досещаш, Тайлър беше 68-и номер.

Хора, които Тайлър не познаваше, слизаха от трибуните след мача и искаха да се запознаят с него. Той беше шокиран и се чувстваше малко неловко, но ние му казахме, че Божиият благодат го прави влиятелен и че той трябва да продължава да вярва в нея. Казахме му също да се учи да използва влиянието си по правилния начин.

С уважение, Джим и Кели Т.

Удивително е колко лесно младите хора вярват и изпълняват Божието Слово. Младият Тайлър е голям пример за всички нас!

БЛАГОДАТТА В НАС

Защо просто не вярваме в това, което Бог казва в Словото Си? Нашият завет с Него гласи: **А Онзи, Който е способен да извърши несравнимо повече от**

всичко, което искаме или мислим, според силата (благодатта), която работи в нас (Ефесяни 3:20). Не е според силата, която идва периодично от небето; нито е според силата, която идва от намирането на мъж или жена, които да притежават специален дар на служение. Не, според силата, която работи в нас.

Обърнете особено внимание на първата част на този стих: Бог е способен.

Представете си, че голям глад покосява определена област на света. Въпреки това, една много щедра и благотворителна нация в друга част на земното кълбо изпраща войската си в проблемния район с товарни самолети, пълни с пресни зеленчуци, плодове, зърнени храни, месо и прясна вода. Главнокомандващият казва на гражданите: „Ние сме в състояние да ви дадем толкова храна, колкото можете да носите.“ Първият човек идва с кошница за пикник и пренася достатъчно храна за едно семейство за около два дена. Следващият идва с голям чувал и носи достатъчно храна, за да изхрани семейството си в продължение на пет дни. След него обаче идва човек с огромен пикап и пренася достатъчно храна, за да издържа семейството си и няколко гладни съседни през целия следващ месец.

Човекът с кошницата вижда как шофьорът на пикапа минава покрай дома му с повече от един тон храна. Той не просто ще е „смутен“! Той ще бъде много сърдит! Ще се оплаче на съседите и всички останали, като накрая оплакванията му ще стигнат до главнокомандващия. Генералът ще го извика и ще му припомни: „Хей, нали ви казахме, че можем да ви дадем колкото можете вие да носите. Защо дойде с такъв малък съд? Защо не намери нещо по-голямо? Защо и ти не дойде с пикапа си?“

Какъв съд носи християнина що се отнася до Божи-ята благодат? Според Ефесяни 3:20 съдът ни е това, което можем да поискаме или помислим. Бог казва: „Можете да получите (сила) във вас може да извърши много

повече от това, което вашият съд може да побере!“ С други думи, нашият съд определя колко ще получим от неограниченото количество, което Бог е направил да бъде достъпно за нас. Казано по-простичко, нашият съд е единственото нещо, което Го ограничава. Вярвам, че Бог ни пита: „Защо си мислиш само за това, което е необходимо, за да преживяваш? Защо мислиш само за семейството си? Защо не използваш пълния потенциал, който съм поставил в теб, за да оставиш значителен отпечатък върху околните, както направи Даниил?“

Ето защо Павел се моли усърдно ние да узнаем и разберем **какво е неизмеримото, неограничено и превъзходно величие на Неговата сила в и за нас, които вярваме** (Ефесяни 1:19, АМР).

Погледнете внимателно избора на думи на Павел: неизмеримо, неограничено, превъзходно величие. Когато става въпрос за Божиата сила в живота ви, какво означава всяка една от тези думи за вас? Забележете, че Павел говори за „сила в нас“, а не за сила, която бихме

**Нашият съд е
единственото нещо,
което ограничава
Бог**

могли да получим периодично от даден избран служител, ако Бог се чувства благоразположен през определения ден. Също така, говори се за

„сила за нас“, която ни овластява да управляваме в този живот. Това е сила да се издигнем и да се отличим, така че другите да могат да видят свидетелството на възкресението на Исус Христос. Това е сила, която ще ни помогне да светим като ярки светила в този мъглив свят.

Сега трябва да попитаме: Живеем ли под нивото, за което Исус плати много висока цена? Ако сме честни, отговорът ни трябва да бъде „да“. Резултатът от самоналожената ни посредственост е трагичното неизползване на нашия потенциал, чрез който трябва да оказваме влияние върху света, за Божието царство.

Защо толкова често прибягваме до светските начини, лишени от всякаква вяра? Например, когато ни уда-

ри рецесия, защо ние, християните, сме склонни да се страхуваме заедно с всички останали? Понякога си мисля, че трябва просто да пренапишем Филипяни 4:19 да казва: „А моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според състоянието на Уол Стрийт, банковата система и икономиката.“ Не е ли това начинът, по който много от нас се държаха по време на последната глобална рецесия? Но според истините, които изучаваме от Божието Слово, именно в трудните времена трябва да светим по-ярко от всякога! Ресурсите не напускат планетата ни по време на рецесия. Идеите не са забранени, креативността не пресъхва и иновациите и упоритата работа не са на изчезване. Във време на тъмнина Божият народ трябва да се укрепи. Неговата сила вътре в нас трябва да ни подбуди към идеи за милиони и милиарди долари, които ще са от полза за хората. Рецесия означава само че нормалните канали за финансов поток са били прекъснати и че това, което е необходимо, са нови и творчески канали и свежи идеи. Вие и аз сме хората, от които трябва да дойдат тези канали и идеи, понеже нашият креативен източник на енергия никога не пресъхва!

През двадесетте години на миналия век някой трябваше да каже на Ейми Семпъл Макферсън, че не е възможно жена от онази епоха да построи сграда с пет хиляди места, в центъра на Лос Анджелис. Трябваше да ѝ кажат също, че е невъзможно да се поддържа подобно съоръжение по времето на Голямата депресия. И все пак тя го направи. Аз съм проповядвал в тази сграда. Днес една чудесна църква се помещава там. Казва се, че холивудските продуценти са се промъквали на проповедите на Ейми, за да получат идеи за филмите си. Ейми влияше върху света като ярка светлина.

Нека сравня служението на Ейми с една телевизионна програма, на която се натъкнах преди известно време. Един мъж пееше „О, колко чудна благодат“ пред огромна аудитория. В предната част на публиката на масата на съдиите седяха трима души. След като човекът приключи с пеене-

то, съдиите започнаха да оценяват неговото изпълнение. Изпаднах в шок, когато съдиите казаха нещо от сорта на: „Общо взето беше добре. Интонацията ти можеше да бъде по-добра и гласът ти да не бъде толкова висок.“

Коленете ми се разтрепериха. Извиках: „Господи, Ти създаде Вселената. Създаде големите мъглявини и супернови, чудесните Скалисти планини, удивителните морски създания. Ти живееш в нас. А ние какво правим? Отиваме в „Американ Айдъл“ за вдъхновение!“ Помислете малко: Ейми влияеше на Холивуд с креативността си, а нашата липсва поради латентността на благодатта, така че сме ограничени до това да търсим и черпим вдъхновението си от Холивуд.

Бях поразен от тъга. Дълго време мислех върху това. Стигнах до заключението: *„Разбира се, ако всичко, което поучаваме, е, че благодатта прощава греховете ни и ни осигурява безвъзмезден достъп до небето, няма как да се открием като светила в този свят.“* До такава степен сме принизили благодатта, че изглежда все едно Бог ни позволява да бъдем за посмешище в очите на света. В желанието ни да създадем послание, което е лесно и удобно и не изисква настойчиво вярване, сме накарали Бог да агонизира: *„Ще ви позволя да изстрадате позора на собствената си мъдрост.“*

Защо просто не повярваме на Неговите обещания и условия? Защо се опитваме да направим така, че Неговата мъдрост да се впише в нашия начин на живот, а не потърсим радикална трансформация, която се случва, когато конфронтираме живота си с Неговата истина?

МОЯТ ОПИТ С БЛАГОДАТТА

Един от най-неприятните ми предмети в училище беше английският език - особено съчиненията. Треперех от страх, когато ни даваха за домашна работа да съчиним нещо - каквото и да е. Обикновено ми отнемаше три или четири часа, за да успея да измисля една или две страници. Стоях и дълго се вирих в празния лист,

опитвайки се да скалъпя началото. (Да, това беше преди времето на персоналните компютри и таблетите!). В крайна сметка измислях едно изречение, взирах се в него, мислех си колко е ужасно и хвърлях листа. При следващия опит успях да напиша цели две изречения, след което отново стигах до извода, че са ужасни и отново изхвърлях листа. Този процес продължаваше, докато вече изгубех много листи и време. Час по-късно можеше и да имам готови един или два абзаца, които като че ли имаха някакъв смисъл. В крайна сметка, въпреки че работата беше добра според моите стандарти, се оказвах с много ниска оценка.

Понякога се чудя дали моите учители по английски език не са ме оставяли да преминавам към следващия клас само и само за да не се занимават повече с мен. Мислите, че преувеличавам? Истината е, че изкарах 370 от възможни 800 точки на устния изпит по английски език SAT. Това са само 46%. За щастие, имах способности в математиката и науката и това доведе до приемането ми със специалност инженерство в университета *Пардю*.

И така, през 1991 г., когато Бог ми каза в молитва: „Сине, искам да пишеш“, аз си помислих, че това е огромна грешка. *Възможно ли е Бог да има толкова много деца на тази планета, че да ме бърка с някой друг?*

Срам ме е да го призная, но това, което Той искаше от мен, ми изглеждаше толкова абсурдно, че не направих нищо по въпроса. По това време ми липсваше знанието, което споделям с вас сега, относно невероятното и овластяващо естество на Божията благодат.

Десет месеца по-късно, и в рамките само на две седмици, две жени от два различни щата дойдоха при мен. Едната е от Тексас, а другата - от Флорида. И двете изговориха същите думи за мен: „Джон Бивийър, ако ти не пишеш посланията, които Бог ти дава, Той ще ги даде на някой друг, а теб ще съди за непокорството ти.“

Когато чух втората жена да казва същото, което първата ми беше казала само преди две седмици, страх от

Господа ме изпълни. По-добре да ги послушам и да започна да пиша! Но наистина все още мислех, че Бог прави огромна грешка. Не можех да напиша съчинение от десет страници, а какво остава цяла книга! В отчаянието си съчиних договор с Бога върху лист хартия от тетрадката си. Написах: „Имам нужда от благодат. Не мога да направя това без Твоята способност.“ Подписах договора и поставих дата.

По-късно започнах да пиша. Не тръгнах с изложението, понеже нямах никаква представа как да напиша такава. Имах единствено обща идея за темата на книгата. Изведнъж в ума ми нахлуха мисли, които никога преди това не съм имал и не бях чувал някой друг да поучава. Пиших и пишех. В крайна сметка, успях да завърша ръкопис с големината на книга. По-късно написах още една книга, след това и трета. До днес съм написал петнадесет книги, продадени в милиони бройки и публикувани на повече от шестдесет езика по целия свят. Една от книгите - *Приближаване*, спечели наградата за книга на годината през 2004 г., а някои от другите ми произведения се превърнаха в национални и световни бестселъри.

Виждате ли, че на базата на моите „естествени“ способности никога не бих могъл да си припиша заслугата? Всичко е от Божията благодат!

Веднъж бях пред повече от осем хиляди души в Европа, голяма част от които християнски лидери, и ги попитах колко от тях са чели поне една от моите книги. В изумление гледах как почти всички вдигнаха ръце. На международна конференция в Източна Европа домакинят попита над шест хиляди лидери от повече от шейсет страни дали са чели поне една от моите книги, публикувани на родния им език. За мен беше уникално преживяване да видя около 90% от хората да вдигат ръце. Няколко ирански издатели ми казаха (по време на писането на тази книга, седем от моите заглавия са преведени на фарси, официалния език на Иран): „Вие сте един от най-четените християнски автори в Иран.“

Подобни твърдения се сипят отвсякъде. Това, което всъщност искам да кажа, е: *Каква благодат само!*

Нека ви споделя една моя мечта: бих искал да открия учителите ми по английски език от гимназията и да им покажа петнадесетте книги, които съм написал чрез благодатта на Бога, да видя как припадат, да им помогна да се свестят и да ги доведе до Христос. Плодът ще ме отличи в очите им и ясно ще демонстрира невероятната благодат на нашия Господ Исус Христос!

Именно поради тази причина Павел смело твърди: **чрез благодатта на Бога съм това, което съм** (1 Коринтяни 15:10). Чуйте ме, драги читатели: Вие не сте човека, който сте, поради мястото, на което сте се родили, къде сте отраснали, от какъв етнически произход сте, какъв е полът ви или къде сте учили. Вие сте човекът, който сте, поради Божията благодат!

По-рано в живота си аз бях и ужасен оратор. След като се ожених за Лиза, при един от първите случаи, когато ме чу да проповядвам Евангелието, тя заспа дълбоко в рамките на десет минути. Нейната най-добра приятелка, Ейми, седеше до нея и също спеше толкова дълбоко, че можех да видя слюнката, която се стичаше от широко отворената ѝ уста! И двете проспяха цялото ми послание.

Преди няколко години Лиза намери една видеокасета със запис как проповядвам през 1984 г.. Тя пусна записа, но само след няколко секунди аз извиках: „Лиза, хвърли я!“ Тя грабна видеокасетата, притисна я до гърдите си с две ръце, засмя се високо и каза: „Няма начин. Това е компромат, с който мога да те изнудвам!“

Днес, само чрез овластяването на Божията благодат, аз говоря пред пет хиляди, десет хиляди и дори двадесет хиляди души в големи зали по целия свят. Хората ме питат: „Притесняваш ли се преди да говориш?“

„Не, изобщо“, отговарям аз.

Обикновено те са объркани от моя отговор. „Как може да се изправиш пред толкова много хора и да не се притесняваш?“

Аз се смея и казвам: „Просто знам колко съм зле и ако благодатта не се появи, проблемът е налице.“ Сега, когато вече знам за Божията благодат, мога да свидетелствам, че тя никога не ме е подвеждала. Винаги е там!

Ето защо Павел казва: **Не мнозина мъдри по плът, не мнозина силни, не мнозина благородни са призовани** (1 Коринтяни 1:26). Защо? Понеже мъдрите, силните и благородните ще разчитат на способността си вместо на Божията благодат.

По-рано в живота си Павел беше един от мъдрите и благородните. Във Филипяни 3:4 той признава: **Ако някой би могъл да се похвали, аз също мога** (NLT). Но Павел избра да зависи от благодатта: **Преди си мислех, че всички тези неща** (мъдрост, сила, благородство) **са толкова важни, но сега ги считам за безполезни** (Филипяни 3:7, NLT). Защо тези човешки атрибути да са безполезни? Понеже Павел искаше да ходи в незаслужената възкресенска благодат, вместо според естествените си способности, **за да мога да опозная Него и силата на Неговото възкресение** (стих 10). Това не означава, че Павел не се образоваше. Той учеше усърдно, за да бъде одобрен, и се молеше да се изпълни с познанието на Божията воля в пълна духовна мъдрост и разбиране. Павел се образоваше, както всеки от нас трябва да направи, но в същото време вярваше на Бога за благодатта да придвижи човешките си усилия в областта на божественото овластяване.

Ако сте ученик, трябва да учите усилено, но през цялото време трябва да вярвате на Бога за благодатта да се задвижите до такова ниво на мисъл и постижения, което не е възможно чрез вашето собствено разбиране. Ако сте лекар, трябва да бъдете запознати с откритията на съвременната медицина, но не можете да си позволите да разчитате на собствената си способност или образование. Вашето доверие трябва да бъде в свръхестествената мъдрост и креативност на Божията благодат, която да ви помогне да стигнете отвъд познатото. Ако сте професионален спор-

тист, трябва да тренирате усърдно, но доверието ви трябва да бъде в благодатта на Бога, за да се отличавате от невярващите във вашата спортна дисциплина.

Спомнете ли си как в първа глава открихме, че нашият любящ Създател е написал биографията на всеки от нас още преди да сме се родили? Прочетохме думите на Давид: **Ти ме видя, преди да се родя. Всеки ден от живота ми е записан в книгата Ти. Всеки миг Ти беше известен още преди да беше минал и първият ми ден** (Псалм 139:16, NLT).

Нека ви разкажа за вашата биография. Невъзможно е да изпълните написаната ви от Бога биография чрез собствените си способности. Просто не можете да го направите. Ако Бог е написал в биографията ви, че е възможно да я изпълните чрез собствените си умения, Той щеше и да сподели славата с вас. Но Бог не прави така! Той ясно заявява: **Аз няма да дам славата Си на някой друг** (Исая 42:8, NLT). Така че Бог нарочно е написал биографията ви да бъде отвъд вашата естествена способност, така че ще трябва да разчитате на Неговата благодат, за да я изпълните. По този начин Той получава цялата слава!

Това е, което казвам на хората по отношение на книгите, които съм написал. Никой не знае по-добре от мен Кой наистина е авторът на тези книги. Те не са родени от моята способност. Името ми е записано на тези книги само защото бях първият човек, който ги прочете. Знам, че съм това, което съм, чрез Неговата способност - Неговата благодат. Това е безплатен дар от Бога.

Тревожната действителност обаче е, че само два процента от американските вярващи са наясно с овластяването на благодатта, което им дава способност да постигнат предварително определената им биография. Как деветдесет и осем процента от хората могат да изпълнят своето призвание само чрез собствената си способност? Факт е, че не могат. Възможно ли е това да е причината да не виждаме огромно влияние в нашите общества?

ДОСТЪПЪТ

Безплатен дар!

Тази сила, за която говоря - Божията благодат, не можете да я спечелите или заслужите чрез собствените си усилия. Както Павел потвърждава, благодатта се получава само *чрез вяра*: **Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас, това е дар от Бога, не поради дела, за да не се похвали никой** (Ефесяни 2:8-9). За вярващите в Рим той пише: **Ние имаме достъп чрез вяра в тази благодат, в която стоим** (Римляни 5:2). Какво ни дава достъп до Божията благодат? Не това, че работим здраво, живеем добър живот, молим се по два часа на ден, постим два пъти месечно или правим каквото и да е друго човешко усилие. Ние имаме достъп до тази благодат само чрез вяра!

И така, защо просто не вярваме? Погледнете го по следния начин. Ако кладенецът ви с прясна вода пресъхне, имате проблем. Без прясна вода, вие и вашето семейство ще умрете в рамките на няколко дни. Но, в същото време, малко по-надолу по пътя в града има огромна водна кула, пълна с милиони галони прясна вода, като един от основните водопроводи минава покрай предната част на къщата ви. Какво бихте направили? Ще отидете до кметството и ще вземете разрешително. След това ще посетите магазина и ще купите няколко PVC тръби, ще се върнете къщи и ще свържете водопроводната система в къщата си с тръбата, която минава покрай двора ви. Вече ще имате достъп до милиони галони прясна вода - повече от необходимото за вас и семейството ви. Простичко казано, вярата е тръбопроводът на благодатта. Следователно, можем да прочетем Римляни 5:2 в следната светлина: „Ние имаме достъп чрез тръбопровода на вярата до всичката вода на благодатта, от която имаме нужда.“ Толкова е просто: единственият начин да участваме в овластяването на благодатта е чрез вяра. Ето защо авторът на Евреи заявява: **Защото наистина Евангелието е било проповядвано на нас, както и**

на тях, но словото, което те чува, не ги ползваше, понеже не го смесиха с вярата си (4:2).

Хората, за които той говори, са потомци на Авраам - наследници на Божиите обещания. Образно казано, цялата власт и осигуряване, идващи от небето, минават точно покрай къщите им. Но, в същото време, те не са успели да се възползват от това, което Бог безплатно им е осигурил, понеже не са свързали „тръбите на вярата“, за да приемат това, което Словото обещава.

В същия контекст, ако само два процента от американските вярващи са наясно, че благодатта е Божието безплатно овластяване със сила, която ни дава способност да преминем отвъд нашите естествени способности и ни дава възможност да светим в тъмния свят, като вършим добри дела - тогава как можем да по-

**Не можем да
повярваме в нещо,
което не знаем**

вярваме като църква? Как можем да участваме? Павел го каза по следния начин: **Как могат да повярват, ако не са чули посланието? И как могат да чуят, ако посланието не е прокламирано? (Римляни 10:14, TEV).**

Ако ние, християните, останем невежи за онова, което Божието Слово заявява по отношение на овластяването на Божията благодат, как ще повярваме? Не можем да повярваме в нещо, което не знаем. Ако нямаме тръбопровод за достъп до тази благодат, обещанието на Неговото Слово няма да ни е от полза.

Това сигурно съкрушава сърцето на Бога. Исус плати огромна цена за нас да можем да отидем отвъд това, което Даниил и Йоан Кръстител извършиха, бидейки живи примери на Неговия изобилен живот. Но ние сме принизили посланието само до прошката. Колкото и да е жизненоважен и чудесен този дар, ние не сме успели да приемем Божията благодат за сегашния ни живот. Следователно, не сме в състояние да вършим Божиите дела в този свят, потънал в тъмнина, и да бъдем целеустремени за Негова слава.

Последователите на Исус извикаха: **Какво да направим, за да вършим това, което Бог иска от нас?** (Йоан 6:28, TEV). Бяха объркани. Те също искаха да помогнат на нараненото човечество с Божиата способност. Исус им заръча да следват Неговия пример. Изтощени, те накрая извикаха: **Как да вършим това, което Ти вършиш?** Простичкият отговор на Исус? **Имайте вяра** (Йоан 6:29, CEV).

Това е всичко. Вяра! Просто да повярваме на Божието „слово на благодатта“ е всичко, което е необходимо, за да участваме в него. Ето как Павел окуражи вярващите от Ефес, като каза: **Така че сега, братя, аз ви препоръчвам на Бога и на словото на Неговата благодат, която е способна да ви изгради и да ви даде наследство между всички осветени** (Деяния 20:32).

Павел напускаше онези, които обичаше. Той знаеше, че това щеше да бъде последният им разговор от тази страна на небето. Когато знаете, че изговаряте последното си послание, вие ще бъдете склонни много внимателно да подберете думите, които ще кажете на близките си. Павел ги предаде не само на Бога, но и на „словото на Неговата благодат“.

Днес чувам толкова много добронамерени християни да казват приятни неща като: „Всичко от което имаме нужда е Бог в живота ни“, или „Просто се приближи до Бога“. От една страна, този съвет насочва хората в правилната посока, но, от друга, е непълен. Павел препоръча вярващите не само на Бога, но и на „Словото на Неговата благодат“. Божиата благодат ни изгражда и ни дава нашето наследство. Какво е вашето наследство? Биографията, която Бог е написал за вас преди да се родите!

Поради непълното ни поучение за благодатта, твърде много християни (98 %, ако трябва да бъдем точни) смятат, че Божието невероятно овластяване е достъпно само ако се молим и постим достатъчно или ако работим достатъчно упорито в своето християнско служение, или живеем достатъчно свято. Проблемът с тази непълна кар-

тина е, че никога не знаем кога и колко е *достатъчно*. Поради тази причина Павел конфронтира галатяните:

Отговорете на следните въпроси: Бог дава ли ви щедро присъствието Си? Святият Дух изработва ли неща в живота ви, които вие никога не бихте могли да извършите сами? Заради вашия усърден морален стремеж ли прави Той тези неща или защото вярвате в Него и Му се доверявате да ги извърши? (Галатяни 3:5, MSG)

„Усърдният морален стремеж“ не ни довежда до никъде с Бога, понеже е свързан със собствените ни усилия и сила. Урокът на тази глава е, че единственият определящ фактор за достъпа ви до Божията безплатна, овластяваща благодат е вие да вярвате в Неговата благодат, да ѝ се доверявате и да я прилагате чрез вяра.

Не е по-различно и при първоначалното ви спасение. Вижте как Павел го представя: **Позволете ми да ви задам следния въпрос: Как започна новият ви живот? Като вършихте множество дела, които угаждат на Бога ли? Или като откликнахте на Божието послание към вас?** (Галатяни 3:2, MSG).

Точно както за първи път бяхме спасени по благодат, като просто повярвахме и откликнахме, така и сега продължаваме, чрез благодат, да вършим прекрасни дела в своите сфери на влияние.

ЧИХУАХУА ИЛИ МЕЧКА ГРИЗЛИ?

Това ни връща към въпроса, който зададохме в третата глава. Имаме ли силата и способността да бъдем *неотстъпчиви* в своите вярвания и стремежи? Ние като чихуахуа ли сме или като мечка гризли?

След като изследвахме стихове от Писанията, надявам се да се присъедините към мен в потвърждаването - с радост и увереност - че вие и аз сме като мечка гризли. С тази увереност в нашите умове и сърца, нека продължим да разкриваме какво е целеустремен живот!

6

ВИЖТЕ ИЛИ ВЛЕЗТЕ

**Всички, които получават Божията изобилна
благодат и са безплатно оправдани пред Него,
ще управляват в живота чрез Христос
(Римляни 5:17, TEV).**

Надявам се, че ако често поставям Римляни 5:17 пред очите ви, този стих ще стане част от вашето същество, точно както съм сигурен, че същото ще се случи и със стиха в Йоан 3:16 например. Може би в крайна сметка ще започнете да цитирате тези думи и на сън, знаейки дълбоко в себе си, че е Божията воля да управлявате в живота. Твърдото убеждение е предпоставка за добро финализиране, за да бъдете идентифицирани като „победители“ и непоколебими вярващи.

Преди да продължим, позволете ми да повторя основната истина, върху която размишляваме и която се опитваме да разгърнем: *всички, които са получили безплатната Божия благодат, са овластени да се отличават в този живот*. Ние трябва да бъдем глава, а не опашка - над, а не под житейските обстоятелства. Трябва да бъдем хора, които влияят силно за царството на Бога и носят Божия начин на живот на тази земя.

ЗАЩО ПОВЕЧЕТО ХРИСТИЯНИ НЕ УПРАВЛЯВАТ?

Защо всички християни не живеят по този начин? Защо по-голямата част от вярващите всъщност *са управлявани от живота*, вместо те *да управляват над него*?

Вече разгледахме първия и най-очевиден отговор. Националното проучване от 2009 г. показва, че 98% от

вярващите в Америка не са наясно, че Божиата благодат е Неговото овластяване. Вярвам, че тази статистика, за съжаление, представлява Църквата като цяло, в целия западен свят. Поради невежеството си относно Божието осигуряване на свръхестествена сила чрез благодатта, по-голямата част от вярващите не са в състояние да живеят така, както Бог възнамерява. Те не се различават от африканското племе, което притежава мощен джип, но не знае за способността му да ги придвижва от едно място на друго и да пренася тежки товари. Те все още продължават да вървят пеш и да носят товарите на раменете си на големи разстояния.

Втората причина, поради която повечето вярващи не управляват в този живот, ще бъде във фокуса на останалата част на тази книга. Ще започнем с разглеждането на думите на Исус към Никодим, еврейски лидер, който дойде тайно да се допита до Учителя. Първите думи на Исус към него бяха: **Истина ти казвам, ако човек не се роди отново, не може да види Божието царство** (Йоан 3:3).

Исус говори за виждане на Царството. Но следващото Му твърдение към Никодим разкрива нещо значително по-различно: **Истина, истина ти казвам, ако човек не се роди от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство** (Йоан 3:5). Защо Исус измести акцентът от виждане на Царството (стих 3) към влизане в Царството (стих 5)? Ако се опитваме само с владеене на родния ни език да разтълкуваме Библията, често ще пропускаме истинския смисъл и значение на дадения текст. Ако погледнем в оригиналните езици, ще получим по-добра представа за това, което Бог иска да разберем.

Когато Исус говори за царството на Бога, Той всъщност се позовава на „върховенството на Бога“. Гръцките думи, които най-често се използват за Божието царство в Евангелията, са „Басилея ту Теос“. *Теос* се отнася за Бога, а *Басилея* се определя като „кралска

особа, управление, царуване“. *Басилея* произлиза от гръцката дума за „база“ или „основа“. Някои богослови смятат, че най-добрият превод на *Басилея ту Теос* е „Божие императорско (имперско) управление“ или „Божие управление“. Харесва ми думата „императорски“ (имперски). Едно от нейните определения е „извънредно могъщ“.

Например в Господната молитва Исус ни учи да се молим: **Отче наш, Който си на небето, да се свети Твоето име. Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля на земята, както е на небето** (Лука 11:2). Той буквално казва: „Отче наш, Който си на небето, Ти си всемогъщият Бог. Да дойде Твоето върховно и мощно управление. Да бъде Твоята воля на земята, точно както е на небето.“ Но възниква проблем, понеже повечето хора, когато чуят тези думи, мислят за бъдещето, когато в действителност Божието царство вече ще е дошло! Да, все още не е дошло физически, както Исаия пророкува, понеже тогава Исус ще управлява вечно и влиянието на Сатана ще бъде завинаги унищожено. Но Божието царство е вече тук духовно. То е вътре в нас, Божиите заветни хора, защото Исус казва: **Божие царство не идва по такъв начин, че да се види. Никой няма да каже: Вижте, ето го! Или „Ето го!“, понеже Божие царство е вътре във вас** (Лука 17:20-21, TEV).

Благодарение на делото на Исус на Голгота, Царството сега е във всеки Христов последовател. Ние трябва да разпространяваме Неговото управление където се намираме и където и да отидем. Трябва да управляваме в живота чрез мощния безплатен дар на Божията благодат, дадена ни чрез Исус Христос.

Нека разгледаме други стихове където Исус използва израза „Божие царство“, като го заместим с „Божие върховно и мощно управление“. Невероятно е как с тези промени твърденията придобиват по-съществено значение за вярващия днес.

Например поучението на Исус в Матей 12:28 ще придобие вида: **Ако Аз изгонвам демоните чрез Духа на Бога, значи със сигурност Божието върховно и мощно управление е дошло върху вас.** Духът на Бога, за който Исус говори, е Святият Дух, Онзи член на Божеството, Който администрира благодатта (силата) на Бога, която ние притежаваме. Той е наречен в Новия завет „Духът на благодатта“ (вж. Евреи 10:29).

Отново думите на Исус: **По-лесно е камила да мине през иглени уши, отколкото богат човек да влезе в Божието върховно и мощно управление** (Матей 19:24).

Богат човек е този, който казва: „Аз съм напълно адекватен и имам пълната способност в себе си да успея.“ Поради своя интелект, финанси, физическа сила, остроумие, връзки и ресурси, той вярва, че е напълно самодостатъчен. Но Исус вижда през димната завеса. **Блажени сте вие, бедните,** казва Той, **понеже Божието върховно и мощно управление е ваше** (Лука 6:20).

Тук Той не говори за финансово бедните, а благославя онези, които зависят от Божията благодат. Исус заяви, че Божият Дух е върху Него, за да проповядва Евангелието на бедните, но много пъти Той умишлено се срещаше и служеше на някои от финансово богатите мъже или жени в общностите, които посещаваше. Когато говореше за преминаването на камилата през иглени уши, това беше веднага след срещата Му с богатия млад управник, който избра да се довери на своето богатство вместо на Бога.

Нека видим още едно твърдение на Исус за Божието царство: **На вас е дадено да знаете тайната на Божието върховно и мощно управление, а на онези, които са отвън, всичко им се говори в притчи** (Марк 4:11). Авторитетът и силата, които са ни достъпни чрез Божията благодат, са наистина тайнство - скрита истина, която само Святият Дух може да разкрие.

Око не е видяло, нито ухо е чуло, нито е идвало на човешко сърце това, което Бог е приготвил за онези, които Го обичат. Но Бог ни е разкрил тези неща чрез Неговия Дух (1 Коринтяни 2:9-10). Фактът, че вие и аз можем да управляваме в живота чрез Божията благодат, е бил скрит, докато Святият Дух не ни го разкри чрез апостолите, които написаха Новия завет. Всичко, което трябва да направим сега, е да повярваме.

Ето още едно твърдение на Исус относно Божието царство: **Истина ви казвам, че някои от стоящите тука няма да вкусят смърт докато не видят Божието върховно и мощно управление да идва със сила** (Марк 9:1). Това твърдение от самия Месия трябва да подсигури нашето убеждение, че идването на Божието царство е тук и сега, както и в бъдещето. Божието върховно и мощно управление дойде в последователите на Исус, след като Духът на благодатта слезе в деня на Петдесетница. В същия контекст, Исус каза на един книжник, който Му отговори разумно: **Не си далеч от Божието върховно и мощно управление** (Марк 12:34).

Както можете да видите от няколко примера, които споделих, Божието царство придобива много по-силно и реално значение, когато го четем както е в гръцкия оригинал. Ще откриете, че е много обогатяващо и насърчително, ако продължите да замествате Божието върховно и мощно управление навсякъде, където срещнете фразата „Божие царство“ в Новия завет.

Но не трябва да забравяме един много важен аспект на Божието върховно и мощно управление. Той е делегирал Своего управление на нас! **Небето е на Господа, а земята Той даде на хората** (Псалм 115:16). Исус, като Човешкия Син, взе обратно това, което Адам изгуби. Затова Исус заявява: **Цялата власт (силата на управление) на небето и на земята е дадена на Мен** (Матей 28:18, AMP). Но Христос, нашият Господ и цар,

вече не е тук на земята, така че ти и аз - Тялото на Христос, трябва да упражняваме Божието върховно и мощно управление. Ако не упражняваме тази власт, тя ще си остане в сферата на силите на този свят и житейските обстоятелства ще управляват над нас. Това не е Божият план! Ние сме овластени чрез Неговата благодат да управляваме в живота чрез Христос!

ДА ВИДИМ ИЛИ ДА ВЛЕЗЕМ

Сега нека разгледаме по-задълбочено думите на Исус към Никодим. Спомнете си, че Учителят първо каза: **Истина, истина ви казвам, ако човек не се роди отново, той не може да види Божието царство** (Йоан 3:3). И само няколко секунди по-късно Той каза: **Истина, истина ви казвам, ако човек не се роди от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство** (Йоан 3:5).

С откровението, което придобихме за Божието царство от гръцки език, сега сме в по-добра позиция да разберем защо Исус прави разлика между това да видим Царството и това да влезем в него. Ако разглеждахме Божието царство като физическо място, като небето например, трети стих би означавал, че да се родим отново не би било достатъчно, за да влезем в небето, а само да го видим. Това, разбира се, не е вярно. Когато разберете, че Исус говори за Божието върховно и мощно управление - управлението на Царството - тези стихове ще придобият съвсем различен смисъл и ще са много по-лесни за разбиране.

Гръцката дума за *виждам* в трети стих е *ейдо*. Нейната основна дефиниция е „да видя, да възприема, да съм наясно с или да съм запознат с“. Исус ни казва, че всички, които се новородят, могат да видят, възприемат, да се запознаят с Божието върховно и мощно управление - Божието царство.

В следващото си твърдение Той вече не използва думата „виждам“ (*ейдо*), а *влизам*, по отношение на вър-

ховенството на Бога. Гръцката дума за „влизам“ е *ейсеркомай*. Нейната основна дефиниция е „да се изправя и да вляза в“. Така че в тези две твърдения Исус се придвижва от това да възприемем, към това да се изправим и влезем в Божието върховно и мощно управление. Виждате ли разликата?

За да ви опиша какво имам предвид, нека дам един пример. Когато се кача на самолет, за да отида някъде, аз съм напълно наясно със способността му да преодолее гравитацията, да ме издигне високо над земята и да ме закара до необходимата дестинация. Като пътник аз мога да видя, както и да се възползвам от предимствата на летенето със самолет.

Един ден обаче се записвам на уроци по пилотиране. След известно първоначално обучение влизам в едномоторен самолет и инструкторът ми казва какво да правя. Не след дълго вече започвам да пилотирам самолета. Това е почти нереално преживяване. Една от преобладаващите ми мисли на първия полет е фактът, че мога да пилотирам самолета където и както желая. Няма начертан път, аз създавам пътя и маршрута. Преминал съм от това да съм наясно какво може да направи самолетът, изпитвайки ползите му като пасажер, към това вече сам да пилотирам машината където и да си поискам. Вече съм влязъл в свободата на летенето.

Думите на Исус показват, че има два вида вярващи. Бихме могли да оприличим първата група на пътниците в самолета, които виждат, възприемат и изпитват ползите от летенето. Втората група са онези, които се изправят и влизат в пилотската кабина, за да извършат фактическото пилотиране и да определят къде да отидат, с каква скорост и на каква височина. Пасажерите, въпреки че могат да се възползват от самолета, зависят изцяло от онези, които знаят как да го пилотират.

За да илюстрирам още по-добре значителната разлика между това да видим и това да влезем в Божието царство, нека си представим една малка група от хо-

ра, блокирани на остров. Това е опасен остров, пълен с човекоядни, свирепи, диви животни, отровни змии, паяци и скорпиони. Ако това не е достатъчно лошо, има и канибалско, примитивно племе на този остров. Нашата малка група е в голяма опасност. Но ето и добрата новина: на острова има писта и напълно функциониращ самолет на нея. Самолетът е зареден с гориво и си седи в началото на пистата. Той лесно би транспортирал нашата група към по-безопасно място. Но има огромен проблем: никой в групата не знае как да пилотира самолет! Всички са опитни пасажери, но никой не се е издигнал до статут на пилот със способността да кара самолет. Въпреки че самолетът ни дава способността да отлетим към безопасността и свободата, не можем да го направим, понеже дори не знаем как да запалим двигателите, а да не говорим да излетим.

Този сценарий илюстрира разликата между вярващия, който само е виждал или преживявал Божието върховно и мощно управление, и вярващия, който се е издигнал и е влязъл в Божието върховно и мощно управление.

Голяма разлика, нали? От кой тип вярващи искате да бъдете вие?

ДА ВЛЕЗЕМ В УПРАВЛЕНИЕ

Логичният въпрос, който бихме могли да зададем сега, е: Как Божиите деца да се придвижат от *виждането* към *влизането* в управление? С други думи, как преминаваме от статута на духовни пасажери към този на духовни пилоти? Апостол Павел се занимава с този въпрос.

Под преките заповеди на Святия Дух, Павел и Варнава оставиха своята локална църква и започнаха първото си апостолско пътуване (Деяния 13:1-4). След като пропътуваха големи разстояния в много градове в Азия, те започнаха своето дълго пътуване към дома, посещавайки някои от градовете, в които бяха започнати нови църкви. В онези дни, разбира се, пътуването беше по-

голямо предизвикателство, отколкото е днес. Мога да се кача на самолета и лесно да стигна до всеки град по света, обикновено в рамките на двадесет и четири часа. Не съм склонен да си мисля, когато тръгвам от някакво място в чужбина: „Поради сложността на пътуването, чудя се дали ще видя тези хора отново, преди да отида на небето?“ Но в дните на Павел това беше честа мисъл. Когато напускаше тези църкви, Павел знаеше, че има голяма вероятност да не успее да види отново хората, които беше новородил в Царството. Следователно, можем да си представим, че Павел внимателно подбираше думите си към тези новоповярвали. И това, което им каза, пряко засяга начина, по който преминаваме от виждане към управление:

Те се върнаха в Листра, Икония и Антиохия, здравявайки душите на учениците, увещавайки ги да продължат във вярата, и казваха: През много скърби трябва да влезем в Божието царство (Деянния 14:21-22).

Павел не остави на тези три града съдържанието на някакъв финансов семинар, конференция по църковен растеж, симпозиум за обучение на лидери или дори вдъхновяващо послание на надежда, макар че всички тези теми имат своето място. Не, той ги остави с думи, които да дават възможност на младите вярващи да живеят неотстъпчиво и да финишират добре. Неговата цел беше да ги подготви да влязат в Божието управление.

Думите на Павел си остават верни и актуални и днес. Те трябва да бъдат гравирани в сърцата и душите ни: *трябва да преминем през много изпитания, за да влезем в Божието върховно и мощно управление.* Останете с мен, това е послание на надежда и вяра. Помислете за това по следния начин: Скърбите се случват! Това е неизбежно. Исус ясно казва, че скръбта е факт от живота на Неговите последователи. **В света ще имате скръб, но дерзайте, Аз победих света (Йоан**

16:33). Той победи, което означава, че вие и аз имаме авторитет и власт над всичко, което този свят може да хвърли срещу нас. Ние сме Неговото Тяло, ние сме Христос на земята. Ние победихме света в Христос!

Думата *скръб* се определя като „трудност или състояние на голям проблем“.

Гръцката дума е *тлипсис*. Енциклопедията на библейските думи определя *тлипсис* по следния начин: „Идеята за голям емоционален и духовен стрес, който може да бъде причинен от външен или вътрешен натиск; от петдесет и петте употреби на тази дума в Новия завет, петдесет и три са фигуративни“. Натискът може да дойде от врагове, неблагоприятни обстоятелства, погрешни решения или провалени желания.

Джеймс Стронг определя *тлипсис* като „натиск (буквално или преносно), скръб, мъка, обременен човек, преследване, гонение, неприятности“. В. Е. Вайн я дефинира като „всичко, което натоварва душата или духа“.

Моето собствено опростено определение за скръб или *тлипсис* е „пустиня“.

Една съвременна английска версия на Библията превежда Деяния 14:22 така: **Ние трябва да преминем през много неприятности, за да влезем в Божието царство.** Нека си представим, че служите на велик цар, който е завладял цялата страна. Той е влязъл в столицата и е свалил зверския господар, който преди това е управлявал с железен юмрук. Сваленият лидер бил жесток към хората, отравял мисленето им с фалшива пропаганда, предизвиквал ги да се противопоставят на всичко добро и благородно и подбуждал омраза и презрение към правилните действия на праведния и благороден цар, на когото понастоящем служите.

Добрият цар изпратил слугите си да обиколят земите му и да приложат победата му, като превземат всички вражески окупирани територии и крепости, които още са останали непокътнати. По всички земи все още има началници, които продължават да притежават кре-

пости и замъци. Те не спират да разпространяват идеите на бившия зъл цар. Следователно, все още има много хора под влиянието на системата на злия господар. Въпреки че цялостната война е спечелена, все още има много работа за вършене по прилагане на победата.

На път сте да завладеете замък в територията на врага. Има много опасности по пътя, понеже трябва да конфронтирате, унищожите и преминете през територии, окупирани от врага. Вашите врагове са заложили много капани, за да ви попречат да превземете земята. Ще трябва да се борите с тези изпитания едно по едно. И след като пристигнете до главния замък сте изправени пред най-трудния тест от всички: свалянето на крепостта на врага. Добрата новина е, че колкото повече побеждавате вражески капани, кроежи и лагери по пътя, толкова по-опитни и настроени за битка ставате. Ако превземете този последен замък, ще управлявате цялата територия. Не само това, но ще бъдете толкова умел и надежден воин, че ще бъдете в добра позиция да поддържате управлението си на територията, която сте превзели за вашия цар.

Добрият цар в тази история представлява нашият Господ Исус. Той е поръчал на нас, верните Му войници, да

**На път сте да
завладеете замък
в територията
на врага**

излезем и да администрираме Неговата победа над силите на мрака, които все още движат този свят. Докато вършим това назначение ще

попадаме в трудни битки, но в крайна сметка ще освободим онези мъже и жени, които все още са държани в плен от тактиките, пътищата и пропагандата на врага.

Вие и аз трябва да преминем през много изпитания, за да влезем в управлението. Но, както казва Исус, можем да се радваме, понеже Той победи света. Чрез Неговата благодат ние имаме сила и власт да се справим с всички предизвикателства, които светът хвърля на пътя ни.

Ние дори имаме нещо повече от *овластяването* на Божията благодат. Ние, които вярваме в Христос като Спасител и Господ, имаме също и много специална *позиция* в Божията благодат. Прочетете думите на Павел към християните в Рим:

Самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че ние сме деца на Бога, и ако сме деца, то сме и наследници - наследници на Бога и сънаследници с Христос, ако наистина страдаме с Него, да се и прославяме заедно. Поради тази причина считам, че страданията на сегашното време не са достойни да се сравнят със славата, която ще се яви в нас (Римляни 8:16-18).

Като вярващи, вие и аз сме наследници на Бога! Ние сме наследници на Бога и сънаследници с Исус Христос. Думата „наследник“ идва от гръцката дума *κληροномос*, определена като „човек, който влиза във владение на или наследявам; акцентът е върху правото на наследника да притежава“. Моят речник определя наследник като „човек, който наследява и продължава наследството на предшественика“. Има и вторична дефиниция: „лице, което законно получава ранга на друго лице“. Уау, разбирате ли? Бог ни е направил наследници на всичко, което Той е постигнал и притежава! Ние притежаваме това, което Той притежава. Ние трябва да управляваме както Той управлява.

Всичко принадлежи на Бога и, следователно, всичко принадлежи и на нас. „Никой не може тогава да се похвали за това, което хората могат да извършат“, пише Павел на другите вярващи. **Всъщност всичко принадлежи на вас** (1 Коринтяни 3:21, ТЕВ). Всичко! Вие и аз сме истински наследници на Бога! Съвременната английска версия казва: „Всичко е ваше, включително света, живота, смъртта, настоящето и бъдещето. Всичко принадлежи на вас.“ Спрете и помислете върху това ден-два. В Христос, вие и аз

сме много по-богати от най-богатия човек в света!

Но има една много важна подробност. Пасажът от книгата Римляни, осма глава, ясно казва: „ако“. Има условие за нашето наследство. С други думи, то не се случва автоматически с всеки християнин. Какво е условието? Трябва да страдаме с Него. Прочетете пасаж отново. За да влезем в реалността на съвместното управление с Исус Христос, трябва да се срещнем, да се изправим и да преодолеем всяка опозиция, която би застанала пред това, което Му принадлежи, точно както Той направи. Обърнете внимание на думите „страдаме с Него“. Преодоляването на опозицията не е като разходка в парка. Говорим за война, а страданието е свързано с войната.

Но в нашия случай не става дума за страдание, в което ние да сме победените. В Римляни 8:18 Павел твърди, че скърбенето може да бъде положително и пълно с надежда: **Считам, че страданията в настоящето не са достойни да се сравнят със славата, която се разкрива в нас.** Ето го ключовият принцип, който бих искал да разберете:

Независимо от натиска на *тлипсис* (скръбта), срещу която се изправяте, трудността е нищо в сравнение с нивото на управление, в което ще ходите след като скръбта премине.

Ако сме истински християни, ще има и страдание. Но с всяка триумфална битка, по-голяма слава на сила и мъдрост надделява в нас.

Бог ни обучава в области, за които Той знае, че можем да се справим, за да ни укрепи за по-велики завоевания

Павел не просто сочи към славата, която ще ни бъде дадена при съда в небето; той също така говори за ползата, която имаме в настоящето. Когато надделяваме

над скръбта, ние се придвижваме към по-високо ниво на изявено управление.

ДА СТРАДАМЕ С НЕГО

Като погледнем думите „страдаме с Него“, трябва да се запитаме как страдаше Исус. Това е мястото, където много хора се бъркат, защото има два вида страдание. Едното е заради правдата, а другото е заради света. Позволете ми да обясня.

Единият от видовете страдание се случва, понеже системата на целия свят е под властта на злото (вж. 1 Йоан 5:19). В резултат на това стават жестоки и зли неща с хората всеки ден. Бебета биват абортирани, деца - малтретирани, момичетата са поробвани сексуално, различни болести вземат живота на много хора твърде рано, бедността и гладът се ширят на много места, борби и сътресения разкъсват семействата, зависимости унищожават и т.н. Няма нищо добро или печелившо в този вид страдание. Това страдание е тъжно и трагично, но е следствие от греха на Адам да предаде властта си на много жесток господар.

Вторият вид страдание, заради правдата, е това, на което ще се съсредоточим, понеже това е видът страдание, за което говорят Исус и Павел. Всяко страдание заради правдата, когато бъде изтърпяно с Божията сила, е печелившо. Резултатите от него са винаги славни. То ни укрепва в нашия призив да управляваме.

Исус демонстрира това в цялото Си служение. Не забравяйте, че ние сме обречени да страдаме с Него, ако ще управляваме с Него. Е, как страда Той? Исус се подготвя тридесет години за служение, след това беше кръстен в река Йордан от добре известния пророк Йоан.

След като Исус се кръсти, небето се отвори и Святият Дух се спусна върху Него въплътен в гълъб. Бог Отец говори от небето и всички чува: **Ти си Моят възлюбен Син, в Тебе е Моето благоволение** (Лука 3:22). Представете си, че сте сред тълпата от хора, които бяха свидетели на това невероятно, небесно потвърждение на Исус. Много лидери на нацията, както политически, така и религиозни, също бяха свидетели.

Ако ние бяхме Исус, повечето от нас биха си помислили: *„Това е идеалният момент да се започне служението ми! Трябва да освободя първото си послание сега, с всички тези хора наоколо. В края на краищата, подготвям се за този момент в продължение на тридесет години. Може би трябва да наема екип за маркетинг и реклама, който може да улови динамиката на това събитие. Всеки тук вече знае, че съм Божият човек за този час.“*

Това би бил логичният отклик, нали? Но ето какво направи Исус вместо това: **Тогава Исус, изпълнен със Святия Дух, се върна от Йордан и беше воден от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола в продължение на четиридесет дена** (Лука 4:1-2). Открил съм, че много вярващи мислят, че Исус беше изпитан само в края на четиридесетте дни в пустинята. Но не е така. Евангелията описват три специфични изпитания, понесени от Исус, което ясно показва, че Той беше изпитван (т.е., понасяше скръб) през целия период на четиридесетте дена.

Забележете Кой Го заведе в пустинята. Не беше дяволът. Не, Неговият Отец, чрез Святия Дух, го направи. Някой може би си мисли: *„Защо ще Му е на Бога да заведе Сина Си в пустинята, когато знае, че там Исус ще се изправи пред страдание и опозиция?“* Можем да бъдем сигурни, че Бог никога няма да ни закара в буря и да не ни даде силата да я преодолеем. (Ще докажа и разширя този принцип в следващата глава). Това, което можем веднага да разберем в момента, е, че Бог не е авторът на *тлипсис* или скръбта. Той знае, че живеем в покварен свят и че ако ще завладяваме и управляваме света, ще имаме съпротива от злите сили. Затова Бог ни обучава в области, за които Той знае, че можем да се справим, за да ни укрепим за по-велики завоевания.

Исус отиде в пустинята, изпълнен със Святия Дух, веднага след кръщението и се изправи срещу *тлипсис* през

следващите четиридесет дни. Не забравяйте, че Той беше се отказал от Своите божествени привилегии, за да бъде сред нас като човек, изпълнен с благодат (вж. Филипiani 2:7 и Лука 2:40). Той се бори и надделя над всички несгоди, като нито веднъж не се под-даде на изкушенията на дявола. След четиридесет дни **Исус се върна в силата на Духа в Галилея и мълвата за Него се разнесе по цялата околност** (Лука 4:14).

Той отиде в пустинята, *изпълнен с Божия Дух*, но след преодоляването на тежките изкушения се завърна в *силата на Духа* на благодатта. Спомнете си думите на Павел в Римляни 8:18: **Понеже считам, че страданията на сегашното време не са достойни да бъдат сравнени със славата, която ще се яви в нас.** Този пасаж можеше да казва: **Понеже смятам, че страданията на сегашното време не са достойни да се сравнят с властта и силата, която ще се яви в нас.** Исус влезе в по-велико ниво на управление, след като премина успешно през *тлипсис*.

Апостол Яков подчертава това по следния начин: **Блажен е оня човек, който постоянства** (непокла- тимо пребъдва в истината), **когато е под изпитания, понеже когато издържи изпитанията, ще получи венеца на живота, който Бог е обещал на онези, които Го обичат** (Яков 1:12, NIV).

Забележете, че когато преодолеете изпитанието, както Исус направи по време на четиридесетте дни в пустинята, ще получите „венеца на живота“. Знам, че може да кажете, че този венец се присъжда на небето в съда. Вярно е. Но аз вярвам, че Яков говори не само за физическия венец, който ще получим на небето, но и за това да влезем в по-високо ниво на управление в този живот. А венецът (короната) говори за авторитет. Какво идва с авторитета? Сила. Исус влезе в пустинята пълен с Духа, но се върна пълен със силата на Духа. Не забравяйте, че ние навлизаме в управлението, ако страдаме заедно с Него. И така, когато страдаме *тлипсис* и преминем успешно из-

питанието - безкомпромисно покорявайки се на Божието Слово, когато целият ад е срещу нас, имаме непосредствена и моментална полза: по-голям авторитет в онази област на живота, в която сме устояли.

СВИДЕТЕЛСТВОТО НА МОЯТА ТЪЩА

Майката на Лиза е класически пример за това обещание. През 1979 г. личният лекар на Шърли в Индиана я диагностицира с рак на гърдата. Не беше открит навреме, така че рактът се беше разпространил в лимфните ѝ възли. Гърдата ѝ беше отстранена, заедно с тридесет процента от лимфните ѝ възли. Лекарят каза, че е злокачествен рак.

Шърли поиска второ мнение, така че отиде в друга болница в Хюстън, Тексас, която се считаше за една от най-добрите в САЩ за лечение на рак. Нейният лекар там беше ръководител на онкологичния отдел. Неговият доклад също не беше оптимистичен. След като ѝ даде същата диагноза, която беше получила от първия си лекар, той ѝ каза: „Трудна присъда, нали?“ Той смяташе, че ако тя направи точно както той и неговият екип ѝ предпишеха, можеше и да живее още най-много три години. Медицинската наука не можеше да предвиди лек за състоянието ѝ.

Протоколът изискваше интензивна радиация, след това у дома в Индиана за две или три седмици почивка, след това обратно в Хюстън за химиотерапия и т.н.

Докато беше в Хюстън, Шърли се обади на едно известно национално телевизионно молитвено служение. Така се случи, че човекът, който прие обаждането ѝ, познаваше двойката, която отговаряше за извънболничните служения в същата болница. Той се обади и ги насърчи да я потърсят и да продължат да ѝ служат. Двойката се свърза с Шърли. Те я заведоха в тяхната църква, на различни спортни игри и на вечеря, като през цялото време споделяха с нея изграждащи вяра обещания от Божието слово.

По това време Шърли беше новоповярвала християнка. Преди откриването на рака, тя беше учена на основните принципи на вярата от съпругата на една двойка в служението. Когато се върна в Индиана, Шърли обядва със своята наставничка, която ѝ каза, че Бог не изцелява всеки. Нейната приятелка ѝ даде няколко примера за други християни, които не са били изцелени от сериозни състояния. Когато Шърли ѝ каза за писанията за надеждата, които двойката от Хюстън ѝ бяха споделили, жената се разстроила, че Шърли се противопоставя на съветите ѝ.

Шърли беше объркана. Когато се върна в Хюстън за химиотерапия, двойката продължи да се среща с нея всеки ден, да я насърчава със стихове от Божието Слово. В крайна сметка, Шърли започна да вярва дълбоко в сърцето си, че това, което Словото на Бог казва за изцелението, е вярно. Повече тя нямаше да се съмнява. Ще бъде изцелена!

Когато Шърли реши да прекрати химиотерапията, нейният лекар си помисли, че си е загубила ума. Когато тя напускате болницата, той всъщност вървеше след нея по целия път до асансьора и я предупреждаваше, че това е грешка, която може да ѝ коства живота. Но Шърли бе решена. Тя си тръгна и никога не се върна в болницата. Тя се върна у дома и се изпълваше с Божието слово всеки ден чрез книги, аудио послания и изучаване на Библията.

Днес, тридесет и една години по-късно, тя е здрава и живее близко до нас. Всъщност, на седемдесет и пет години тя служи в нашето служение, в отдел връзки с църковната общност. Шърли е част от екипа от седем души, които се грижат за снабдяването на над двадесет хиляди църкви в Съединените щати с нашите книги и програми. В тази си роля тя е помогнала на безброй пастори и църковни служители да открият ресурсите, от които се нуждаят.

През всичките ми години на служение, аз съм виж-

дал малко хора като Шърли, с които е толкова лесно да се моля за изцеление. Един път, скоро след като се оженихме с Лиза, аз се прибрах вкъщи от работа и Шърли, която ни беше на гости, беше болна от грип. Когато влязох, Шърли пълзеше нагоре по стълбите, за да си легне. Буквално нямаше сили да ходи. Когато ме видя, тя каза: „Джон, трябва да се молите за мен, за да се отърва от този грип.“

Докато се молах за нея, силата на Бога беше толкова осезаема, че моята тъща буквално се срина на пода. След това подскочи, започна да ходи из апартамента и каза: „Искам да ви сготвя вечеря!“ И наистина ни сготви чудесно ястие. Засмях се и си помислих: Уау, същото нещо се случи с Петър. Тъща му беше болна, Исус я изцели, тя се изправи и им сготви нещо за ядене (вж. Матей 8:14-15).

Не само че Шърли приема молитвата много лесно, но е и жена с власт, когато става дума тя да се моли за другите да бъдат изцелени. Ако тя е около някой, който се бори със заболяване или нараняване, този човек определено ще бъде залят с огън от Божието слово и молитва за изцеление!

Шърли няма рак и е в добро здраве вече повече от тридесет и една години! Като се бори несломимо с *глипсис* със Словото на Бога, тя получи венеца на живота в областта на изцелението. Тя преживя и надделя над това нещастие и сега управлява в тази област на живота, в която беше устоявала.

ПОБЕДИТЕЛИ

Други хора имат същите свидетелства. Помислете за Орал Робъртс, който сега е на небето, но чийто живот и наследство продължават. На седемнадесет години Орал лежи на смъртно легло с туберкулоза. Той решително се изправя срещу болестта с Божието слово и молитва и по-късно е обявен за изцелен от личния си лекар. Както Шърли, Орал получава венеца на живота

в областта на изцелението, като милиони хора след това са били изцелени и заздравени чрез неговия живот и служение.

Имам приятел, който се казва Джими. Той е пастор от години и е повлиял на много хора чрез служението си. В ранна възраст е бил оставен да умре от лекарите, но бил заведен на едно събрание с Орал Робъртс. След като Орал се молил за него, Джими се възстановил чудотворно.

Какво щеше да стане, ако Орал не беше устоял като млад мъж? Къде щеше да бъде моят приятел - пасторът днес, заедно с милиони други, които са получили изцеление чрез служението на Орал Робъртс? Ами всички хора, на които пастор Джими е повлиял за вечността, къде щяха да бъдат те днес? Орал влезе в управление. Пълните резултати от неговата непоклатима вяра ще ни станат известни чак като отидем на небето.

Или помислете за Кенет Хегин. Роден в Маккини, Тексас, през 1917 г. с деформирано сърце, Кенет късно е диагностициран с рядка, нелечима болест на кръвта. Той бива прикован на легло на 16 години и не се е очаквало да доживее отвъд тийнейджърската си възраст. През април 1933 г. умира три пъти и вижда ада. Всеки път Кенет се връща чудотворно. Той предава живота си на Господ Исус. Кенет *тлипсис* вярва и се бори с болестта, чрез Божието слово. Един пастор, който идва да го посети и утеши, му казва: „Дръж се, синко, след няколко дни мъчението ще свърши.“ Една година по-късно Кенет става от „смъртното си легло“ и скоро след това започва да проповядва.

Служението на Кенет Хегин стана световноизвестно. Отпечатани бяха повече от шестдесет и пет милиона книги. От библейския им център завършиха повече от тридесет хиляди мъже и жени, много от които са в служение на пълно работно време. След шестдесет и пет години на служение, Кенет сега е у дома с Господа, но наследството му продължава. Той получи венеца на

живота в областта на изцелението и като резултат безброй хора бяха изцелени и животът им беше променен поради неговото вярно служение.

Какво щеше да стане, ако Кенет Хегин не беше постоянен? Как щяха да бъдат повлияни милионите хора, на които той е служил?

Тези трима души, чиито истории споделих - моята тъща, Орал Робъртс и Кенет Хегин - имат нещо общо. Те са били атакувани, лъгани и зло е било изговорено по техен адрес. Съпругът на приятелката на Шърли, от родния ѝ град, спря да ѝ говори, след като тя реши да вярва на Бога за изцеление. По време на живота им и Орал Робъртс, и Кенет Хегин бяха обвинявани, че са в грешка, че са крайни, еретични и дори вдъхновени от демони. Но какво казва Исус за подобни неща? **Горко ви, когато всички хора говорят добре за вас, понеже бащите им така правеха с лъжепророците** (Лука 6:26).

Интересно е, че има служители и други вярващи, които са разводнили и допълвали посланието на Царството, за да накарат всички да се чувстват комфортно. Поради страх да не обидят някого или за да не бъдат обвинени в „нетолерантност“ или „крайност“, те са отстъпили от добрата битка на вярата. За тях всичко, което се случва, е волята на Бога и трябва да бъде приемано пасивно. Те са премахнали „обидните“ части от евангелията. Писанията наричат Исус „препъни-камък“, но те са Го намалили до някакво незначително камъче, което не може да накара никой да се спъне в Него.

Тези пастори, служители и вярващи искат всички да ги хвалят, никога да не бъдат обвинявани в крайност, ерес или демоничност. Но Исус беше обвиняван във всички тези неща. Беше безкомпромисен в истината. Той изложи на явен показ заблудата на онези, които желаеха да бъдат хвалени от всички. Той каза: **Считайте се за благословени всеки път, когато някой ви обиди или нарани, всеки път, когато някой очер-**

ня името ви (Лука 6:22, MSG). Точно обратното на това някой да ви хвали, не мислите ли? По-късно Той обяснява: „Това означава, че истината е твърде близо и човекът се чувства неудобно.“

Истината е следната: ако решите да бъдете непоколебими вярващи, които управляват в живота, много е вероятно да бъдете оклеветявани, да се изговарят лъжи по ваш адрес, да бъдете неразбрани и дори маргинализирани от онези, които твърдят, че следват Исус, но са задоволени от един комфортен живот. Те ще се стремят да ви дискредитират, за да оправдаят своите апатични пътища. Направиха това с истинските пророчи от Стария завет, с Йоан Кръстител, с Исус и с лидерите на Новия завет. Те правят същото и днес. Вашата най-голяма съпротива най-често ще бъде от онези, които твърдят, че познават Бога. Тя ще варира от лъжи и клевети до отлъчване. Може дори да се стигне до това, което Исус предсказа: **Ще дойде време, когато онези, които ви убиват, ще мислят, че по този начин служат на Бога** (Йоан 16:2, TEV).

Искате ли да управлявате в живота, за Божия слава? Искате ли да влияете в живота на други хора за Неговото вечно Царство? Искате ли да чуете Учителят да казва: „Добре свършено, добри Ми и верни слуги“, на този велик ден? Ако е така, решете го още сега: ще се изправите срещу *тлипсис*, понякога доста интензивно, и ще трябва да издържите и надделеете.

Ако все пак наистина желаете да влезете в управление и сте готови да издържате, продължавайте да четете. Най-доброто тепърва предстои.

7

КОЙ СТОИ ЗАД ПРОБЛЕМА?

Защото, относно Христос, на вас е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него
(Филипийци 1:29).

Филипийци 1:29 започва доста привлекателно: **Защото, относно Христос, на вас е дадено...** Ако спрем дотук, без да знаем останалата част от стиха, ще попитаме с нетърпение: „Какво ни е дадено? Какво обещание ни очаква?“

ОТГОВОРЪТ Е: “ДА СТРАДАТЕ ЗА НЕГО”.

Какво? Умът ни трудно би схванал идеята, че ни е „дадена“ привилегията да страдаме. Но Бог не е измамник, невъзможно е за Него дори да се доближава до измама, понеже Той не може да лъже. За обикновения ум този стих може да изглежда измамлив, но за човек с разбиране това е наистина вълнуващо обещание. Онези, които ходят и израстват в Христос, знаят този факт дълбоко в сърцата си: колкото по-голяма е битката, толкова по-голяма е и победата.

Нека си представим един верен войник, който тренира усърдно за войната. Той е наясно за важността на битката, тя представлява възможност за завладяване. Той е победител в сърцето си и копнее да служи на целите на своя цар. Когато предстоящата битка е обявена, той и неговите бойни другари се радват на възможността, понеже вярват, че триумфално ще донесат слава и чест на царя си и от това ще се възползват всички хора в царството. На такъв човек му е дадено

да страда в конфликта на битката с цел да може да завладее. Виждате ли паралела с Филипяни 1:29?

Може да опонирате: „Но аз не съм войник. Нямам отношението и възгледа на победителя.“ Ако сте в Христос, вие сте истински войници, понеже Христовото семе е във вашия дух. Исус е най-великият воин, който някога е живял. Чуйте това, което Библията заявява за Него: **с правда Той съди и воюва. Очите му бяха като огнен пламък... от устата му излиза остър меч** (Откровение 19:11-12, 15). Вие бяхте пресътворени по Негов образ и подобие; имате Неговото естество. И тъй като Христос е воин, вие също сте воини. Затова ни се напомня за воюване доста често в Новия завет. Павел пише:

Това не е някакво следобедно състезание по лека атлетика, което ще забравим два часа след като си тръгнем. Това е нещо, което остава в нас, битка на живот и смърт срещу дявола и неговите ангели (Ефесяни 6:12, MSG).

Обичам начина, по който този превод улавя заръката на Павел. Ние сме в битка на живот и смърт, докрай - война, която не може да бъде избегната. Той написа подобно послание до църквата в Коринт: **Ние сме хора, но не водим война с човешки планове и методи. Ние използваме силните оръжия на Бога** (2 Коринтяни 10:3-4, NLT). Ясно е, че ние сме духовни войници, които са във война! И вие сте били създадени за тази битка. Вие сте воини по сърце. Павел ни увещава: **Изпълнете своята част в страданието, като верни войници на Исус Христос. Войникът на активна служба иска да се хареса на своя командващ офицер** (2 Тимотей 2:3-4, TEV). Установете това в сърцето и ума си, понеже то е факт: в Христос вие сте войници.

Като войник, може да поемете пътя на страхливеца, като избегнете или се скриете в процеса на битката, или можете да поемете по пътя на героя, като се изп-

равите ентусиазирано и спечелите битката. Ако изберете първото, за съжаление, ще бъдете запомнени като дезертъор. Изберете пътя на смелия воин и ще получите похвала от своя цар.

Скъпи приятелю в Христос, знам, че в сърцето си искаш да угодиш на нашия Цар, да Го прославиш и да живееш за Него. Само плътта ти, ако й позволиш да доминира, би те ограничила от привилегията да споделиш страданията на Христос.

От книгата Римляни установихме, че ще царуваме с Исус Христос, ако страдаме заедно с Него. Очевидно е, че ще трябва да се изправим срещу и да надделеem над опозицията и изпитанията. Но нашата гледна точка трябва да бъде радостното очакване, понеже трябва да гледаме на страданието като даденост, а не като нещо, от което да се страхуваме. Колкото е по-голяма битката, толкова по-голяма ще бъде и победата и, в крайна сметка, толкова по-голяма славата. Ето и наистина великата новина: няма нужда да губите дори и една битка! Защото вече имаме обещанието: **Благодарни сме на Бога, Който винаги ни води триумфално в Христос** (2 Коринтяни 2:14).

БОГ НЕ МАЛТРЕТИРА ДЕЦАТА СИ

В предишната глава подчертахме непосредствените събития след кръщението на Исус. Святият Дух Го заведе в пустинята, където Исус беше изкушаван четиридесет дни и нощи. Бог, а не на дяволът, заведе Исус в пустинята. Бог знаеше, че Неговият Син ще бъде сериозно изпитан, но Го заведе там с определена цел. Принципът, който научихме, е, че Бог никога няма да ни вкара в буря, без да ни даде силата да надделеem. Вкарайте тази истина завинаги в сърцето си, понеже тя ще ви крепи, когато сте изправени пред изпитания и проблеми.

Исус ясно каза, че никога не е правил или казвал нещо, освен ако то не е произхождало от Неговия Отец.

Той беше съвършено воден от Духа на Бога: **Аз не върша нищо от собствената Си власт, но казвам само това, което Отец ми е заповядал да кажа** (Йоан 8:28, TEV).

Към надвечер, след дълъг ден на поучаване на множествата, Исус беше изтощен. Имам някаква представа как се е чувствал. Няколко пъти съм проповядвал четири или дори пет служби в един ден и съм бил толкова изтощен по пътя обратно към хотела, че дори не съм можел да остана буден да поговоря с човека, който ме беше поканил.

Същото би било вярно и за Исус. Вечерта Той беше готов за една добра почивка, но Святият Дух Го подбуди да каже на учениците Си да вземат лодка и да преминат от другата страна на езерото. Имаше обладан от демони човек на другата страна, на когото трябваше да послужат. Всички се качиха в лодката и Исус заспа дълбоко.

Ужасна буря се надигна в езерото. Четирима от мъжете в екипа Му бяха професионални моряци, прекарвали по-голямата част от живота си във водата. Те познаваха евентуалните проблеми, които можеха да изникнат и как да се справят с тях, но това не беше обикновена буря. Вълна след вълна се разбиваха над тях и тези експерти най-накрая събудиха Исус и Му казаха: „Не Те ли интересува, че сме на път да умрем?“ Те не виждаха абсолютно никакъв шанс за оцеляване в този интензивен *тлипсис*.

В разгара на бурята, мислите ли, че Святият Дух и Отец бяха уплашени? Представете ли си ги разгорещено да се консултират помежду си: „Не можем да повярваме! Нямахме представа, че подобна смъртоносна буря ще дойде! Какво ще правим? О, защо казахме на Исус да премине езерото? Направихме огромна грешка!“

Доста смешно, като си помислите, нали? Разбира се, не това се случи. Святият Дух знаеше, че бурята ще дой-

де, понеже Той знае края още от началото. **Само Аз мога да ви кажа какво ще се случи, дори и преди да се е случило** (Исая 46:10, NLT). Той насочи Исус към лодката, с пълното знание за смъртоносна буря, която Го очакваше. Но Бог никога не ни води в буря без да ни даде силата да надделеem над нея. Когато се събудиха, Исус застана в предната част на лодката и заповяда на бурята да утихне, след което се обърна към Своите ученици и попита: **Защо сте страхливи? Защо нямате вяра?** (Марк 4:40).

Защо Исус използва толкова силни думи на корекция след като морските експерти се бяха борили така усърдно да оцелеят? Защо строго ги смъмри, че „нямат вяра“? Преди да тръгнат Той им беше казал: **нека преминем от другата страна** (стих 35). Той не каза: „Нека стигнем до средата на езерото и да потънем там.“ Те трябваше да знаят, че има достатъчно благодат (сила) в думите на Исус, за да ги прекара от другата страна. Трябваше да се изправят до носа на лодката и да извикат: „Буря, ти няма да ни убиеш, нито ще ни спреш! Ние ще преминем на другия бряг, понеже Учителят го каза ясно. Така че, махни се от пътя ни!“

Бог знаеше, че има буря. Той ги поведе право в нея, но също така даде на учениците Си властта и силата да надделеят над бурята. Точно в това се състои ключът. Това, което разделя победените от живота хора от онези, които управляват над него, е знанието, че битките и конфликтите са неизбежни, и

Святият Дух знае края че, за разлика от естествени-
още от началото ните хора, ние имаме власт
над всичко, което може да

се изправи срещу нас. Така че ние можем и трябва да се борим неуморно, докато битката е спечелена. Нека истината от 2 Коринтяни 2:14 проникне във всяка частичка на вашето същество: **Благодарни сме на Бога, Който винаги ни води триумфално в Христос.**

Ако ситуацията беше оставена в ръцете на ученици-

те и тяхната ограничена перспектива, всички щяха да се удавят. Но решителността и покорството на Исус да победи бурята не само спаси живота на учениците Му, но и освободи демонично обладалия човек от другата страна на езерото.

Освен това, изцеленият мъж започна да прогласява Божието царство в десетте града на Декапол. Най-важното: животът на много хора беше повлиян за Царството. Святият Дух водеше Исус и Неговия екип в бурята, те претърпяха нейното силно въздействие, но никога не беше Божията воля те да бъдат победени от нея. По-скоро фокусът беше върху славата, която ги чакаше от другата страна на езерото.

Ако можехме да попитаме апостолите днес: „Струваше ли си да преживеете бурята, за да видите чудото с освобождаването на демонично обладалия човек?“, те несъмнено щяха да отговорят: „Абсолютно!“

Нека разгледаме друг случай. Апостол Павел беше изпратен на мисия от Духа в Ерусалим. Но ето какво го чакаше:

В покорство на Святия Дух, аз отивам в Ерусалим, без да знам какво ще се случи с мен. Знам само, че във всеки град Святия Дух ме предупреждава, че ме очакват затвор и други проблеми (Деяния 20:22-23, TEV).

Гръцката дума за „проблеми“ в горният стих е *тлипсис*. (Вече сме виждали този термин, нали?) Святият Дух водеше Павел на места, където той щеше да се сблъска с интензивна скръб. Но отново, Бог винаги ще да ни даде благодатта Си, за да надделеem над всяко препятствие, пред което се изправим по пътя, по който Той ни води.

Какъв беше резултатът на безкомпромисната позиция на Павел сред различните проблеми? Не само че юдеи и езичници от Ерусалим чуха Евангелието, но и много граждани на империята, дори римски войници,

магистрати, царе на различни региони, както и самият цезар! Всички чуха поради този човек, воден в бурите от Духа. Бог не беше автор на тези бури или страдания, но Той знаеше, че Павел ще се изправи срещу тях поради пропадналия свят, който беше враждебно настроен към Божиите пътища. Въпреки това, любовта на Христос принуди Павел да следва водителството на Духа и Бог му даде благодат да надделее над всяко бедствие. Павел обобщи пътуването си по следния начин: **Господ ме избави от всички тях** (изпитанията) (2 Тимотей 3:11). Думите му съответстват на това, което псалмистът казва: **Той (Бог) ме избави от всичките ми проблеми** (Псалм 54:7). Не от някои от неприятностите или от по-голямата част от неприятностите. Всички неприятности! Тоест, 100% от тях!

Същото обещание се отнася за вас и мен!

РОДИТЕЛСКИ СЪВЕТ

Когато нашият първороден син Адисън беше в първи клас, се сблъска с някои хулигани в класа си. Няколко следобеда той се прибираше вкъщи и плачеше, понеже тези деца го тормозеха на детската площадка. Обзалагам се, че можете да се досетите какво аз, като баща, исках да направя. Исках да отида на площадката, да изкарам акъла на онези деца и строго да ги предупредя: „Никога повече не докосвайте, нито тормозете сина ми!“ Но има три проблема при подобен подход. Първо, моите действия не биха били много благочестиви.

Второ, подобни действия биха били контрапродуктивни за развитие характера на Адисън. И трето, аз нямах юрисдикция на тази площадка. Детската площадка не беше моето място, а мястото, на което синът ми трябваше да управлява и да упражнява власт.

Така че, след като се успокоих, Лиза и аз решихме, че най-доброто, което можехме да направим за Адисън, беше да го научим как да се справя с *глипсис*, което той преживяваше. Всяка вечер двамата с майка му

говорихме и го съветвахме, за да му помогнем успешно да преминава през трудностите, през които преминаваше заради онези хулигани. Изпращахме го на училище на всеки следващ ден, въоръжен със стратегии за справяне с трудностите, които му предстояха. (Разбира се, ако бяхме усетили, че Адисън е в опасност, щяхме веднага да се свържем с неговата учителка и с директора на училището).

Следователно, след успешното преминаване през това и различни други изпитания през детството му, Адисън стана много добър във взаимоотношението си с хората. През 2004 г. той се присъедини към нашето служение на съвсем ниска позиция. По това време имахме повече от четиридесет служители на възраст от тийнейджъри до шейсетте години. Казах на мениджърския екип, че Адисън не трябва да получава преференциално отношение само защото е наш син. В рамките на шест месеца нашите лидери ми казаха: „Искаме да го издигнем като ръководител на отдела за връзки в Църквата.“ Църковните отношения са една от най-важните функции в служението, така че попитах защо Адисън трябва да бъде издигнат до позицията да води този отдел. Екипът отговори: „Понеже вашият син е лидер.“

Адисън пое отдела и той процъфтя. Спечели доверието на своите хора, както и на целия персонал на служението, тъй като те станаха свидетели на неговите умения и мъдрост за решаване на проблемите и конфликтите. Днес, на двадесет и петгодишна възраст, Адисън е главният оперативен директор на *Messenger International* и върши невероятна работа. Той е спечелил сърцето на всеки служител, без значение от възрастта му. Всички се доверяват на лидерството му.

Нека ви попитам: за да защитя Адисън в първи клас, трябваше ли да го спра от училище, понеже беше много тормозен там, и да го учим вкъщи? Смятате ли, че постъпих неправилно или дори лошо, като го изпратих обратно на училище, знаейки, че ще трябва да се изп-

равя срещу онези хулигани всеки ден? Повечето хора не биха помислили лошо за мен в този случай. По същия начин, Бог не е лош, когато ни води в трудни места - места, които трябваше да бъдат атакувани и завладени в името на Царството. Той знае, че е за наше добро и че ще донесе слава на Него и в крайна сметка ще бъде от полза за Неговите хора, ако се справят с предизвикателството, в силата на Неговата благодат.

ИЗТОЧНИКЪТ НА СКРЪБ

Преди да продължим трябва да сме наясно за източника на *тлипсис* и Божията воля за нас всред него. Да се занимаем с тази тема е от изключително значение, тъй като може да се окаже препъни-камък за много хора, особено в три основни области на живота. Забавно е, че поради важността на това ще прекарам останалата част от тази глава говорейки за него, преди да продължим да изследваме въпроса с влизането в управление.

Примерите, които видяхме до този момент, показват, че Бог не е източникът на *тлипсис*. Вместо това, *тлипсис*, или тежките конфликти, съпротивата и изпитанията, идват поради нечестивите сили на грешния свят. Дали това е винаги вярно? Трябва незабавно да се занимаем с този въпрос, понеже, ако имате и най-беглата идея, че Бог е автор, творец или подбудител на специфичните трудности, пред които се изправяте, не бихте могли да се борите за преодоляването им както трябва.

Войникът, който отива на война, е добре запознат с кого се бори. И ако е мъдър, той също така ще познава тактиките на врага. Никога няма и капка съмнение в ума му относно това кой е врагът. Въпреки това, през моите повече от тридесет години на служение, съм срещал твърде много вярващи, които не са сигурни кой стои зад трудностите, пред които са изправени. За съжаление, те не са наясно със стратегиите и дейностите на врага им, а на нас ясно ни е казано да бъдем мъдри,

за да не позволяваме на Сатана да се възползва от нас, понеже знаем какви са неговите планове (2 Коринтяни 2:11, TEV).

Откъде знаем тактиките на Сатана? Исус ни ги разкрива! **Целта на крадеца е да открадне, убие и унищожи, а Моята цел е да дам живота в цялата му пълнота** (Йоан 10:10, NLT).

По-рано в Йоан 10 Исус ясно казва, че „крадецът“ е Сатана и неговите подчинени. По-късно Исус се отнася към него като **князът на този свят** (Йоан 16:11). Павел го нарича **богът на този свят** (2 Коринтяни 4:4) и **князът на въздушната власт** (Ефесяни 2:2). Той е този, който определя хода на системата на този свят. Сатана е истинският източник на нашите проблеми. Павел казва:

Понеже ние не се борим срещу хора от плът и кръв, но срещу злите владетели и властите на невидимия свят, срещу онези могъщи сили на мрака, които управляват този свят, и срещу нечестиви духове в небесните сфери (Ефесяни 6:12, NLT).

Думите на Учителя в Йоан 10:10 и думите на Павел към ефесяните (по-горе) изясняват без съмнение, че всяка трудност, която попада в категорията на кражбата, убийството или унищожението, идва поради влиянието на различните описани в Ефесяни 6:12 тъмни сили. От друга страна, целта на Исус е да изявява волята на Отец. Така че, Божията цел за вас е животът в цялата му пълнота. Когато сте изправени пред каквито и да са проблеми, трудности или страдания, използвайте филтъра на Йоан 10:10, за да определите дали Бог или врагът ви стоят зад тях. За да ви покажа как работи това, нека разгледаме някои типични примери.

СРАМ, ВИНА, ОСЪЖДЕНИЕ

Ако прекарате чувството на срам, вина и осъждане през филтъра на Йоан 10:10, те определено ще по-

паднат в категорията на крадеца, а не на Бог.

Но за да бъдем напълно сигурни, нека влезем по-надълбоко. Псалмистът пише: **Благославяй** (с обич, благодарност и похвала) **Господа, душе моя, и не забравяй нито едно от всичките Му благодеяния - Той прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести** (Псалм 103:2-3, АМР).

Помислете си за най-доверения човек, който някога сте познавали. Вашият съпруг, някой от родителите ви, баба или дядо, или вашият лекар? Този човек никога не ви е лъгал или заблуждавал. Надявам се, че имате подобен човек в живота си. Представете си, че този човек ви обещава нещата, които току-що прочетохме по-горе. Не само това, но той или тя имат способността да ги изпълнят.

Сега си представете и следното: Бог е много по-надежден от човека, за когото си помислихте. Той ни учи да не забравяме нито едно от всичките Му благодеяния. Нито едно. Първото благодеяние е, че Той е простил всичките ни грехове. Невероятно! Каква доброта, каква милост, каква любов! Ако не сте го направили вече, установете го сега: вие сте опростени в Христос Исус. Няма грях, който да сте извършили и да не е изкупен от Неговата пролята кръв. Така че, ако има срам, вина или осъждение във вашата душа относно нещо, което сте си мислили, казали или извършили в миналото си и вече сте поискали прошка от Бога, тогава не е Бог, който стои зад тези зловещи чувства. Чуйте думите на Павел по този въпрос:

Кой се осмелява да ни обвинява - нас, които Бог е избрал за Себе Си? Бог ли? Не! Той е, Който ни е оправдал. Кой тогава ще ни осъди? Исус Христос? Не, понеже Той е, Който умря за нас, беше възкресен за нас и седи на място на най-висока чест след Бога, молейки се за нас (Римляни 8:33-34, NLT).

Толкова ясно. **Кой се осмелява да ни обвинява...**

Бог ли? Не!... Кой тогава ще ни осъди? Исус Христос? Не. Помислете: Бог изпрати Исус Христос да умре за вас, когато бяхте Негови врагове. Исус се съгласи да го направи, а Святият Дух го извърши. Защо Бог Отец, Син или Святият Дух да ни осъждат и да поставят срам или вина върху вас, след като вече не сте врагове, а сте Божии деца? И защо Бог ще ни осъжда, когато Той вече постави цялото осъждане върху Своето жертвено агне? Жертвата на Исус не е ли достатъчна? Не беше ли тя вечна?

Авторът на Евреи ни уверява:

Колко повече, тогава, кръвта на Христос, Който чрез вечния Дух принесе Себе Си непорочен към Бога, очисти съвестта ни от дела, които водят до смърт, така че да можем да служим на живия Бог! (Евреи 9:14, NIV).

Христовата жертва не просто унищожи нашите грехове пред Бога, но и изчисти съвестта ни от осъждението, вината и срама на греха. Така че, ако живеете за Него и се стремите да се покорявате на Неговите желания, а в същото време все още страдате от тези мисли или чувства, те идват от врага в опита му да ви събори. Трябва да се изправите срещу източника яростно. Как? По абсолютно същия начин, по който Исус се бореше с врага, който го изпитваше в пустинята: със Словото на Бога! (Ще разгледаме това по-конкретно в следващите глави).

Но ако, подчертавам „ако“, живеете в непокорство пред Бога, тогава собственото ви сърце ще бъде това, което ви осъжда. Йоан пише: **Ако нашата съвест ни осъжда, ние знаем, че Бог е по-голям от нашата съвест и че Той знае всичко. И така, скъпи мои приятели, ако съвестта ни не ни осъжда, имаме смелост в присъствието на Бога (1 Йоан 3:20-21, TEV).** Думата *осъждам* в този стих не означава „да осъдя някого с конкретна присъда“, което по принцип е смисъ-

лът на думата. По-скоро определението на гръцката дума *катагиноско* е „да се отбележи срещу“, тоест, „да се намери вината в“ или „да се обвини“.

Нашата съвест ни защитава и предпазва от това да изгубим общението си с Бога. Ако сме в това състояние и не напредваме, Святият Дух ще ни коригира като любящ баща: **Дете Мое, обърни внимание, когато Господ те коригира и не се обезкуражавай, когато те изобличава** (Евреи 12:5, TEV). Той ни коригира, за да възстановим нашето общение с Него и за да ни направи повече като Себе Си, а не с цел да ни убие, да открадне от нас или да ни унищожи.

Винаги помнете, че и осъждението, и корекцията са неприятни и болезнени като усещане! **Никое наказание не изглежда да е радостно в настоящето, но е болезнено** (Евреи 12:11). Но има огромна разлика между двете. Осъждението не ви дава изход, а само оставя срам и вина, които да ви тормозят постоянно. Корекцията ще ви даде изход: нарича се покаяние.

В крайна сметка, ако вашата съвест знае, че сте в непокорство, тогава и Бог го знае, понеже Той е по-голям от вашата съвест. Винаги стойте близо до Него и моментално се покаявайте за непокорството и го изповядвайте пред Него. Той ще ви прости. Толкова е просто.

Йоан пише: **Пиша това за вас, моите деца, така че да не съгрешавате; но ако някой съгреша, ние имаме Кой да пледира пред Отец за нас - Исус Христос** (1 Йоан 2:1, TEV).

Имайте предвид, че Йоан не казва „когато грешим“. Не, целта е да не съгрешавате. Съзнанието за грях ще ви върне в греха, а съзнанието за праведността пред Бога ще ви държи твърдо против греха. Това съзнание ви помага да помните, че силата на греха е унищожена в живота ви и че благодатта ви е дадена, за да ходите напълно свободни от греха - отвътре и отвън. Павел каз-

ва: **Защото грехът няма да има власт над вас, понеже сте... под благодат** (Римляни 6:14).

Така че целта е да не съгрешаваме. Божията благодат ни овластява да постигнем тази цел. Но ако (отново подчертавам, ако) извършите грях, можете веднага да се справите с него и да повярвате на обещанието от Божието Слово: **Ако изповядаме греховете си на Него, Той е верен и праведен да ни прости и да ни очисти от всяка неправда** (1 Йоан 1:9, NLT). *Верен* означава, че Той ще ви прости всеки път, без значение колко пъти сте сбъркали. *Праведен* означава, че ще го направи без значение кой сте вие и какво сте направили. Така че, когато Той ви очиства от всяка неправда, което означава *всяка неправда*, тогава вие сте чисти пред Него и то така все едно, че никога не сте съгрешавали. Кръвта на Исус премахва греха толкова надалеч, колкото е изтокът от запада!

Една от най-големите пречки вярващите да управляват в живота е съзнанието за грях. Когато продължавате да се борим със срам, вина или осъждение относно грехове, за които сме се покаяли и които сме признали пред Бога, това ни отслабва. Виждал съм твърде много хора да отстъпват от вярата си в резултат на вина или срам, които идват от врага, а не от Бога. Те смятат, че са съгрешили твърде много пъти или че са извършили непростим грях. Въпреки че Бог не ги е осъдил, Сатана използва техния необновен ум, за да ги вкара във вина, срам и безнадеждност. Така че те или са отстъпили, или са се задоволили с една безплодна, пълна с вина версия на вярата. Вместо да управляват в живота, те биват управлявани от него.

Така че установете го веднъж завинаги: ако сте съгрешили, но искрено сте се покаяли и признали пред Господа, вие стоите пред Бога така, сякаш никога не сте извършили грях. Чрез Своята невероятна благодат Той е направил нещата да стоят точно толкова простичко. Можете да повярвате в това!

Важно е да вметна една бърза забележка. Ако наистина сте дете на Бога, вие ще искате, повече от всичко друго, да Му угодите, понеже Неговото семе е във вас. Но онзи, който умишлено продължава в непокорство, не е наистина роден от Бога. Ако търсите позволение за грях, вие стоите на опасна и измамна почва. Ако трябва да бъда съвсем откровен, вие не сте наистина спасени. Библията го казва ясно: **Онези, които продължават да съгрешават, никога не са Го познали или разбрали кой е Той... Това показва, че те все още принадлежат на дявола** (1 Йоан 3:6-8, NLT).

БОЛЕСТИ И ФИЗИЧЕСКИ НЕДЪЗИ

Каква сила ни дава благодатта да управляваме над болестите и физическите недъзи? Нека видим истината, написана от псалмиста:

Благославяй (с обич, благодарност и похвала) **Господа, душе моя, и не забравяй нито едно от всичките Му благодеяния - Той прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести** (Псалм 103:2-3, AMP).

И пак, помислете за човека, на който имате най-много доверие в живота си, а след това признайте, че Бог е още по-надежден; Той никога не нарушава обещанията Си. Първото благодеяние, което виждаме в псалма, е, че Бог прощава всичките ни грехове. Но това не е всичко, понеже преди дори да завърши изречението Той ни заповядва никога да не забравяме още едно Негово благословение: Бог, Който никога не може да лъже, казва: **Аз изцелявам всичките ти болести**. Той не казва „повечето болести“ или дори „деветдесет и осем процента от болестите ти“. Не! Сто процента от болестите. Неговото изцеление е част от изкупителното дело на Исус, равно на опрощаването на греховете ни. Исаия предсказал това, което Исус щеше да понесе за нашата духовна и физическа свобода:

Той наистина понесе нашите скърби и се натовари със скърбите ни. Но ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога, и наскърбен. Но Той беше наранен поради нашите престъпления, Той беше бит поради нашите беззакония. На Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и чрез Неговите рани ние се изцелихме (Исая 53:4-5).

Еврейската дума за *скръб* в този пасаж в Исая е *кхоли*. Тя се определя от Конкорданса на Стронг като „болест, мъка“. Известният библейски богослов и автор Хенри Тайър я дефинира като „нещастие, болест, мъка“. Терминът е използван двадесет и четири пъти в Стария завет, като двадесет и един от тези пъти се отнасят конкретно до болест или заболяване. Мисля, че е ясно, че в горния стих *кхоли* можеше лесно да се преведе и като „болест“.

Разширената Библия подкрепя този извод: **Той наистина понесе нашите скърби** (болести, слабости и притеснения)... **и с раните, които нараниха Него, ние се изцелихме и оздравяхме** (Исая 53:4-5). Световната английска Библия гласи: **Той наистина понесе нашите болести... и чрез Неговите рани ние се изцелихме**. Новият английски превод гласи: **Той премахна нашите болести... поради Неговите рани ние се изцелихме**.

Не е случайно, че и псалмистът, и Исая поставят опрощаването на всички грехове и изцелението на всички болести в едно и също изречение. И двете са част от пакета на изкуплението, който Исус безплатно осигури за нас на Голгота.

В Евангелията ще откриете, че Исус не отказа изцеление на никой, който отидеше при Него. Нито веднъж Той не каза: „Трябва да се примириш с тази болест, понеже Моят Отец иска да те научи на нещо чрез нея.“ Но аз съм чувал вярващи и дори библейски учители да казват подобни неща. Нека помислим логично: Защо

Исус ще се променя сега? В Библията пише, че Той е същият вчера, днес и завинаги (вж. Евреи 13:8). Той никога няма да ни отхвърли и днес, както никога не отхвърли никого по време на Своя земен живот. Освен това, ако смятате, че Бог ви учи на нещо чрез болестите, защо тогава ходите на лекар, за да се лекувате? Защо се борите срещу нещо, на което Бог се опитва да ви научи? Виждате ли колко нелогично може да бъде подобно мислене?

В книгата Деяния на апостолите също няма описан случай на човек, който да търси и да вярва на Бога за изцеление и да му бъде отказано. Апостолите не са казали: „Не знаем дали е Божията воля да ви изцели, така че просто ще трябва да се надяваме да го направи.“ Вместо това, изцелението винаги беше нещо сигурно, не беше отказвано на никой, който го търсеше, понеже, според Исая 53 и Псалм 103, изцелението е също толкова част от изкуплението на Исус, колкото опрощаването на греховете. Ако отхвърлите едното, ще трябва да направите същото и с другото!

Днес не е по-различно. Болести и физически недъзи от всякакъв вид попадат в категорията кражба, убийство и унищожение. Те са трудности, срещу които можем спокойно да се изправим, знаейки, че сме били освободени от тях чрез жертвата на Исус на Голгота. Те определено не са Божията воля за живота ни. Изкупителният пакет на Исус е все още актуален! Ето защо Павел пише: **Нека Бог на мира ви освети напълно, и нека целите ви дух, душа и тяло се запазят непорочни до пришествието на нашия Господ Исус Христос** (1 Солунци 5:23). Той включва и тялото заедно с нашата душа и дух, което показва, че точно както Бог иска духът и душата ни да бъдат запазени, така иска и тялото ни да бъде запазено по начина, по който Той го е създал да функционира.

Мога да чуя някой да казва: „Но аз познавам един човек, който вярваше на Бога за изцелението си, но

почина въпреки това.“ Нека ви попитам: На какво се основава нашата вяра в Бога? На преживяването на някой друг или на това, което Неговото вечно Слово декларира? Трябва да установите тези неща в ума и сърцето си. Павел пише: **Какво да кажем, ако някои хора не вярват и са без вяра? Тяхната липса на вяра и тяхното безверие обезсилва ли** (прави ли неефективна и анулира ли) **Божията вярност и верността Му към Неговото Слово? В никакъв случай! Нека Бог бъде истинен** (Римляни 3:3-4, АМР).

Ако трябва да бъдем честни, вие не знаете със сигурност какво точно е вярвал в сърцето си човекът, който е починал. Той може многократно да е заявявал своята вяра в Божието изцеление, но това може да е било просто за да прикрие страха си, че няма да бъде изцелен. Истинската вяра не се съмнява в Божието обещание. Човек може да каже нещо, което знае в ума си, че е правилно, но в сърцето си може да вярва съвсем различно нещо.

И така, как бихме могли да определим преживяванията на други хора, които са в противоречие с това, което Писанието заявява, без да ги осъждаме? Например, ако член от семейството или приятел си замине по-рано, поради болест. Един ефективен подход, който аз съм разработил за такива сценарии, е следният: Писанието ни учи, че ние тичаме в една надпревара. В нея всеки участник има своя пътечка, в която да бяга. Ако преживяването на някой човек не съответства на основните истини на Писанието, оставете човека в неговата си пътечка, не вкарвайте неговите преживявания във вашата лента. Оставете нещата между този човек и Бога, който е милостив и праведен съдия. По този начин вашата вяра няма да отслабне. Но ако свидетелството на друг човек е в съгласие с вечното Божие Слово, тогава можете да го вземете във вашата пътечка, за да ви заздрави в надпреварата.

Трябва да се хванете здраво, с цялото си същество,

за това, което Словото на Бога казва, преди да можете да получите обещанието Му. След като го направите, вие ще бъдете непоклатими във вярата си - точно както един човек на име Вартимей.

Исус си тръгваше от Ерихон с учениците Си и около Него имаше огромна тълпа. Един слепец на име Вартимей беше седнал край пътя и когато разбра, че Исус минава, извика към Учителя. Много от минувачите му се скараха, призовавайки Вартимей да не занимава Учителя. Но той започна да вика дори още по-силно! В негово лице виждаме човек, чиято основа на вярата не беше просто в съзнанието му, а в сърцето му. Ако Вартимей не вярваше с цялото си сърце, че Бог иска да го изцели, той нямаше да продължи, особено след като беше смъртен от хората наоколо. Той щеше да спре и да се откаже от тази си погрешна мисъл: „Тъй като Исус няма да дойде и да ме изцели, това означава, че Бог иска да продължавам да бъда слеп.“ Но Вартимей не се хвана на тази лъжа. Той беше решен да победи и затова изговаряше на глас вярата си. Вижте какво се случи след това:

Исус се спря (Марк 10:49).

Невероятно, нали? Исус беше насочил лицето Си към Ерусалим, за да изпълни това, за което беше изпратен. Той беше фокусиран върху задачата Си. Много хора Го бяха наобиколили и несъмнено огромна част от тях имаха физически нужди, но техните нужди не успяха да Го накарат да спре и да отложи временно мисията Си. Този слепец обаче извика към Исус и никой не успя да го спре. Нито проблемите, нито наставленията от другите хора успяха да го накарат да млъкне. Имено звукът на гласа му накара Исус да спре и да заповяда: **Кажете му да дойде. Учениците извикаха слепеца: Радвай се, Исус те вика** (Марк 10:49, NLT).

Очевидно е, че хората около Вартимей не бяха много подкрепящи. Всъщност те действаха доста обезку-

ражавашо. Но това не го смути. Вартимей не можеше да бъде спрял във вратата си. Той хвърли палтото си на просяк, скочи и отиде с учениците при Исус.

Учителят го попита: „Какво искаш да направя за теб?“

Сериозно? Що за въпрос е това? На сън човек се задава въпроса от какво има нужда. Нуждата беше очевидна. Защо Исус му задаваше този въпрос? Не знаеше ли Той нуждата на просяка? Подиграваше ли му се? Разбира се, че не! Учителят искаше да види доказателство за вярата на Вартимей.

Ако Вартимей беше казал: „Знам, че е твърде много да моля за възстановяване на зрението ми, затова, ако може, би ли изцелил главоболието, от което не мога да се отърва през последните няколко дни?“, точно това щеше и да получи. Знаем, че това е вярно, понеже след като му се отвориха очите, Исус каза на слепеца: „Иди си. Твоята вяра те изцели.“

Марк не написа нищо за хората в тълпата, които не получиха изцеление; той акцентува върху човека, който го получи. Не позволявайте на историята на някой друг, който не е бил изцелен, да отвлече вниманието ви от твърдото ви убеждение. Чуйте ме внимателно отново: Не критикувайте и не осъждайте онези, които не са получили от Бога, но не позволявайте на тяхната история да влезе във вашето сърце като доказателство. Павел заявява: **Какво ако някои не са повярвали? Неверието им ще обезсмисли ли Божиата вяра-ност? Разбира се, че не!** (Римляни 3:3-4). Единствените доказателства, които трябва да допускаме до сърцето си, трябва да бъдат свидетелствата, които са в съгласие с Божието Слово.

ЛИПСА И БЕДНОСТ

Благодатта дава ли ни силата да владеем над липсата и бедността?

По някаква причина много хора вярват, че благочестието се показва най-добре в липсата на достатъч-

но неща. В екстремните случаи някои хора дори дават обет за бедност, като служение пред Бога. Тази нагласа на ума не съответства на Филипяни 4:19, където Павел уверява събратята си: **А моят Бог ще снабди щедро** (ще ви изпълни догоре) **всяка ваша нужда според Своето богатство в слава в Христос Исус (АМР).**

Ако прочетете този стих в контекста му, ще откриете, че Павел говори на тези вярващи специфично за финанси. Нашите нужди ще бъдат снабдени - не според това как са икономиката или фондовият пазар, а според Божието богатство в слава. Това е невероятно, понеже Той има големи богатства - неограничено количество, ако трябва да бъдем точни! Въз основа на това обещание можем да бъдем уверени, че Божията воля е никога да не ви липсва нищо. Псалмистът пише: **Младите лъвове нямат храна и претърпяват глад, но тези, които търсят** (искат и изискват) **Господа** (чрез правото си и на базата на авторитета на Словото Му), **нито един от тях няма да бъде лишен от никое полезно нещо** (Псалм 34:10, АМР). Липсата и бедността не са живот в цялата му пълнота; следователно не могат да представляват Божията воля за живота ви.

Писанията заявяват, че доброто име е по-добро от голямо богатство или дори от скъпоценното помазание на Бога (вж. Притчи 22:1; Еклисиаст 7:1). Ако не можем да платим сметките си, ние ще имаме лошо име. Представете ли си да се опитвате да свидетелствате на вашия хазаин за Исус, когато не можете да платите наема си навреме? Защо ще ви слуша той, ако не си спазвате уговорката към него? Но ако хазаинът ви вижда, че Бог ви снабдява нуждите и в крайна сметка трябва да се сбогува с вас, понеже Бог ви е осигурил достатъчно средства, за да си закупите свой собствен дом, вместо да живеете под наем, колко повече това би било свидетелство за невярващия? Божието Слово заявява: **Ще заемате на много народи, но няма да ви се налага да вземате кредит** (Второзаконие 28:12,

MSG). Какво свидетелство е само - когато сме без дългове, без кредити, а вместо това „даваме на заем на много народи“, като споделяме изобилието си с другите и даваме за делото на Евангелието!

От тези писания, изглежда, че желанието на Бог е да отиде по-далеч от това просто да снабди нашите нужди. Изглежда, че Той иска ние да просперираме. Чуйте Неговата воля, изразена в молитвата на апостол Йоан: **Възлюбени, повече от всичко бих искал ти да просперираш и да си здрав, както просперира душата ти** (3 Йоан 2, KJV).

Забелязахте ли думите, които подчертах - *повече от всичко*? Повече от всичко друго Бог желае за вас, Неговото дете, да просперира и да сте в добро здраве. Нека го кажа отново: повече от всичко друго. Повече от всичко друго! Ако молитвата на апостола не беше Божиата воля, няма начин да е написана в Библията. Бог никога не преувеличава. Не може да го направи, понеже това би било лъжа, а Бог не може да лъже. Така че можете да разчитате на това, приятели: Божиата воля, над всичко друго, е вие да просперира и да сте в добро здраве. Невероятно!

Какво е „просперитет“? Да имаме повече от достатъчно, за да посрещаме не само своите нужди, но и нуждите на хората, за които сте отговорни. С други думи, парите никога не трябва да бъдат решаващ фактор в това дали ще достигнете до хората, които Бог ви призовава да докоснете в Неговото име. Възможно ли е това да е причината, поради която Божието Слово заявява: **Винаги помнете, че Господ, вашият Бог, е Който ви дава сила да забогатеете, и Той го прави, за да изпълни завета, който направи с вашите предци** (Второзаконие 8:18, NLT)?

Бог не е против това да имаме пари. Той е против парите да имат нас. Парите не са коренът на всяко зло, а любовта към тях. Божиата воля за вас е да просперира вие във всяка област на живота, дори и финансово.

Много млади или незрели вярващи се борят с основните сфери на живота, които току-що обсъдихме. Но веднъж щом бъдем твърдо основани на факта, че Бог не е авторът на срама, вината, осъждението, болестите, физическите недъзи, липсата или бедността, е по-лесно да разпознаем областите, в които врагът се опитва да ни атакува. Сега сме готови за истинската борба в живота - битката да завладяваме нови територии за Царството.

Знайте следното в сърцето си, когато се придвижвате напред в битката: ако опозицията попада в категорията на кражба, смърт или унищожение, тя няма нищо общо с Бога. Тя идва от силите на Сатана, които искат да ви обезкуражат, победят и погълнат. Вие и аз трябва да воюваме с тях без да се предаваме, за да видим Божието царство да се проявява на земята, както е на небето.

8

“ВЪОРЪЖЕТЕ СЕ!”

**Следователно, тъй като Христос пострада
по плът, въоръжете се със същия ум,
понеже пострадалият по плът е оставил греха
(1 Петрово 4: 1).**

Представете си нация, която изпраща своята армия на война без куршуми, пистолети, пушки, автомати, оръдия, бомби, танкове, самолети или дори ножове. Как тази нация ще се мери с врага по време на войната? Ще завладее ли? Ще успее ли да удържи фронта? Дали изобщо ще оцелее? Моето предположение е, че голям брой от хората ще бъдат убити много бързо, а останалите ще бъдат взети в плен.

Това е предположение, понеже, доколкото ми е известно, такъв нелеп сценарий никога не се е случвал. Но колкото и нелепо да звучи, това не се различава много от вярващия, който не е „въоръжен да страда“. За съжаление, повечето от нас са невъоръжени. Когато удари неочаквано *тлипсис*, ние се оказваме неподготвени и настъпва състояние на шок, недоумение или удивление. Резултатът е, че в такъв момент сме склонни да реагираме емоционално, вместо да предприемем някакво конструктивно действие.

В първото си писмо Петър, под вдъхновението на Светия Дух, ни увещава да се „въоръжим“ за страдание по същия начин както Христос го направи. Как страда Той? Беше ли поразен от греха? Никога, но от друга страна, трябваше да му се противопоставя. Беше ли Той поразен от болест или заболяване? Не, но най-ве-

роятно трябваше да се бори срещу тях. Липсваха ли Му достатъчно пари, за да си плаща сметките или да завърши мисията Си? Не, но съм сигурен, че трябваше да се доверява на Бога за снабдяването. Исус беше изпитан във всяко отношение, но никога не се поддаде дори и на една от атаките на врага. На нас ни е заръчано да бъдем като Него, затова и ние не трябва да се поддаваме на която и да е уловка на дявола.

Четейки писмото на Петър, осъзнаваме, че конкретното страдание, което Исус понесе, беше несправедливото отношение от страна на хората, особено от корумпираните политически и религиозни лидери на Неговото време. Аз лично вярвам, че това е най-високото ниво на страдание, което човек трябва да понесе, за да влезе в управление.

Наистина, несправедливото отношение беше най-голямата борба и за апостол Павел. Той беше пребит с камъни, пет пъти бичуван, три пъти бит с пръчки и в почти постоянна опасност от сънародници, чужденци и лъжливи вярващи. Павел беше оклеветяван, лъган, подиграван, малтретиран, обиждан и несправедливо обвиняван.

**Ако живеете както
светът живее,
всъщност сте
военнопленници**

Той ни предупреждава да очакваме същото: **Да, всички, които искат да живеят благочестиво в Христос Исус, ще бъдат гонени** (2 Тимотей 3:12).

Ако живеете както светът живее, няма да бъдете гонени, понеже сте всъщност военнопленници. Вие вече сте в лагера на врага. Не завладявате земя за Царството и сте неспособни да изявите Божиата слава. Войниците под обстрел са онези, които са свободни и воюват, за да завземат територията на врага.

Ние живеем в свят, който е враждебно настроен и няма нищо общо с Царството на Бога. Посоката, в която се движи светът, е абсолютна противоположност на посоката, в която Божият Дух се движи. Ето защо,

ако наистина живеете за Господа, ще страдате от гонение, скърби и проблеми. Това е част от длъжностната ви характеристика.

Скъпи приятели, независимо дали става дума за сплъска с нечестиви схеми, който описахме в предишната глава, за противоречиви обстоятелства на природата, за враждебност от страна на хора, организации или субекти в системата на този свят, вие ще се сблъсквате със съпротива в живота си в Христос. Затова Петър казва, че трябва да сте подготвени. Даже е още по-точен: **Въоръжете се!**

“ВЪОРЪЖЕНИ” ИЛИ “НЕВЪОРЪЖЕНИ”

Нека да си представим две ситуации, които включват неочакван обрат на събитията, в които единият отговорник е „въоръжен“, а другият - „невъоръжен“.

На всеки шест до дванадесет месеца, пилотите от търговските авиокомпании са изпращани за периодично обучение. Голяма част от това обучение е в хай-тек симулатора - устройство за обучение със сложна компютърна система, съвършена имитация на пилотската кабина с всички контролни бутони както на истинските самолети така и на визуална система, която симулира външния свят. Всичко е монтирано на подвижни платформи, които се движат в отговор на действията на пилота или на външни фактори на околната среда. Простичко казано, щом влезете вътре, не можете да разберете дали сте в истински самолет или в тренажор.

Инструкторите, които управляват симулатора, предизвикват всякакви видове проблеми (тлипсис) срещу пилотите, тъй като симулаторът е в състояние да имитира пълната гама от условия и повреди на един редовен полет. Пилотите се изправят срещу симулации на силна турбуленция, вятър, екстремни метеорологични условия, загуба на двигател или мощност, неправилно функциониране на колесник и още много неща. Идеята е, че ако пилотите успеят многократно да преодолеят не-

очаквани предизвикателства по време на тренировка, те ще бъдат подготвени за решаване на кризите в реални ситуации. Много трагедии са били избегнати именно поради подобни обучения, при които пилотите се учат да предвиждат, разпознават и овладяват извънредни ситуации.

Спомням си една авиационна катастрофа, която се случи преди 11/09/2001. Беше малък пътнически самолет, който нямаше стандартните врати в пилотската кабина, които виждаме днес да разделят пилотите от пътниците. Малко след катастрофата, черната кутия беше намерена и прегледана. Тъй като нямаше врата на пилотската кабина по време на полета, експертите можеха да чуят реакциите както на пилотите, така и на пътниците. Пътниците пищяха истерично, докато самолетът падаше от небето. Пилотите обаче се държаха уравновесено, установяваха неизправностите и опитваха да се справят със ситуацията. Те не реагираха със страх, а според обучението им в симулатора. Главният пилот даваше инструкции, помощник-пилотът откликваше. Това продължи през целия път до края. Пилотите бяха „въоръжени“ за неочаквано бедствие, за разлика от пътниците, които бяха напълно „невъоръжени“ и чиито отклик беше напълно различен. Пилотите действаха целенасочено, докато пътниците можеха единствено да реагират със страх.

Веднъж бях пътник в частен самолет, когато на 12 000 метра над земята уплътнението (печатът) на вратата се повреди. Бързото освобождаване на състен въздух от кабината беше толкова силно, че звучеше като силен вятър в тунел. Само след секунди кабината се разхерметизира. Аз бях хванат напълно неподготвен и не знаех какво да правя. Честно казано, моите усилия бяха съсредоточени върху борбата със силния страх, който притискаше гърдите ми. Молах се усърдно. Просто така се случи, че главният пилот беше бивш тестови пилот от военноморския флот, с десетки хиляди часа

летене и с пълно обучение в множество видове извънредни ситуации. В момента, в който печатът се счупи, той и неговият помощник-пилот се захванаха за работа. Веднага откриха проблема, сложиха си кислородните маски и освободиха моята маска. Без кислород определено нямаше да могат да приключат с останалата част от нужните задачи.

Пилотът започна аварийно спускане към по-ниска надморска височина, като същевременно даваше скорострелни заповеди на своя помощник-пилот. По време на кризата той откликваше със спокойна увереност и самообладание. Обучението му го беше подготвило за точните процедури, които трябваше да следва. Знаех, че сме в голяма беда, но никога не бихте го предположили докато наблюдавате как пилотът поемаше контрол над ситуацията. Не видях никакъв страх в поведението му. Действията му бяха целенасочени, автоматични и незабавни. Той беше в пълен контрол.

Пилотът свали самолета до 3 500 метра за по-малко от пет минути - гмуркахме се с две до три хиляди метра в минута. Не след дълго кацнахме безопасно на земята. Когато тревожната ситуация премина, за мен беше ясно, че моят пилот беше „въоръжен“, а аз не бях! Неговото обучение и опит го бяха научили какво да прави, което му позволи да овладее голямата криза.

Това е посланието на 1 Петрово 4:1. Ние трябва да бъдем въоръжени за духовен конфликт точно както този военноморски тестови пилот беше въоръжен, за да се справи с неочакваното. Желанието ми е тази книга, *Не се предавай*, да се превърне в симулатор, който да ви подготви за трудностите, които неминуемо ще срещнете по пътя си в изпълняване на съдбата ви в Христос и към управляването в живота.

СКРЪБ ЩЕ ИМА

За да бъдем въоръжени, първото нещо, което трябва да знаем, е, че скръбта е неизбежна. Исус каза ка-

тегоришно в Йоан 16:33: **В света ще имате скръб.** Той не каза: „може да имате“, а „ще имате“. Павел увещава: **Ние трябва да преминем през много изпитания, за да влезем в Божието царство** (Деяния 14:22). И отново: **Никой не трябва да бъде покластен от тези страдания, понеже вие добре знаете, че сме назначени за това** (1 Солунци 3:3).

Ние сме „назначени за трудности“ както войниците, които отиват на война. Никой велик воин не влиза в битката, за да загуби. Добрият воин си поставя за цел да победи и е решен да премине през трудностите (страданията), за да постигне тази цел. Той или тя са въоръжени и готови за битка. Вие и аз сме във война. Мислите ли, че животът ви ще бъде по-спокоен от преди да се спасите?

Аз се ядосвам, когато чуя новородените християни да казват, че навлизат в безпроблемен и идеален утопичен живот. Мога само да си представя, че служителите и вярващите, които говорят тези глупости на новите християни, или не са наистина спасени, или са по-заинтересовани просто да „склучат сделка за спасението“, отколкото да помогнат за благосъстоянието на новородената душа. Чудя се дали подобни „учители“ са размишлявали върху думите на Исус в Неговата притча за сеяча, където Той ни учи, че след като Словото е посято в сърцето на едно човешко същество, **трудности и гонения се надигат поради Словото** (Марк 4:17). Един превод казва: **Тези хора започват да имат проблеми или да бъдат гонени, понеже вярват в Словото.** Когато повярвате в Божието Слово, вие се „абонирате“ и за различни проблеми, трудности и гонение. Можете да разчитате на това.

Ако сте новоповярвали християни и все още не сте се сблъскали с тези неща от личен опит, позволете ми да бъда първият, който ще ви каже: ще преживеете битки, в каквито никога преди не сте били въвличани. Въпреки това, голямата новина е, че не е нужно да загуби-

те дори и една от тези битки! Нито една. Вие сте се проваляли в много неща преди да бъдете спасени, но сега, чрез Святия Дух, Който обитава във вас, и чрез Божи-ята несравнима благодат, вие имате власт и сила над всички проблеми, които застават на пътя ви.

ВИЕ НЕ СЕ ИЗПРАВЯТЕ ПРЕД НЕЩО НОВО

Второто нещо, което трябва да знаете, за да бъдете добре „въоръжени“ за битка, е, че наистина няма нищо ново под слънцето. Никога няма да се сблъскате с трудност, която вече да не се е случвала и на друг човек, особено на Исус, понеже за Него се казва, че беше изпитан във всичко. Павел пише:

Никой тест или изкушение, което застава на пътя ви, не е различно от това, което други хора вече са преживявали. Всичко, което трябва да помните, е, че Бог никога няма да ви остави. Той никога няма да позволи да бъдете атакувани повече отколкото можете да издържите, понеже винаги Той ще бъде до вас, за да ви помогне да преминете през изпитанието (1 Коринтяни 10:13, MSG).

Всяко изпитание, с което се сблъскваме, вече е било преживяно и от някой друг човек. Можете да бъдете сигурни в това! Стихът също така обещава, че няма да се изправяме пред трудности или гонение, които да са отвъд нашата способност да победим. Бог няма да позволи това. Можете веднага да отхвърлите страха, че някога ще се изправите пред опозиция или трудности, които да не можете да преодолеете. Небесният ви Баща няма да позволи те да застанат срещу вас. Той ще ги блокира.

**Всяко изпитание,
с което се сблъскваме,
вече е било преживяно
и от някой друг**

Съвременната английска версия на този стих гласи:
Бог спазва обещанието Си и няма да позволи да бъдете изпитани отвъд силата ви да останете

твърди в изпитанието. Прекрасната и уверяваща ни истина е, че дяволът не разполага със свободен достъп до вас. Неговите атаки първо трябва да преминат през позволението на Всемогъщия. Небесният ви Баща никога няма да бъде авторът или подбудителят на тези изпитания, но понякога Той ще ги позволи, за да може вие да победите врага и да принесете слава на Него, като в същото време завладявате нови земи за Царството. Един много уважаван лидер в Ранната църква, Тертулиан, който е живял през 160-230 г. сл. Хр., коментира много задълбочено този въпрос:

Като понякога позволява действията на Сатана, Бог работи в съответствие с целта на Неговата доброта. Той отложи унищожаването на дявола по същата причина, поради която отлага възстановяването на човека. Предоставя възможност за конфликт, в който човек да може да смаже врага със същата свобода на волята си, с която избра да се покори на Сатана... Това позволява на човека достойно да си върне спасението с победа. Също така, по този начин дяволът получава по-сурово наказание, като е победен от онзи, който преди това е бил покорил. Така Бог се разкрива като още по-добър.

Бог ни дава привилегията да изберем да победим врага и в известен смисъл да се „изкупим“ за грешните неуспехи, които сме преживявали преди да се спасим. Цялата слава е за Бога. Врагът вече не може да се подиграва на Божието творение - човечеството. Той го направи след грехопадението на Адам в градината, но след това Исус дойде и го победи на собствената му територия. Сега Бог ни е дал привилегията да завършим победата над дявола.

Павел пише: **Радвам се, когато страдам за вас в тялото си, понеже завършвам това, което остава от Христовите страдания за Тялото Му, Църквата** (Колосяни 1:24, NLT). Ако тези думи се четат без разбиране, човек може погрешно да помисли, че Павел

казва, че страданията на Исус не са достатъчни за нашето изкупление. Поради тази причина много християни се плашат от това писание и не размишляват над него. (Всъщност, ще се учудите колко опитни служители и вярващи дори не знаят, че този стих съществува).

Но това не е всичко, което Павел казва. Той посочва нашата привилегия да завършим делото като разширим Царството до краищата на земята. Исус ни е дал привилегията да доведем Неговото завършено дело до краищата на земята. Врагът се съпротивлява и се опитва яростно да отмъщава, което носи страдание, но това е победоносно страдание. Както Исус каза: **Портите на ада няма да надделеят срещу Църквата.** Той го реши за Своята Църква (вж. Матей 16:18, KJV). Това е война. Ние сме на поход да завладяваме чрез овластяването на Божията благодат и дори самият ад не може да ни спре или победи. Божие Слово ни го гарантира!

Помнете: всяко бедствие, с което може да се сблъскате в християнския ви живот, е нещо, което друг вярващ, дори самият Христос, вече е преживял и победил. Петър ни насърчава: **Бъдете силни във вратата си. Не забравяйте, че вашите християнски братя и сестри по целия свят преминават през същите страдания** (1 Петрово 5:9, NLT). Страданията, за които той говори, са свързани с това да живеем както Бог иска. Когато стоим в силата на Неговата благодат, ние ще бъдем победители.

НЕ Е НЕУЖНО ДА СТЕ ГУБЕЩИ

Стигаме до третия важен момент от това да бъдем „въоръжени“: да знаем, че няма нужда да губим когато и да е. Недейте просто да поглеждате бегло тези думи на Исус. Размишлявайте задълбочено върху тях:

Чуйте! Дадох ви власт, за да можете да... надделеете над цялата сила на врага и нищо няма да ви нарани (Лука 10:19, TEV).

Това твърдение е толкова богато на съдържание! Първо, Той ни заповядва да чуем. Има и удивителен знак. Ако преводачите са поставили удивителен знак на някое изявление на Исус, това означава, че трябва да обърнем по-сериозно внимание. Подобно изявление има по-голяма тежест.

След това Той казва, че ви е дадена власт не над част от силата на врага, даже не над повечето от силата на врага, а над цялата му сила. Това са 100 процента. Не само че имате власт над 100% от силата на врага, но имате и много по-голяма сила от всички демони, които Сатана може да прати по ваш адрес. Друг превод гласи: **Аз давам ви власт... над цялата сила на врага.** Това съответства на думите на Павел, когато той се моли да познаем **колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите** и че тази сила е **далеч над всяко началство и власт, и могъщество, и господство, и над всяко име** (Ефесяни 1:19-21). Не само че е над, но далеч над!

Не само имаме власт и сила далеч над цялата сила на врага. Има още един удивителен факт. Казва се: **Вие сте от Бога, дечица, и победили сте ги** (антихристските духове), **понеже Този, Който е във вас, е по-велик от онзи, който е в света** (1 Йоан 4:4). Всички нечестиви духове са антихристски духове и те са източник на всички скърби и проблеми. Ние вече сме ги победили, понеже Онзи, Който ги победи, живее в нас и ни дава сила.

Лука 10:19 цитира Исус, Който обещава, че **нищо няма да ви нарани** (TEV). Няма нечестива сила, която да може да ви нарани. Няма битка, в която да се изправите и да сте обречени да изгубите. Ако се борите непоколебимо с оръжията, които Бог ви е дал, винаги ще побеждавате. Отново, Неговото Слово ни го гарантира: **Благодарим на Бога, Който винаги ни води в триумф в Христос** (2 Коринтяни 2:14).

Ако го слушаме, Бог ще ни води в триумф във всяка ситуация и във всяка битка. Това, което Исус обещава, Йоан потвърждава:

Всеки роден от Бога човек побеждава светските пътища. Завладяващата сила, която прави така, че светът да коленичи пред Него, е нашата вяра (1 Йоан 5:4, MSG).

Нашата вяра е която побеждава всичко, което светът може да хвърли срещу нас. Не забравяйте, че Сатана е „богът на този свят“. Ние побеждаваме всичко, което той се опитва да хвърли срещу нас, понеже Бог вече е поправил пътя за нашия триумф.

Според Йоан, нашата вяра кара света да коленичи. Защо точно вярата? Понеже вярата е която ни дава достъп до благодатта (силата), от която имаме нужда, за да триумфираме. Ние вече обсъдихме как трябва да управляваме в живота чрез благодатта на Бога. Но тази благодат, въпреки че е дадена свободно за всички, никога не може да бъде достъпна, ако не повярваме в нея, понеже вярата е тръбопроводът, който докарва Неговата благодат (сила) във всяка ситуация, в която трябва да победим. Павел казва: **Ние имаме достъп чрез вяра до тази благодат, в която стоим** (Римляни 5:2).

Божията благодат е безплатна, достъпна за всички Негови деца, но ако ние не вярваме в „Словото на Неговата благодат“, все едно, че изобщо не притежаваме благодатта. Спомнете си как Павел говореше на лидерите и вярващите, че няма да ги види отново: **И така, братя, аз ви препоръчвам на Бога и на словото на Неговата благодат, което може да ви изгради и да ви даде наследство** (Деяния 20:32). Той ги насочи към това, което щеше да им даде наследството да управлява в живота, за Божия слава: словото на Неговата благодат.

БЛАГОДАТТА Е ДОСТАТЪЧНА, ЗА ДА СПЕЧЕЛИМ ВСЯКА БИТКА

Това ни довежда до четвъртата важна истина, която ни „въоръжава“: Божията благодат е сила, която е повече от достатъчна, за да управляваме над всеки проблем, с който може да се сблъскаме.

Можем да видим това в личната борба на Павел. Неговите прозрения и откровения разрушаваха царството на тъмнината. Тези истини, идващи от Святия Дух, значително утвърждаваха вярващите от неговото поколение и онези, които щяха да дойдат след тях. Ето защо Павел пише:

И за да не се възгордея отвъд мярка, поради изобилието на откровенията, даде ми се трън в плътта, пратеник от Сатана, който да ме тормози, за да не се възгордея отвъд мярка (2 Коринтяни 12:7).

Тази специфична ситуация, пред която беше изправен Павел, продължава да създава противоречия сред библейските учители. Но, честно казано, това не трябва да е така. Нека изясним всички заблуди.

Първо, кой даде на Павел „тръна в плътта“? Знаем със сигурност, че не беше Бог, понеже се казва: **Не се заблуждавайте, любезни мои братя. Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е отгоре, и слиза от Отец на светлините, у Когото няма изменение, или сянка от промяна (Яков 1:16-17).** Ние се заблуждаваме, ако мислим, че нещо не добро или несъвършено може да дойде от Бога. Един пратеник на Сатана по никакъв начин не може да бъде добро и със сигурност не е съвършен. Някой може да опонира: „Но, от друга страна, може и да е за добро, понеже предпазваше Павел от гордост.“ Апостол Яков премахва тази погрешна мисъл: **Бог е неподатлив на зло и не поставя злото в пътя на никого (Яков 1:13, MSG).**

Вижте твърдението на Яков: **Бог... не поставя злото в пътя на никого.** В никакъв случай Бог не беше

изпратил този пратеник на Сатана. Ако беше, значи, че Бог иска да изпита Павел със зло, като по този начин и щеше да лъже чрез Яков. Но Бог не може да лъже. Така че, без съмнение, можем да заключим, че този „трън“ не беше от Бога.

Второ, какъв беше Павловият трън в плътта? Някои богослови казват, че беше болест, проблеми с очите му или някакъв вид недъг в плътта му. Те изваждат този извод поради това, което той пише малко по-долу в същия пасаж:

Що се отнася до това, аз се молих на Господ три пъти да го махне от Мене. Но Той ми каза: Моята благодат ти е достатъчна, понеже Моята сила се усъвършенства в слабост. Затова с най-голямо удоволствие по-скоро ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила (2 Коринтяни 12:8-9).

Искам да наблегна на две думи в горния стих: слабост и немощ. Нека разгледам първо втората дума. Объркани учители казват, че Павловият трън беше физически недъг, поради твърдението му: **Аз ще се похваля с немощите си.** Гръцката дума за немощи е *астенея*. Тя е използвана дванадесет пъти в Новия завет. Вярно е, че в евангелията използват този термин най-вече за да опишат физическа немощ. Въпреки това, в посланията много по-често тя се използва за идентифициране на човешката слабост - нашата неспособност да постигнем или преодолеем нещо със собствената си способност. В тези случаи тя не се отнася за физически недъг.

Един такъв пример е Римляни 8:26: **Така също и Духът помага в нашите слабости. Защото ние не знаем за какво трябва да се молим както трябва, но Самият Дух ходатайства от наша страна.** Гръцката дума за „слабости“ е същата - *астенея*. Така спокойно можем да кажем, че не всички християни имат фи-

зически немощи (болести или заболявания). И така, каква е слабостта, която всеки вярващ притежава по отношение на ходатайствената молитва? Отговор: има случаи, когато ние не знаем как да се молим поради нашите човешки ограничения.

Например, ако майка ми живее във Флорида, а аз - в Колорадо, и възникне спешна ситуация, в която тя отчаяно да се нуждае от молитва, но не е успяла да се свърже с мен, аз ще имам човешкото ограничение да не знам за нейната неотложна нужда. Но Святият Дух ще ми помогне в тази невъзможност (слабост), като ме води да се моля за майка ми. Отново, тази гръцка дума *астенея* няма нищо общо с физическа немощ, а по-скоро с естествената човешка неспособност.

Друг пример е Евреи 4:15, където се казва: **Защото ние нямаме първосвещеник, който да не може да споделя нашите слабости, но имаме такъв, който беше изкушен като нас, във всичко, но пак без грях.** Думата „слабости“ и тук е същата гръцка дума *астенея*. И пак тази гръцка дума не идентифицира физическа немощ, а нашата човешка неспособност в сравнение с Божиите способности. Исус доброволно взе на Себе Си тези човешки неспособности, така че да може да се идентифицира с нашите битки и да ни помогне ефективно чрез Своята благодат. Това, че Той „беше изкушен като нас, във всичко, но пак остана без грях“, очевидно не се отнасяше за болести, а за човешки неспособности, които Той доброволно прие в Своя живот на земята.

Въз основа на това, нека се върнем към твърдението на Павел, което ще повтора тук:

Що се отнася до това, аз се молих на Господ три пъти да го махне от Мене. Но Той ми каза: Моята благодат ти е достатъчна, понеже Моята сила се усъвършенства в слабост. Затова с най-голямо удоволствие по-скоро ще се похваля с немо-

щите си, за да почива на мене Христовата сила (2 Коринтяни 12:8-9).

Отново искам да подчертая думите *слабост и немощ* - и двете са една и съща гръцка дума, *астенея*. Така че думите на Павел лесно можеше да бъдат преведени и по следния начин:

Моята благодат ти е достатъчна, понеже Моята сила се усъвършенства в човешката неспособност. Затова с най-голямо удоволствие по-скоро ще се похваля с моята човешка неспособност, за да почива на мене Христовата сила.

Всъщност този пасаж е преведен точно по този начин в някои други версии на Библията. Единият от тези преводи е на съвременната английска версия, която гласи: **Моята доброта (милост) е всичко, от което имаш нужда. Моята сила е най-голяма, когато си слаб. Така че, ако Христос продължава да ми дава силата Си, аз с удоволствие ще се хваля колко съм слаб.**

Ние се заблуждаваме, ако мислим, че единственото нещо, което Святият Дух има предвид, е болестта. Ако това беше така, този пасаж щеше да казва: „Моята сила е най-голяма, когато съм физически болен. Така че, ако Христос продължава да ми дава силата Си, аз с удоволствие ще се хваля колко съм болен.“ Това не е ли абсурдно? Мисля, че е невероятно колко са глупави подобни твърдения, когато наистина ги обмислите.

Ясно е също, когато прочетем цялото писмо в контекста му, че Павел не говори за физическа немощ. Павел определя начина, по който „пратеникът на Сатана“ го атакуваше:

Пет пъти евреите ме биха с по тридесет и девет удара с камшик, три пъти бях бит с камшик от римляните и веднъж бях бит с камъни. Бил съм

в три корабокрушения, и съм прекарал двадесет и четири часа във водата. В моите многобройни пътувания съм бил в опасност от наводнения и от разбойници, в опасност от собствените си хора и от езичниците, в опасност в градовете, пустите места, в открито море, както и в опасност от лъжливи приятели. Работил съм здраво, често без да спя, бил съм гладен и жаден, често без достатъчно храна, подслон, или дрехи... Ако трябва да се хваля, ще се похваля с неща, които показват колко съм слаб (2 Коринтяни 11:24-27, 30, ТЕV).

Павел изброява трудностите, причинени от пратеника на Сатана, срещу които се е изправял толкова често. Не е било възможно за Павел да предотврати или спре тези неочаквани ситуации чрез собствените си способности. Поради тази причина той заявява: **Аз ще се похваля с неща, които показват колко съм слаб.** Напълно ясно е: слабостта, или въпросният „трън в плътта“, в това писмо няма нищо общо с болни очи, болест, boleжка или какъвто и да е друг физически недъг.

За да докажем напълно, че Павловият „трън в плътта“ няма нищо общо с болест, нека погледнем как се използва тази фраза на други места в Писанието. Можем да я срещнем още три пъти само в Стария завет. И трите са свързани с ханаанците, които постоянно атакуваха израилтяните. Бог каза на хората си: **Ако не изгоните жителите на земята, онези, на които позволите да останат, ще бъдат дразнителни в очите ви и тръни в телата ви, и ще ви тормозят** (Числа 33:55). Във всички случаи, метафората „трън в плътта“ говори за противници, които пречат на пълноценния живот. Фразата никога не е използвана в Стария завет, за да изобрази заболяване или болест. Павел, изследовател на Писанието, използва тази фраза по подобен начин, за да опише тормоза, който е получавал навсякъде.

ГОЛЯМАТА ПРОМЯНА НА ПАРАДИГМАТА

Вярвам, че Павел беше толкова разочарован от пречките, трудностите и лишенията, които постоянно срещаше, че извика към Бога не веднъж, а три пъти, да премахне този, който влияеше демонично чрез всички тях. Вярвам, че Бог първоначално не отговори на Павел, понеже неговото искане беше неправилно. Павел „лаеше по неправилното дърво“. След третото искане от страна на Павел Господ го просветли и му осигури решение, което си беше в него през цялото време:

Още ли не си го разбрал? Аз съм ти дал благодат (неизмеримо овластяване) над цялата сила на врага. Така че Моята благодат (овластяване) е всичко, от което имаш нужда, защото тя демонстрира силата си в нещата, които не можеш да преодолееш чрез човешката си способност. С други думи, колкото по-голяма е съпротивата, толкова по-голямо ще бъде проявлението на Моята благодат (овластяване) в живота ти, ако просто повярваш (2 Коринтяни 12:9, перифраза на автора).

След като това стана ясно на Павел, се случи нещо прекрасно. Той направи промяна на парадигмата - радикална промяна от един начин на мислене към друг. Цялото му отношение към постоянното съпротивление, което той получаваше от Сатана, се промени. Той вече не се молеше за тези проблеми да бъдат премахнати. Вместо това ентусиазирано написа:

Наслаждавам се в немощи, в обиди, в трудности, в гонения, в проблеми. Понеже когато съм немощен, тогава съм силен (2 Коринтяни 12:10, NIV).

Вече той се хвалеше по следния начин: „Аз се наслаждавам в човешките ми неспособности над всяко тлиписис, срещу което може да се изправя от този момент нататък!“

Почакайте! Наслаждава се на тези неща? Как е възможно това? Друг превод гласи: **Аз съм много доволен и удоволствието е мое...** Трети превод казва: **Аз се удоволствам...** Павел да не е загубил ума си? Дали не преувеличава? Или по-скоро лъже? Не! Всеки, който пише Писанието под вдъхновението на Святия Дух, не може да направи такова нещо, понеже за Бога е невъзможно да лъже. Така че как може някой да се „удоволства“ или „наслаждава“ в трудности, обиди, тормоз, бедствия и други проблеми? Отговорът е простицък:

По-голямото съпротивление изисква по-голяма сила за преодоляване; следователно и победата накрая е по-голяма.

Много християни са нещастни, когато са изправени пред изключително тежки проблеми. Те се свиват, когато се наложи да воюват с врага при трудни обстоятелства. Предпочитат живот без конфронтация - лесен, удобен и комфортен. Истината, която Павел установява, не е вградена в сърцата им. Те не осъзнават, че всякаква съпротива е просто възможност за по-голяма сила (благодат) да се прояви в тях и да израснат до следващото ниво на зрялост в Христос. Павел имаше подобно отношение към проблемите, преди Бог да предизвика неговото мислене, но една дума от Бога промени цялата му парадигма. Той написа 2 Коринтяни около 56-а година след Христос. Няколко години по-късно написа писмото до римляните. Вижте напълно различното му отношение към *тлипсис* в неговото по-късно послание:

Кой ще ни раздели от Христовата любов? Скръб ли, или утеснение? Гонение или глад? Голота, беда или меч?... Но, на фона на всички тези неща, ние сме повече от победители и придобиваме ненадмината победа чрез Онзи, Който ни е възлюбил (Римляни 8:35, 37, AMP).

Схванете следните думи: **Но, на фона на всички тези неща, ние сме повече от победители и придобиваме ненадмината победа чрез Онзи.** Преди великата промяна на парадигмата, Павел молеше Бога да го освободи от тези проблеми. Сега неговото послание е напълно различно: Божията благодат е повече от достатъчна не само да издържаме трудностите чрез нея, но и да придобием ненадмината победа. Сега Павел казва: „Ела, опозиция, така че да мога да придобия по-голяма победа за Христос.“ Павел беше „въоръжен да страда“. Той беше въоръжен да се бори за победа и да излезе по-добър и по-силен, отколкото преди да влезе в битката.

В заключение, ние сме „въоръжени“, когато сме твърдо оптимистични в сърцето и ума си по отношение на трудностите - оптимистични преди, по време и след като преминат. Ние можем да имаме подобно положително отношение, понеже вече не виждаме тестовите и изпитанията като препятствия, а като възможности!

Апостол Яков пише: **Скъпи братя и сестри, когато беда се изпречи на пътя ви, позволете ѝ да се превърне във възможност** (Яков 1:2, NLT). Ние знаем, че войната вече е била спечелена в Христос и че имаме цялата власт и сила на небето, което ни подкрепя. Ако не се предадем и откажем, ако непоклатимо стоим и воюваме, винаги ще бъдем на върха. Това е Божията воля и съдба за нашия живот.

Павел смело заявява в Римляни 8:31: **Ако Бог е откъм нас, кой може да бъде против нас?**

9

СИЛНИ В БЛАГОДАТТА

**Ние не се борим срещу човешки същества,
а срещу злите духовни сили в небесния свят,
управниците, властите и космическите сили
на тази мрачна епоха
(Ефесяни 6:12, TEV).**

Всяко Божие дете е във война. Ако не сме, значи фактически сме част от света и се заблуждаваме в мисленето си, че принадлежим на Бога.

Осъзнавам, че това е силно твърдение, но позволете ми да илюстрирам неговата реалност. Представете си, че живеете в Германия по време на управлението на Адолф Хитлер. Този лидер тиранин в крайна сметка искаше да установи нов ред на абсолютно нацистка немска хегемония в континентална Европа. Той беше предубеден в най-чистия смисъл на думата и онези, които мразеше най-много, бяха от еврейски произход. Ако вие бяхте от германско потекло, умни, здрави и в мисленето си бяхте съгласни с мисията на Адолф Хитлер, бихте могли да живеете спокойно и без да се притеснявате, че ще бъдете атакувани на каквото и да е ниво.

Но, ако потеклото ви беше еврейско, животът ви щеше да бъде съвсем различен. Щяхте да живеете под постоянна заплаха от нападение. Във всеки момент можеше да бъдете оклевететявани, заплювани, обезобразявани, отвличани и щяхте да бъдете постоянно нащрек, за да избегнете залавяне, заробване, измъчване или убийство. Независимо дали ви харесва или не, вие щяхте да бъдете въввлечени във война. По-мъдрите и по-ра-

зумни евреи бяха въоръжили себе си и вършеха онова, което беше необходимо, за да избегнат тиранията на Хитлер. Онези, които не го направиха, завършиха в затвора или в концентрационните му лагери.

Сатана и неговите демони са много по-зли от Хитлер и нацисткия режим. Ако сте от родословието на дявола, не сте мишена и не е нужно да се пазите. Исус каза на лицемерните духовни водачи от Своето време: **Вие сте от този свят** (Йоан 8:23). След това, за да се увери, че те няма да пропуснат следващите му думи, Той им каза директно: **Вие сте от баща дявола** (Йоан 8:44). Въпреки че тези лидери вярваха, че са слуги на Всемогъщия Бог, в действителност те служеха на тиранина на този свят.

Ако сте наистина Божии, трябва да бъдете нащрек, защото светът, в който живеем, е враждебно настроен към всичко, което е от Божието царство. Исус посочи това, като каза:

Ако принадлежахте към света, то тогава светът щеше да ви обича като свои собствени. Но аз ви избрах от този свят, и вие не принадлежите към него, ето защо светът ви мрази (Йоан 15:19, TEV).

Забележете думите Му: **светът ви мрази**. Няма място за игрички в това твърдение. Ако сте от света, ще бъдете приети от света. Ако сте от Бога, ще ви се оказва съпротива и ще бъдете мразени от светската система.

ОРЪЖИЯ НА БЛАГОДАТТА

Така стигаме до друг важен аспект на това да сме добре въоръжени и той е да имаме практически познания за оръжията, с които разполагаме в Христос Исус. И двете оръжия, за които ще говорим, са мощни и духовни. Павел ни казва: **Оръжията, с които ние воюваме, не са оръжия от този свят. Напротив, те имат божествена сила да разрушават крепости** (2 Коринтяни 10:4, NIV).

Коя е „божествената сила“, която разрушава крепости? Тя не е нищо друго освен Божията удивителна благодат - Неговият неизмерим дар към всички вярващи. Знаейки това, нека се придвижим по-нататък в първото писмо на Петър, за да видим как той подчертава и обяснява тази велика истина. Докато четем, имайте предвид, че можем да заместим думите *власт* или *овластяване*, с думата *благодат*. Те са взаимозаменяеми.

Покорявайте се един към друг и бъдете облечени със смирение, понеже: Бог се противи на горделивите, а дава благодат (сила) на смирените. Затова, смирявайте се под мощната ръка на Бога, за да може Той да ви възвиси своевременно. Възложете всяка ваша грижа на Него, понеже Той се грижи за вас. Бъдете трезвени и бдителни, понеже вашият противник, дяволът, обикаля наоколо като рикаещ лъв, търсейки кого да погълне. Съпротивете му се, непоколебими във вярата, като знаете, че същите страдания се понасят и от братята и сестрите ви по целия свят. Нека Бог на всяка благодат (овластяване), Който ни е призовал в Своята вечна слава чрез Христос Исус, след като сте страдали известно време, ви усъвършенства, утвърди, укрепил и установи... Писах ви накратко, увещавайки и заявявайки ви, че това е истинската благодат (сила) на Бога, в която стоите (1 Петрово 5:5-12).

Позволете ми набързо да обобща думите на Петър и след това да разгледам посланието им на части. Основната тема на този пасаж е Божията благодат. Петър започва с увещание към нас да се покоряваме взаимно. Друг начин да се каже същото нещо е да „действаме в рамките на една и съща мисия“. След това той твърди, че Бог дава Своята благодат на смирените и че ние сме смирени, когато очакваме грижите ни да бъдат разре-

шени чрез Неговата благодат (сила), а не чрез нашата собствена сила.

За какви грижи говори Петър? Те включват житейски въпроси, като например нашите тревоги, отговорности, нужди или различни желания. Нашите грижи могат да бъдат временни или, най-важното - вечни: да преживеем изобилния живот на Царството и впоследствие да посрещнем нуждите на другите в нашата сфера на влияние. При преследването на тази мисия на благодатта, ще преживеем съпротива от страна на нашия най-

Повечето от нас не използват оръжието на благодатта

голям враг - дявола и неговите армии от демони. Той може да ни погълне, но това не е Божият план. Следователно, умът ни трябва да бъде трезвен, трябва да бъдем добре запознати със заветните обещания на Бога и трябва да бъдем бдителни в молитва. По този начин винаги ще бъдем добре екипирани с Божията благодат, за да разширяваме целите на Царството Му и успешно да се противопоставяме на врага.

Ние не сме сами в усилията си. Нашите братя и сестри имат същата мисия на благодатта по целия свят и преживяват подобни битки в нашата обща цел. Хубавото на тези битки е, че те ни придават зрялост и сила. С всяка победа, ние се издигаме на по-високо място на авторитет в Христос.

Петър завършва пасажа със следната ободряваща мисъл: *Това е (целта на) истинската Божия благодат.* Не е ли интересно, че Святият Дух се движеше в живота на Петър преди почти две хиляди години, за да напише думите „истинската Божия благодат“? Това не е случайно. Святият Дух е предвиждал, че в последните дни концепцията за Божията благодат ще бъде принизена (поне според западното мислене) до покриване на греха и осигуряване на билет за небето. Истинската Божия благодат действително включва тези неща, но и много други - тя ни дава силата да преминем отвъд на-

шите естествени възможности, за да изпълним предстоящата мисия. Основен аспект на тази мисия е да се отличим, за да прославим Бога и да разширим Царството Му.

С това знание лесно можем да разберем защо много от вярващите не излъчват ярка светлина. Разграничаването и отличаването от останалите идва с всяка следваща трудна битка, през която преминаваме победоносно, а повечето от нас се плашат от битките. Врагът няма просто да се отдръпне и да ни остави да повлияем на света за Исус Христос. Той е твърдо против нашата мисия и ние трябва да се изправим и да му се противопоставим, за да постигнем дадената ни от Бога цел. Новият международен превод гласи: **Това е истинската Божия благодат. Стойте здраво в нея.** След като прочетохте това, думите на Павел до Тимотей стават още по-силни:

Следователно, ти, сине мой, бъди силен в благодатта, която е в Христос Исус...

Следователно трябва да понасяш трудностите като добър войник на Исус Христос (2 Тимотей 2:1, 3).

Павел не каза на Тимотей да бъде силен физически, социално, емоционално или интелектуално. Той му каза да бъде силен в благодатта. Това е оръжието, от което имаме нужда, за да финашираме успешно. След повече от двадесет и пет години служение, аз съм наблюдавал, че повечето от нас не използват оръжието на благодатта. В края на краищата, деветдесет и осем процента от американските християни не разбират напълно този безплатен и мощен дар. Ние просто не знаем какво имаме.

Точно преди да започне втора глава на 2 Тимотей, Павел коригира младия Божия човек за това, че се е поддал на съпротивата и преследването, срещу което се е изправил. Очевидно противниците на младия Тимотей го бяха уплашили и той не се съпротивляваше и

бореше твърдо, както Павел мислеше, че може. Павел напомни на Тимотей, че Бог не му беше дал дух на страх, а на сила, любов и себевладеене. Както правят всички вярващи, Тимотей вече притежаваше това, което беше необходимо, за да преодолее всяка съпротива, така че Павел го увещаваше да се разпали и да бъде силен в благодатта, която е в Христос (вж. 2 Тимотей 1:6-7; 2:1).

Да се придвижим към най-висшето си призвание не е лесно. Няма пряк път за това да се отличим в живота. Павел категорично заявява: **Аз се впускам към целната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христос Исус** (Филипяни 3:14). Ако Павел се „впускаше напред“, това означава, че имаше опозиция и съпротива.

Спомнете си видението от първа глава. Нашият герой, онзи, който гребеше в лодката, трябваше да се мъчи да преодолее силното течение на реката. Неговата сила отслабна. Защо? Мога само да си представя как му се отразяваше с времето преминаването на другите лодки, които се движеха с лекота по течението. На тях имаше празнично настроение, смях, привидно успешен живот и толкова малко опозиция. Това, в крайна сметка, доведе до откритието, че всичко е илюзия, въпреки че изглеждаше толкова реално. Той можеше да живее лесно като „християнин“ и в същото време да изпита по-малко съпротивление. Каква заблуда!

Друг пример. Един войник може да се оттегли от битката и да живее много по-тих и спокоен начин на живот в сравнение със своите другари, които още са на фронта. Войната не е свършила, но просто определеният войник вече не е в конфликта, защото се е оттеглил. Подобно на нашия човек в лодката, войникът все още изглежда готов за битка: той е облечен в униформа, има всичко, което му е необходимо, и носи пушка. Но не преживява никаква съпротива.

Нашата цел не е да изглеждаме като Христос, а да

бъдем наистина като Христос в придвижването на Царството и унищожаване делата на дявола (вж. 1 Йоан 3:8). За да постигнем това, ще трябва да срещнем опозиция и съпротива.

Трябва да помним, че благодатта (силата) на Бога е всичко, от което се нуждаем, за да преодолеем всяка трудност. Но ние трябва да си сътрудничим с нея, като твърдо вярваме - а доказателството на нашата вяра е съответното ни действие. Когато Петър ходеше по водата, той извърши невъзможен и извънреден подвиг. Исус каза „Ела“ и в тази дума беше цялата благодат, от която Петър имаше нужда, за да ходи по водата. Но когато спря да вярва, благодатта (силата) отслабна и той започна да потъва. Имаше достатъчно благодат в думите на Исус, за да може Питър да извърви разстоянието до Исус и дори да премине цялото Галилейско езеро, ако искаше. Но благодатта се провали, понеже вярата му се провали. Ние имаме неограничена благодат в Христос, но можем да получим достъп до нея само чрез вяра: **Ние имаме достъп чрез вяра в тази благодат, в която стоим** (Римляни 5:2).

Проблемът не е, че благодатта се проваля, а че вярата ни отслабва. Затова и благодатта (силата) липсва и ние се борим със собствени сили. Представете си тръбопровод, който пренася вода до вашия дом. Ако тръбата се спуска, потокът от вода спира. Въпреки че източникът има неограничено количество вода, тя вече не може да стигне до къщата ви, понеже тръбата е спукана. Вярата е тръбата; водата е благодатта.

За да предотвратим евентуалния проблем, ние трябва да се изградим във вярата. Как? Влизаме в Божието Слово, хвалим Бога, покланяме Му се, благодарим Му за това Кой е Той и за Неговото осигуряване на благодатта, молим се в Духа. Ако не правим тези неща, за да изградим своята вяра, в крайна сметка ще спрем да вярваме и ще живеем според собствените си сили. Тогава ще бъде въпрос на време да не можем да уп-

равляваме света и вместо това ще позволим на света да ни управлява.

Ето защо Петър ни насърчава: **продължавайте да растете в благодатта на нашия Господ и Спасител Исус Христос** (2 Петрово 3:18, TEV). Ние имаме отговорността да растем в Божията сила и правим това просто като изграждаме своята вяра. Ние можем да увеличим вярата си. Павел казва: **Божията правда се разкрива от вяра към вяра, както е писано: Праведният ще живее чрез вяра** (Римляни 1:17). Вижте го по следния начин: колкото повече вашата вяра расте, толкова по-широка става „тръбата“ и, следователно, толкова по-голямо количество „вода“ (благодат) ще протича и ще бъде на ваше разположение. Следователно, Бог ще може да ви възложи по-голяма отговорност, за да отидете в повече места, където има нуждаещи се, и да се борите, за да докарате живот и в тях.

Заедно с автора на Евреи, аз сърдечно ви препоръчвам:

Повдигнете уморените си ръце и укрепете треперещите си колене! Продължавайте да ходите в правите пътища... Пазете се да не отстъпите назад от Божията благодат (Евреи 12:12-13, 15, TEV).

Да отстъпим назад от Божията благодат означава да спрем да се съпротивляваме на противника си и да превключим на неутрална скорост или да бъдем самонадеяни. Защо да отстъпваме от Божията невероятна, свръхестествена сила? Защо да не приложим силата на Неговата удивителна благодат?

Ние сме във война и единственият начин да завършим победоносно е като бъдем непоколебими във вярата си. Да бъдем несломими е наслада за Господа, както и реална заплаха за царството на тъмнината. Това е нашето призвание, нашата съдба и привилегия в това да служим на Господ Исус Христос.

10

ОРЪЖИЕТО НА СМИРЕНИЕТО

Покорявайте се един на друг и бъдете облечени в смирение, понеже Бог се противи на горделивите, а дава благодат на смирените. Затова се смирете под мощната ръка на Бога, за да може Той да ви възвиси своевременно. Възложете всяка ваша грижа на Него, понеже Той се грижи за вас (1 Петрово 5:5-7).

Покорявайте се един на друг... облечете се в смирение... смирете се.

Думите на Петър в горепосочените стихове са от решаващо значение да можем да живеем ефективно и да финализираме успешно във всеки аспект на живота. Апостолът започва със заръката: **Покорявайте се един на друг**. В този контекст думата *покорявам се* означава „да се обединим под една и съща мисия“. Как е възможно това, при наличието на такова огромно разнообразие от личности, силни качества и желания? Възможно е, ако се облечем в смирение. Бог се противи на горделивите, а ние със сигурност не искаме Бог да е против нас! От друга страна, Той дава благодат (сила) на смирените.

И така, кои са горделиви и кои - смирени?

СМИРЕНИТЕ ПОЛУЧАВАТ БОЖИЯТА БЛАГОДАТ

Християни, които са наистина смирени, вярват, доверяват се и се покоряват на Божието Слово, а не на това, което мислят, чувстват или желаят. Следовател-

но, те зависят изцяло от Божията способност, а не от тяхната собствена. Те търсят Неговата воля, а не собствената си или на някой друг. Те са част от Неговата мисия. Божиято Слово ни казва: **Виж гордия човек, душата му не е праведна, а праведният ще живее чрез вярата си** (Авакум 2:4).

Авакум 2:4 описва гордостта и вярата като противоположности. Този стих можеше да казва: **Виж този, който не е смирен, душата му не е праведна, а праведният ще живее чрез вярата си**. Тук смирението и вярата вървят ръка за ръка. Същото е и с гордостта и неверието. Да не вярваме на Бога е все едно да декларираме, че ние знаем повече от Него и разчитаме повече на собствената си преценка, а не на Неговата. Неверието не е нищо друго освен замаскирана гордост.

Позволете ми да илюстрирам. Около година след като Израел излезе от Египет, Господ заповяда на Моисей: **Изпрати мъже да съгледат Ханаанската земя, която Аз давам на израилтяните** (Числа 13:2). Както обикновено, Божията заповед беше ясна - нямаше неясноти.

Моисей изпрати дванадесет лидера, по един от всяко племе. От тях десет бяха много „смирени“, а двама - много „горди“ (Ако знаете историята, останете още малко с мен, умишлено говоря шеговито).

След четиридесет дни в Обетованата земя, съгледвачите се върнаха. Десетте „смирени“ мъже започнаха първи да говорят: „Съгледахме земята и тя е наистина превъзходна земя, в която текат мляко и мед. Само погледнете плодовете, които носим. Но има силни армии, с които ще се наложи да се борим - дори исполини! Те са опитни воители, с много по-големи оръжия от нашите, а ние сме просто една група наскоро освободени роби. Трябва да помислим и за нашите жени и деца! Как бихме могли да подложим близките си на подобна жестокост, мъчения, изнасилвания и дори смърт, които ги очакват от другата страна на реката? Ние трябва да бъдем добри и отговорни бащи и съпрузи и затова ви казваме каква е реалност-

та на ситуацията. Невъзможно е да превземем земята.“

Въпреки че хората копнееха за земя, която да нарекат своя собствена, безопасността беше на първо място. Така че те похвалиха и аплодираха мъдростта и смиренieto на тези мъже. Сигурен съм, че по-голямата част от бащите и майките, които чува това, бяха благодарни за кроткото поведение на тези десет съгледвачи. Израилтяните се утешаваха един друг: „Толкова се радваме, че тези мъже отидоха да съгледат земята. Какви велики лидери - гордостта им не им позволи да ни изложат на опасност. Какво щеше да стане с нас, ако не беше техният здрав разум?“

Но след това двамата „горди“ лидери, Халев и Исус Навин, ги прекъснаха и извикаха: „Чакайте малко! Какво правите? Ние трябва да отидем и да завземем земята още сега! Можем да го направим! Господ Бог ни е обещал тази земя! Ние имаме Неговото Слово! Ще унищожим тези хора. Да се мобилизираме веднага!“

Всички бяха изумени от това, което току-що чува. Те се спогледаха в недоумение. Можете ли да си представите реакцията на другите десет съгледвачи спрямо прибързания и неразумен съвет на Халев и Исус Навин? Предполагам, че след първоначалния шок, те отговориха нещо от сорта на: „За какво говорите вие двамата? Да не сте се побъркали? Всички видяхме едни и същи неща - видяхме силата им, оръжията им и укрепените им градове. Те са огромни, опитни воители, а ние сме просто група роби. Не можем да се сравняваме с тях! Вие очевидно не мислите за нашите жени и деца, както и за благосъстоянието на народа ни. Вие сте арогантни, дръзки и идеалистично настроени! Замълчете, егоистични манияци!“

Представям си как тълпите въздъхнаха с облекчение. „Слава на Бога, мъдрите не отстъпват. Късметливи сме, че по-голямата част от съгледвачите са смирени и разумни. Можете ли да си представите какво щеше да стане с нас, ако всички бяха горди и арогантни като Халев и Исус Навин?“

Но, както винаги, Бог имаше последната дума. Той каза на Моисей: **Колко време тези хора ще се отнасят с презрение към Мен? Колко време ще отказват да повярват?** (Числа 14:11, NIV). Бог не беше доволен от мисленето на тълпата. Това, което те смятаха за смирение, не беше смирение. В действителност неверието им беше гордост. Те основаваха всичките си изводи на собствената си мъдрост, способност и сила.

Много по-късно в Стария завет Бог заявява: **Проклети са онези, които поставят доверието си в обикновени хора... но благословени са ония, които вярват в Господа и са направили Господа своя надежда и увереност** (Еремия 17:5, 7, NLT). Всичко, което десетимата съгледвачи видяха, беше ръстът на исполините и затова те основаха своите плахи перспективи на собствената си сила. Но Халев и Исус Навин видяха колко беше велик Бог в сравнение с врага и базираха преценката си изцяло на Божиата благодат. В крайна сметка, именно тези двамата - Халев и Исус Навин, бяха благословени, а другите съгледвачи и всички останали, които не вярваха, бяха проклети.

И така, кои от съгледвачите бяха наистина смирени и кои - горди? В Божиите очи десетимата бяха горди и само двамата - смирени.

Изисква се истинско смирение, за да имаме вяра, понеже, когато сме смирени, ние разчитаме и се доверяваме за победата на Божиата способност (благодат), а не на собствената си. Ако десетте съгледвачи смирено разчитаха на Божиите обещания, те щяха да се покорят на Божието Слово, а не на своята ограничена сила и човешко мислене, като по този начин щяха да се покорят един на друг - т.е. на общата мисия.

Изисква се истинско смирение, за да имаме вяра

Когато бяха в битка, един страничен наблюдател би помислил, че потомците на Авраам действат в собствената си сила, но в действителност те оперираха чрез Бо-

жията благодат - Неговата свръхестествена мощ, която работеше чрез тях. Когато ние сме овластени от Божията благодат, има моменти, когато това, което постигаме, изглежда като да идва от собствената ни способност. В други случаи съвсем ясно се вижда, че е била Божията способност. Но без значение как изглежда за страничните наблюдатели, ние можем да знаем и да се доверяваме изцяло на Неговата сила и да вървим напред на базата на доверието ни в Неговото Слово.

Това, драги читателю, е твърда вяра. Но всичко започва с дух на смирение пред Бога и един към друг.

Да бъдем облечени в смирение означава да бъдем облечени в Неговото всеоръжие, а не в нашето собствено. Първо Петрово 5:5-6 заповядва: **Облечете се в смирение... Затова, смиерете се под мощната ръка на Бога.** В Писанията ръката на Бога винаги говори за Неговата способност, сила и мощ - това е Неговото всеоръжие.

Как да приложим това практично? Трябва да се смирим под Божията мощ и сила. Ние отказваме да позволяваме на човешки идеи и опит (наш или на други) да се издигнат над Словото на Бога. Вместо това вярваме, независимо от естествената ни логика, и позволяваме на Неговото Слово да диктува нашите действия.

Четиристотин години на подчинение в Египет научиха израилтяните, че те не могат да се защитят срещу по-силна армия, която притежава по-мощни оръжия. Египет доминираше над тях. Те не можеха да направят нищо, за да се освободят. Трябваше Самият Бог да се намеси. Той ги беше освободил славно, чрез могъщата Си ръка. Моисей им припомня: **Защото със силна ръка Господ ви изведе от Египет** (Изход 13:9). Също така знаем, че **те скоро забравиха делата Му** (Псалм 106:13). Те се придържаха към дългогодишния си опит на робство вместо към Божията ръка, която ги беше освободила. Същата силна ръка, която победи Египет, щеше да победи хананските армии, които в действителност бяха доста по-слаби от египетските войски.

Но преди да обвиним израилтяните за слабата им вяра, трябва да се погледнем в огледалото. Колко често правим същото? Преди да се присъединим към Божието семейство, ние бяхме под тираничното управление на Сатана. Притежавахме неговата природа и нямахме никаква надежда да бъдем свободни. Но Бог мощно ни **избави от властта на тъмнината и ни пренесе безопасно в царството на Своя възлюбен Син** (Колосяни 1:13, TEV). Ако Той успя да постигне този невъзможен подвиг, колко повече може да се справи с далеч по-лесните ситуации в живота ни? Ситуации като изцеление на болести и заболявания, снабдяване на всяка нужда, предоставяне на мъдрост и овластяване, за да се отличим и да преодолеем „невъможното“. Нека не повтаряме глупостта на Израел, забравяйки скоро Неговите дела. Нека вие и аз бъдем облечени в доспехите на смирението, като Халев и Исус Навин.

НЕРАЗБИРАНЕ НА СМИРЕНИЕТО

За съжаление, смиреният човек често е вземан за слабохарактерен или мекушав. Всъщност е точно обратното. Често в Библията онези, които са истински смирени хора, биват смятани за горделиви и арогантни. Да вземем Давид например. По искане на баща му той посети по-големите братя, които бяха във война срещу филистимската армия. Когато пристигна на бойното поле, Давид забеляза, че всички войници, включително братята му, бяха заели една странна нова военна позиция: криеха се зад скалите и трепереха от страх. Те бяха уплашени от размера, силата и репутацията, която филистимският исполин Голиат имаше. Давид разбра, че ситуацията не се беше променила вече четиридесет дни и затова зададе въпрос високо и ясно: **Кой е тоя необрязан филистимец, за да хвърля презрение върху войските на живия Бог?** (1 Царе 17:26).

Отношението на Давид вбеси най-големия му брат, Елиав. Представете ли си какво си е помислил Елиав?

„Не стига, че малкият ми брат е един нехранимайко, ами е и пълен с гордост.“ Затова Елиав отговори на Давид: **Знам за гордостта ти и наглостта на сърцето ти.** (стих 28). Уау, колко силно и директно обвинение! Съвременната английска версия превежда думите на Елиав по следния начин: „Ах, ти, хитрецо“, а Новата международна версия гласи: „Знам колко си надут.“ Братът на Давид определено гледаше на младия Давид като на нагъл, арогантен и горд.

Но почакайте, кой възност беше гордият? Само една глава преди това виждаме пророк Самуил да идва в къщата на Есей и да помазва следващия цар. Първородният Елиав беше отхвърлен от Бога като кандидат за титлата. И Есей, и Самуил мислеха, че той ще бъде избраният, понеже беше най-възрастният, вероятно най-високият и най-силният от синовете на Есей. Но Бог твърдо заяви: **Аз го отхвърлих** (1 Царе 16:7, NIV).

Защо Бог отхвърли Елиав? Може би понеже същата гордост, в която Елиав обвиняваше Давид, беше в неговото собствено сърце? По-късно Бог похвали смиреннието на Давид като каза, че Давид беше човек по Неговото сърце (вж. Деяния 13:22). Смиреннието беше отличителна черта в живота на Давид, а ние всички знаем, че този велик лидер не беше слабохарактерен или мекушав. Именно той написа следните думи: **Господ е на моя страна, няма да се страхувам. Какво може да ми направи човек?** (Псалм 118:6).

На бойното поле Давид се отърси от словесната нападка на Елиав и предизвика исполина с увереност, като даде на Голиат да разбере недвусмислено, че Давид ще му отсече огромната глава. Така и стана - Давид се затича към лагера на врага, уби Голиат само с един камък от прашката си и направи точно каквото обеща - отсече главата на Голиат.

Най-възрастният брат на Давид и останалите му братя базираха изчисленията си за изхода на битката на собствената си сила, точно както направиха десетте съг-

ледвачи. Давид, от друга страна, си представяше битката чрез Божията сила и чрез Божията мощна десница. Той се облече в смирение. Цар Саул предложи на Давид бронята си, но момчето отказа; той се довери на Божията броня. Но отново, точно както при Халев и Исус Навин, Давид беше видян от хората, които разчитаха на собствената си сила като арогантен и горд.

Вярвам, че врагът е работил усилено, за да изопачи нашето определение и разбиране за смирението. Много добронамерени християни са се присъединили към невярващите, които смятат, че за да сме смирени, трябва да бъдем просто любезни, слабохарактерни и безконфликтни. Но това значение на думата е на светлинни години от истинския ѝ смисъл. Нека разгледаме още два библейски примера - Моисей и Исус.

В книгата Числа четем: **А Моисей беше много кро-тък човек, повече от всички хора по лицето на земята** (Числа 12:3).

Уау, това е доста интересно твърдение! Нямаше ли да е добре това да беше казано за нас? Разбира се, ние никога няма да посмеем да го кажем сами за себе си, понеже само един арогантен, надут и егоистичен човек би казвал на всички колко е скромен, нали? Но познайте кой написа книгата Числа. Да, Моисей! Този невероятен Божи човек описа себе си като най-скромния човек по лицето на земята.

Как е възможно това? Представете ли си някой служител днес да се изправи пред хората на християнска конференция и да каже: „Чуйте всички, аз съм много смирен, така че нека ви разкажа за това.“ Той ще бъде изгонен от сцената, защото всички ще му се присмееят.

Сега чуйте какво казва Исус: **Елате при Мен, всички вие, които сте отрудени и обременени... и се научете от Мене, понеже Съм... смирен по сърце** (Матей 11:28-29, NIV).

Исус всъщност каза: „Хей, елате при Мене. Аз съм скромен и искам да ви науча относно това.“ Както твър-

дението на Моисей, така и самопровъзгласеното смирение от страна на Исус нямаше да мине много добре в настоящето. Но проблемът не е това, което Моисей и Исус казаха. Проблемът е, че ние сме се отдалечили в нашето разбиране и сващане на смирението. Пропуснали сме истинския му смисъл, понеже сега мислим, че означава да живеем като недостойни червеи и да говорим само за нашата неспособност и злочестината си. Междувременно, смирението, така както Бог го е замислил, е много положителна и силна черта на характера. Истинското смирение е абсолютно покорство и зависимост от Бога. То поставя Бога на първо място, другите - на второ и себе си - на трето, във всички неща. Смирението няма нищо общо с това да бъдем любезни и самоунизяващи се, а с това да живеем смело, непоколебимо, в силата на Божия безплатен дар на благодатта.

СМИРЕНИЕТО НИ ПРАВИ НЕПОКОЛЕБИМИ

Помните ли, че онези, които издържат без да се предават, финишират успешно и получават награда? Павел ни предупреждава да не позволяваме на фалшивото смирение, което може да изглежда като мъдрост, да ни попречи да получим наградата: **Не позволявайте на никой да ви измами относно наградата ви чрез фалшиво смирение** (Колосяни 2:18). Десетте съгледвачи и уплашеният народ на Израел показват как фалшивото смирение всъщност може да ни коства предназначенията ни от Бога награда.

Съветът на десетте съгледвачи беше да не се ходи в Обещаната земя. Разсъжденията им изглеждаха логични и разумни, но всъщност черпеха от дървото за познаване на доброто и злото, а не от обещанията и мъдростта на Бога. Те заблуждаваха не само себе си, но и своите семейства, както и милиони други хора: те така и никога не успяха да влязат в Обещаната земя. Говорим за много хора, които пропуснаха своята съдба поради фалшиво смирение. Халев и Исус Навин, двамата съгледвачи, кои-

то говореха в дух на смирение, бяха единствените хора от онова поколение, на които Бог разреши да влязат в новата земя. С Исус Навин като лидер, новото поколение от израилтяни влезе смело и смирено, в силата на могъщата ръка на Бога. И те успяха да завладеят земята.

Един човек веднъж ме попита: „Джон, как би предпочел - да проповядваш на милиони хора от различни деноминации или само на дванадесет лидери?“

„На милиони“, отговорих аз.

Той каза: „Това е неразумен избор, понеже десетте лидери, които съгледаха земята, бяха отговорни за това милиони хора да пропуснат своята съдба.“

Всички сме призовани да бъдем лидери и хора с влияние. И така, как водите? Въоръжени ли сте със смирение, под мощната ръка на Бога, или имате вид на смирение, но все още работите чрез собствените си сили?

Павел пише, че **ние сме повече от победители** (Римляни 8:37), но също, че нашите собствени идеи, планове или насоки, които са извън Словото на Бога, може да **изглеждат мъдри, понеже се нуждаят от силна преданост, смирение и физическа дисциплина. Но те нямат ефект, когато става дума за завладяване** (Колосияни 2:23, NLT).

Всеки в поколението на Халев и Исус Навин беше решен да завладява. Елиав и братята му трябваше да завладеят филистимците много преди Давид да пристигне. Но фалшиво смирение открадна силата им, обещанието им, плодовете им, способността им да управляват в живота и в крайна сметка - тяхната вечна награда. По тази причина Павел силно ни увещава:

Имайте същия ум един към друг. Не настройвайте ума си да мисли за някакви високи неща, а общувайте със смирените. Не бъдете мъдри според собственото си мнение (Римляни 12:16).

Смиреният ум не е мъдър според своето собствено мнение. Спомням си когато едно международно спи-

сание написа статия по спорен въпрос. Главният редактор се свърза с нашия офис, за да поиска моите коментари и гледна точка и асистентката ми ми предаде молбата. Казах й: „Нека си помисля първо.“

На следващия ден почувствах притеснение в духа си, но не можех да разбера каква беше причината. Продължавах да се питам какво не е наред, но не можех да си обясня притеснението си. Най-накрая попитах Господа и един или два дни по-късно изведнъж разбрах къде беше проблемът. Говорех с Лиза и казах: „Разбрах защо ми беше толкова притеснено във връзка с молбата на списанието. Съвсем ясно е: Кой съм аз, за да си давам мнението? Посланиците дават ли си личното мнение?“

В Библията се казва: **Ние сме посланици на Христос, като че Бог умолява чрез нас** (2 Коринтяни 5:20). Ако президентът на Съединените щати изпрати посланик, който да преговаря с друга нация от негово име и посланикът започне да изговаря собственото си мнение или да коментира това, което той мисли, а не това, което неговият президент му е поръчал, той ще създаде множество неприятности. Когато говоря от името на Бог Отец и моя Господ Исус Христос, аз трябва да говоря Неговото Слово. Кой съм аз да давам собственото си мнение? Това беше безумието на десетте съгледвачи. Това списание се свърза с мен относно моето становище, което щеше да обиди настояничеството на Божията благодат, която ми беше поверена.

Тази случка ме накара да се върна към нещо, което Бог ми беше говорил в молитва година по-рано. Първите четири години на нашето служение бяха трудни - като пустиня. Лиза и аз карахме нашата малка „Хонда Сивик“ по източната част на Съединените щати, с бебетата и багаж, изпълващ всяко свободно пространство. Молихме се усърдно вратите да се отворят пред нас. Повечето от събранията ни бяха в църкви от по стотина членове, които не изглеждаше да израстват и да влияят в своите общности.

След четири години на подобно трудно служение, една

сутрин Бог ми говори в молитва: Джон, през последните четири години аз те изпращах до църкви и конференции, които имат незначително влияние и ти ми се покоряваше вярно. аз ще продължа да се грижа за онези, на които ти служи, но сега ще извърша съществена промяна. Ще те разширя отвъд всичко, за което си мечтал. Ще достигаш много повече хора и ще бъдеш канен в църкви и на конференции, които ще носят значително влияние в градове и нации. Ще бъдеш благословен финансово, социално и духовно. Ти си бил добър настойник на това, което е Мое, и сега е време твоето послание да достигне до масите.

(Позволете ми да вметна една важна подробност. Има многочислени църкви, които нямат влияние в своите общности, както и малки църкви, които са много влиятелни. Важният аспект на ефективната църква не е числеността ѝ, а качеството на нейния обхват и влияние).

Бях изумен и развълнуван от това, което толкова ясно чух Бог да казва на сърцето ми. По-късно казах и на Лиза и тя също се зарадва. Но само няколко минути по-късно Господ продължи да ми говори: *Това също така ще бъде тест за теб. Когато ходеше в по-малките църкви и нямаше такова влияние, трябваше да ми вярваш за всяка стотинка и за всяка дума. Постоянно търсеше съвета Ми, защото знаеше, че ако пропуснете волята Ми, ще се сблъскате с много трудности.*

Сега ще харчиш ли пари безразборно само защото съм те благословил финансово? Или ще продължаваш да търсиш съвета Ми, както правеше през тежките времена? Сега ще ходиш ли където ти си пожелаеш или ще продължаваш да търсиш Моята насока? Сега ще даваш ли своето лично мнение от амвона или ще Ми се доверяваш за всяка дума? Сине, Моите деца биват тествани в две основни области: в пустинята и в изобилието. Повечето се провалиха не в пустинята, а именно в мястото на изобилие.

аз се разтреперих. След като приключих с молитвата, веднага споделих с Лиза това, което Бог ми беше

казал току-що. Тя отговори: „Джон, когато чух първата част на Словото, което Бог ти беше дал, исках да танцувам из цялата кухня. Сега, когато чух цялото послание, треперя от страх!“

Аз казах: „Чудесно! Това е правилният отклик: страхът от Господа.“

Много хора не разбират, че страхът от Господа не означава да се страхуваш от Него. Напротив, означава да се страхуваш да бъдеш далеч от Него! Когато ста-

**Страхът от Господа
е основата на
здравословния, пълен
с мъдрост, сила
и сигурност живот**

ва дума за богатство, например, то е добро, ако се използва правилно и се съхранява мъдро. Но към богатството лесно могат да се прикачат много измамни неща.

Исус ни предупреждава за „примамката на богатството“ в Матей 13:22, но подобна примамка няма да има сила над нас, ако стоим в Божия съвет, в Божието Слово и в Божията мъдрост - страхът от Господа.

Да давам моето лично мнение като посланик на Христос ще бъде гордост и липса на страхопочитание. Ето защо Павел казва: **свързвайте се със смирени-те. Не бъдете мъдри според собственото си мнение** (Римляни 12:16). Халев и Исус Навин не се придържаха към мнението на техните съвременници, понеже Бог вече беше изяснил волята Си. Те имаха страх от Бога и затова финишираха успешно. Книгата Притчи казва: **Той (Бог) се присмива на горделивите, а дава благодат на смирените** (3:34, NIV).

Никой не би искал Бог да му се присмива. Но точно това се случва със самонадеяните хора. Господ на славата не толерира гордостта. Той я мрази. Луцифер беше близо до Него, най-близо спрямо всички останали ангели, но му липсваше страх от Господа и поради това той определено не финишира добре. Казано е: **Страхът от Господа е чист, пребъдващ до века** (Псалм 19:9). Страхът от Господа е пребъдващата сила, която

ни дава способност да финишираме. Адам и Ева ходеха в присъствието на Неговата слава, но не се страхуваха от Бога достатъчно, за да внимават да не се отдалечат от Него. В резултат на това те не останаха завинали в Едемската градина.

Благочестивият страх, вярата и смирението са компоненти на тройното въже, което не може лесно да бъде скъсано (Еклисиаст 4:12). Ако се страхувате от Господа, ще вярвате в Него дори посред невъзможни обстоятелства. Ако се страхувате от Него, ще бъдете смирени, а не мъдри според собственото си мнение. Гордостта, бунтът и неверието пък представляват компонентите на тройното въже на тъмнината, което също трудно се къса. Покажете ми човек, който пренебрегва това, което Бог казва в Словото Си, придържайки се само към собственото си мнение, и аз ще ви кажа, че същият няма да издържи. Единствената му надежда е истинско покаяние и смирение.

ЗАЩИТА ЗА ГЪРБА

Гордостта е много измамно нещо. Вярвам, че тя е най-ефективното оръжие на врага, което той използва, за да ни попречи да финишираме успешно. Гордият човек не може да види атаките на противника, понеже те са скрити и обикновено удрят в гръб. Такъв човек е като слепец. Колко често сме чували хората загубили всичко да казват: „Не разбрах какво ме удари!“

Има си причина за това. Ако погледнем Божието всеоръжие в Библията, то ни защитава докато вървим напред. Поясът на истината, нагръдникът на правдата, обувките на Евангелието на мира, вярата като щит, спасението като шлем и Словото на Бога като меч. Ако се замислите, всички тези неща обхващат фронталните атаки. Така че, какво покрива гърба ни? Пророк Исая ни дава отговора: **Славата Господна ще ти бъде задна стража (58:8).**

Един по-съвременен превод казва, че Божията слава **ще ви пази гърба**. Неговата слава защитава гърба ни.

Но ние все пак трябва да помним Божието категорично твърдение, че Той няма да сподели славата Си с друг (вж. Исая 42:8). Когато издигнем своето собствено мнение над Неговото, ние действаме в гордост и губим славата Му и следователно гърбът ни остава незащитен!

Когато си помисля колко неинформирани сме станали по отношение на истинското смирение и гордостта, аз потрепервам. Бог казва: **Моите хора биват унищожени поради липса на знание** (Осия 4:6). Колко от нас са били или ще бъдат унищожени поради невежество? Ако десетте съгледвачи и целият Израел объркаха смирението на Халев и Исус Навин с гордост, и Елиав обърка смирението на Давид с гордост, тогава какво да кажем днес?

Представете си, че сме тръгнали на дълъг път и не знаем, че някои местности са пълни със смъртоносни и агресивни животни. Ако спрете автомобила си на погрешно място и излезете да се поразходите, в крайна сметка може да се окаже фатално за вас.

Веднъж двамата с Лиза ходихме на сафари в Африка. Беше приятно местенце, петзвезден комплекс, където всяка двойка имаше свое собствено частно бунгало. Всяка вечер въоръжен рейнджър ни ескортираше от мястото, където се хранехме на открито, към бунгалото ни. Разстоянието не беше малко. Първата вечер рейнджърът строго предупреди Лиза и мен: „При никакви обстоятелства не излизайте през нощта, защото можете да се превърнете в лесна плячка. Има диви, гладни животни, които ловуват през нощта и няма огради, които да ви предпазят.“

Какво щеше да стане, ако ние не знаехме това и аз реших да отида до мястото, където се хранехме, за да си направя среднощна закуска? Вероятно самият аз щях да се превърна в среднощна закуска. Щях да бъда унищожен поради липса на знание. Въз основа на това, което видяхме в тази глава, думите на Осия могат да бъдат формулирани и по следния начин: „Моите хо-

ра биват унищожени поради липса на познаване на разликата между истинското смирение и гордостта.“

Толкова се радвам, че отделихте време да научите какво означава да се въоръжим със смирение. Но не спирайте до тук. Търсете в Писанията и искайте от Святия Дух да ви изяснява тези неща. Не позволявайте врагът да ви заслепява и унищожава поради липса на знание. Вие имате съдба от Бога, за да финиширате успешно. Чуйте Божието обещание:

Смирените ще умножат радостта си в Господа (Исая 29:19).

Какво велико обещание! Ние всички обичаме радостта. Но защо е също така и изключително важно обещание? Понеже **радостта на Господа е вашата сила** (Неемия 8:10). Това е силата да финишираме добре. Не можем безотказно да тичаме в състезанието и да финишираме успешно без тази сила. Бог обещава, че ти и аз ще растем в радост, или сила, ако оставаме облечени в смирение. Той обещава също и следното:

Защото така казва Всевишният и Превъзвишеният, Който обитава вечността, Чие то име е Святий: Аз обитавам на високо и свято място, с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените, и да съживявам сърцето на съкрушилите се (Исая 57:15).

Когато Бог обитава в нас, ние без съмнение ще можем да тичаме в състезанието с издръжливост. Ние не търсим посещение от Бога. По-скоро трябва да желаем Той да обитава в нас. Това ще донесе постоянна сила за устояване.

Така че, скъпи мои, **облечете се в смирение, понеже Бог се противи на горделивите, но дава благодат на смирените. Следователно, смирете се под мощната ръка на Бога, за да може Той да ви възвиси своевременно.**

11

ИЗХВЪРЛЕТЕ ИЗЛИШНИЯ ТОВАР

Покорявайте се един на друг, и бъдете облечени в смирение, понеже Бог се противи на горделивите, а дава благодат на смирените. Затова се смирете под мощната ръка на Бога, за да може Той да ви възвиси своевременно. Възложете всяка ваша грижа на Него, понеже Той се грижи за вас (1 Петрово 5: 5-7).

Основен аспект от това да се облечем в смирение е да бъдем част от Божията мисия, както направиха Халев и Исус Навин. Когато го направим, всеки проблем, който стои между настоящето ни състояние и завършването на нашата божествена мисия, ще бъде лесен за преодоляване. Ако сме смирени, ще основаваме всичко на Божията сила или Неговата могъща ръка. Ако сме смирени, ще вярваме в Неговото Слово, а не в нашата човешка логика или разум. Ако сме смирени, ще ходим с вяра и няма да бъдем управлявани от своите сетива или познания.

За да можем реалистично да живеем по този начин, трябва да възложим всичките си грижи на Него. Не някои грижи, а всички. Това е, което Халев и Исус Навин направиха по отношение на съпругите и децата си. Като бащи и съпрузи, те бяха много загрижени за своите семейства. Но за тях Словото на Господа вземаше превес над човешката логика и страх. Те разбраха, че като поставят Божията воля на първо място, техните семейства ще бъдат защитени и подсигурени. Халев и Исус

Навин бяха наистина смирени пред Господа и в резултат на това опасенията на техните семейства бяха в най-сигурните ръце във Вселената.

ДА ВЪЗЛОЖИМ ВСИЧКИТЕ СИ ГРИЖИ НА НЕГО

Когато възложим всичките си грижи на Бога, ние получаваме възможността да останем неотстъпчиви в нашата мисия. Не можем да продължим напред, докато носим обемисти тежести. Библията казва: **Нека премахнем всяка тежест, която ни забавя... И нека тичаме с търпение в състезанието, което Бог е поставил пред нас** (Евреи 12:1, NLT).

Тежестите ни забавят и може да ни попречат да финализираме добре. Представяте ли си да тичате в марафон с по една раница на всяко рамо, тежаща по 15 килограма? Ще бъде изключително трудно да бягате, а какво остава да финализирате!

Един от много тежките товари, които пречат на нашия напредък, са грижите и притесненията ни. Именно това тежеше на десетте съгледвачи, които не успяха да финализируют. Тяхната сериозна загриженост по отношение на евентуална опасност за съпругите и децата им им пречеше да се придвижат напред в обещанието на Бога и съответно да извършат Неговата воля.

Важно е да се изясни, че нашите семейства не са тежестта. Загрижеността за нашите семейства е това, което се превръща в тежест. Ако поставим под въпрос способността или желанието на Бога да осигури и защити семействата ни, ние обиждаме Неговите възможности и сила. Интересно е да помним, че Халев и Исус Навин в крайна сметка доказаха, че съвременниците им грешаха, когато, четиридесет години по-късно, те наистина влязоха в битка със същите ханаанци и техните семейства не бяха наранени по никакъв начин. Дори това, че влязоха в битката, благослови техните съпруги и деца, като им предостави плодородна земя за тяхно наследство.

Помислете внимателно за различните възгледи и резултатите, до които те водят. Десетте съгледвачи, които искаха да защитят семействата си, вместо да се доверят на Божията насока, направиха така, че семействата им да наследят пустинята. Това определено беше нежелан резултат, изпълнен с четиридесет години на трудности и липса на изобилие. Но двамата лидери, които вярваха и се покориха на Божието Слово и които възложиха грижите за своите семейства в Божиите ръце, направиха така, че семействата им да наследят Обещаната земя, „където текат мляко и мед“. Това беше тяхната съдба.

През различни периоди от живота ни, всеки от нас трябва да избере между сигурността и съдбата. Ще изберем ли пътя, който води до значимост, или ще се опитаме да си осигурим комфорт и благополучие? Ако из-

Всеки от нас трябва да избере между сигурността и съдбата

берете самосъхранението, краят определено няма да бъде изпълнението на вашата божествена съдба. Може

да успеете да поддържате чувството си за сигурност, но в крайна сметка, в деня на съда, ще откриете, че сте изтървали изобилие от пълноценен живот в името на поддържането на вашата временна зона на комфорт.

Факт, който многократно е доказан от Божието Слово, е, че ако искате да изпълните планираното ви от Бога пътуване, ще трябва да възложите тежестите на грижите и притесненията си на Него. Неговият път е път на приключения и вяра и наградата винаги е много по-голяма от вашето чувство за сигурност и комфорт. Отървете се от тежестите, които ви забавят, като възложите всичките си грижи на Него.

НАШИТЕ ЛИЧНИ ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВА

Позволете ми да споделя с вас някои от тежестите, от които аз трябваше да се освободя в моето лично състезание. Докато растях, аз все повече осъзнавах

важността на бащата и съпруга, който трябваше да се грижи за семейството си. Моят баща беше много добър модел за това, учейки ни, че всяка стотинка, която успеем да спестим, е спечелена стотинка. Ролята на съпруга и бащата да осигури сигурен и стабилен дом беше вградена в мен още като момче. Мечтаех да стана пилот, но баща ми ме отказа от тази идея, понеже в онези дни да бъдеш пилот не се считаше за сигурна работа. Татко ме насочи към по-стабилна кариера. Учих инженерство и през 1981 г. приех работа в *Рокуел интернешънъл*.

Имах добра заплата като млад инженер. Чувството да мога да осигурявам семейството си, което тогава се състоеше само от съпругата ми, беше добро. Следвах модела, който се беше запечатал в мен още от малък. Въпреки това имах вътрешен конфликт: усещах изгарящ призив да вляза в служение. Беше в мен от няколко години, но не виждах начин да осигурявам първо жена ми, а след това евентуално и бъдещите деца, с доходите на един служител. И така, двамата с Лиза измислихме план.

Бях разбрал от друг служител, че компанията плаща изключително голяма заплата, ако работникът или служителят заема позиция в чужбина, особено в Близкия Изток. Отидох при директора на персонала и попитах какво е нужно, за да бъде прехвърлен в Саудитска Арабия. Двамата с Лиза решихме, че можем да издържим да живеем там в продължение на няколко години, да спестим достатъчно пари, да се върнем в Америка, да платим в брой за скромна къща и след това да влезем в служение.

Един проблем: плановете ни бяха основани единствено и изцяло на нашите способности.

Една вечер млад служител, с когото се познавахме от няколко години, ме накара да седна, след което ме мъмри в продължение на два часа. По същество той каза: „Джон, Божият призив е върху живота ти и ти не

правиш нищо по въпроса. Ако останеш на същия път, на който се намираш в момента, ще свършиш като възрастен инженер, който е пропуснал своята съдба.“

Бях разтърсен от думите му, но знаех, че е прав. Прибрах се вкъщи онази нощ и споделих с Лиза: „Смятам да кажа на лидерите в църквата, че съм на разположение и бих се хванал да работя на каквато и да е позиция. Ще вляза през първата врата, която се отвори. С мен ли си?“

Тя отговори: „С теб съм.“

Молих се пламенно през следващите няколко месеца Бог да отвори врата да бъда част от служението. В същото време направих всичко, което можах, за да служа в църквата на доброволни начала. Бях разпоредител, присъединих се към служението, което посещаваше местния затвор, дори преподавах уроци по тенис на децата на пастора. (Бях тенис инструктор в продължение на три години в един клуб по плуване и тенис, докато учех в колежа).

Няколко месеца по-късно, през 1983 г., се отвори възможност за служение на пълно работно време в църквата. Напуснах работа в *Рокуел* и започнах да работя за моята местна църква. Разликата в заплатата ми беше огромна и баща ми помисли, че съм си изгубил ума (както и шефът ми в Рокуел). Други мои приятели също поставиха под въпрос решението ми. Аз самият се борех с мисли относно това как ще успея да осигурявам семейството си. На хартия нещата просто не излизаха. Месечният ни доход беше по-нисък от общата сума на разходите ни.

Но аз знаех, че Божият план за мен беше да приема тази позиция в църквата. Затова двамата с Лиза възложихме цялата грижа за снабдяването на нуждите ни на Бога. Никога не се наложи да пропускаме хранене, винаги имахме достатъчно, за да посрещнем нуждите си. Отново и отново, без да казваме за проблемите си на когото и да било, виждахме Бог да се грижи за нас

чудотворно. Двамата с Лиза изразявахме нуждите си пред Бога в нашето лично време с Него, противопоставяхме се на обезсърчението от врага с Божието Слово и ставахме свидетели на множество чудеса.

Спомням си, че веднъж се наложи да вземем решение дали да дадем десятъка си или да купим нужната ни храна. Не беше голяма борба, понеже вече бяхме решили да поставяме Бога на първо място във всичко. Така че поставихме десет процента от нашата заплата в дарението, което означаваше, че не оставаше нищо за храна, понеже останалите деветдесет процента трябваше да отидат за плащане на сметки и други непредвидени разходи, един от които беше свързан с колата ни.

По това време имяхме само една кола и нещо се беше повредило в нея. Понеже бях извънредно зает с делата в църквата, не ми беше останало време да закарам колата на ремонт. Освен това карах микробуса на църквата, така че имах необходимия транспорт до и от работа. Така че нашата кола беше оставена на заден план. През това време се появи и втори проблем с нея - една от задните гуми се спуска. За да се влошат нещата, резервната ни гума беше неизползваема. Живеехме в Далас, Тексас, и жегата през онова лято беше непоносима. Една вечер се прибрах от работа и видях, че един от прозорците на колата ни се беше пръснал на стотици парченца. Изглежда, че вътре е било толкова горещо, че въздухът се е разширил и е пръснал един от прозорците.

Чувството на неудовлетвореност и объркване растеше. Бях в трудно положение. Дори ако оправех първия проблем на колата, пак нямаше да мога да я карам, понеже няхах гума. А прозореца го облепихме с найлон и тиксо, но знаех, че ако завали силен дъжд, покривалото ни няма да издържи и водата ще влезе в колата. Също така, с течение на времето, влагата можеше да унищожи интериора на автомобила. Не мо-

жех да си позволя да игнорирам този проблем или да оставя разрешението му за някой друг ден в бъдещето. Обадох се на няколко сервиза, но всички ми дадоха цена, която не можехме да си позволим да платим. Просто нямахме нужните пари, за да можем да оправим автомобила. С предишната ми заплата на инженер щеше да е лесно. Сега трябваше да се боря с мисли на самосъжаление и си представях как нашата кола гние на паркинга.

Накрая ми дойде до гуша. Намерих уединено място за среща с Бога и изкрещях: „Господи, Ти каза, че трябва да възложат всичките си грижи на Теб. Така че, в този момент, аз вземам грижата за този автомобил и я поставям напълно и изцяло в Твоите ръце. Това вече не е моя грижа, а Твоя. Ако колата изгние, това не е по моя вина, тъй като вече не е моя грижа! Аз оставам фокусиран върху това, което си ми казал да върша и Ти благодаря за това, че Ти осигуряваш разрешение то на тази ситуация.“

Изговорих тези думи високо и със сила, като наистина имах предвид това, което казвах. За първи път, от както започнах проблемите с колата, почувствах мир в душата си, точно както Божието Слово обещава:

Не се притеснявайте за нищо, а се молете за всичко. Кажете на Бога от какво имате нужда, и Му благодарете за всичко, което Той е направил. Ако направите това, вие ще преживеете Божия мир, който е далеч по-прекрасен от това, което човешкият ум може да разбере. Неговият мир ще пази сърцата и умовете ви, докато живеете в Христос Исус (Филипяни 4:6-7, NLT).

След това започнах с врага. Говорих силно и пламенно: „Сатана, чуй ме! Моят Бог, моят Небесен Баща, снабдява всичките ми нужди според Своего богатство в слава. Нищо не ми липсва, понеже първо и преди всичко търся Неговото царство и всичко, от което имам

нужда, ми се прибавя. Затова аз ти се противопоставям в името на Исус и ти заповядвам да си махнеш мръсните ръце от нашите финанси и нашата кола.“

Имах чувството, че нещо се пречупи. Почти веднага започнах да се смея от сърце. Помислих си: „Да не подлудявам?“ Но радостта бълбукаше от кладенеца дълбоко в мен. Знаех, че това беше радостта на Господа, която представляваше силата, от която имах нужда. С тази сила, аз знаех, че мога да продължа да тичам неуморимо в състезанието. Моята грижа вече беше в Божията могъща ръка и врагът беше вързан. Очаквах Господното снабдяване.

Още на следващия ден една приятелка на Лиза дойде на гости и видя колата на паркинга пред апартамента ни. Беше наистина грозна гледка. Тя каза: „Лиза, имам един приятел, който е механик. Нека се свържа с него, за да видим какво той може да направи за Джон и теб.“ В крайна сметка нейният приятел оправи всички проблеми свързани с колата за сума, която беше няколко пъти по-малка от тази, която всички сервиси искаха. Видяхме Божието снабдяване по невероятен начин и това заздравя вярата ни.

Но понеже бяхме дали десетъка си, все още нямахме достатъчно пари за храна, а следващата част от заплатата ми щеше да ми бъде платена чак след дванадесет дена. Една вечер седяхме в колата и плакахме заедно. Сълзите ни не бяха сълзи на неверие, а поради чувство на объркване. Не разбирахме защо трябваше да се борим за всичко, докато останалите хора живееха без проблеми. Както и при апостол Павел, ние нямахме разбиране за нещата, които биваха извършвани по време на нашите трудности. Гледахме на проблемите като на досадни, дразнещи и губещи времето ни. Не осъзнавахме, че Божията благодат ни заздравява, за да можем по-късно да се изправим срещу по-големи предизвикателства, за да принесем по-голяма слава на Бога. След като се поуспокоихме, двамата с Лиза пот-

върдихме нашата вяра в Божието Слово и продължихме с божествената си мисия.

Два дни по-късно едно семейство от Сан Антонио ни дойде на гости. Бяхме ги видели за пръв път по-рано през същата седмица. Те ми казаха: „Джон, не знаем защо, но Бог продължава да ни говори да ти дадем това.“ Подадох ми плик, в който имаше чек за \$200. Лиза и аз бяхме изумени. Никой освен Бог не знаеше нашата ситуация. Той отново се погрижи за нас.

НОВО НИВО НА ВЪЗЛАГАНЕ НА ГРИЖИТЕ

След още няколко години на растеж и развитие на нашата вяра и зрялост, аз приех позицията на младежки пастор в една огромна църква във Флорида. Отново разликата в заплатата беше голяма. Този път имаме вече осемнадесетмесечен син, така че беше още по-трудно. Отново възложихме грижите си на Бога, съпротивихме се на врага и станавме свидетели на чудотворно снабдяване. Аз останах фокусиран върху мисията и Бог снабдяваше нуждите ни, понякога по доста зрелищен начин.

През септември 1988 г. Бог ми показа, че беше дошло времето да се придвижим към следващата фаза на служението ни - пътуване и проповядване на пълно работно време. Аз се бях покорил на лидерството на моя пастор, затова реших да не казвам нищо, но да чакам Бога - Той да му покаже какво е следващото нещо за мен. Никой друг не знаеше за това, което ми беше показано в молитва, с изключение на Лиза и един приятел, който живееше в друг щат.

През февруари 1989 г. моят пастор дойде на срещата на персонала и разказа за едно видение, което е имал предната нощ. Той сподели как е видял двамата с Лиза да излизаме от църквата и да започваме да пътуваме и служим на пълно работно време. Докато го слушах, аз започнах да плача. Светият Дух потвърди волята Си, както направи с Варнава и Павел в Деяния 13:1-5.

Шест месеца по-късно, през август 1989 г., в рамките на период от три седмици, получих покани да проповядвам на седем предстоящи събрания. Казах на моя пастор и той се усмихна, засмя се и каза: „Господ ни показва същото нещо. Изглежда, че трябва да го направите.“ Тогава той каза: „Джон, пътувай колкото можеш през тази есен, а църквата ще продължава да ти плаща заплатата до края на годината. От първи януари следващата година вече ще трябва да се оправяте финансово сами.“

През следващите няколко месеца пътувах до тези седем места и имахме добри събрания, но не дойдоха други покани. Тъкмо бях стартирал, а нямаше къде да отида. Моят пастор забеляза това и два месеца преди да изтече годината, ми написа невероятна препоръка, като ми даде адресите на шестстотинте църкви в Америка, в които беше проповядвал. (Той беше много известен служител, в национален и международен план).

Веднага започнах да пиша на адресите, които той ми беше дал. Моят план беше да изпратя неговото писмо, като прибавя едно и от мен, към всичките шестстотин църкви. Бях подготвил около четиридесет от пликовете, когато чух Святия Дух да ми казва: „Сине, какво правиш?“

„Пиша на тези пастори, че съм на разположение да посетя техните църкви“, отговорих аз.

„Така ще излезеш от волята Ми.“

„Но, Господи - изтърсих аз, - никой не знае кой съм.“

„Аз знам. Довери Ми се.“

В този момент трябваше да взема решение. Можех да избира да се смиря, като последвам насоката, която бях получил от Бога в сърцето си, или можех да осигуря снабдяването си чрез собствените си маркетингови усилия. С други думи, щях ли да възложа грижите и притесненията си на Него, или щях да ги задържа за себе си? Взех решението моментално. Преди умът и емоциите ми да са получили шанса да ме разубедят,

скъсах и четиридесетте вече адресирани пликове. Помислих си: Или чувам от Бога, или съм луд.

Времето минаваше. Вече беше средата на декември и имах само две покани за събрания. Едната щеше да бъде през първата седмица на януари, в малък град в Южна Каролина, в малка църква, която се събираше в погребален дом. Другата беше уговорена за края на февруари в малка църква на хълмовете на Тенеси.

В този момент нашият пастор беше много загрижен за нас. Той беше на път да започне ежедневна телевизионна програма, която в крайна сметка щеше да се излъчва по целия свят. Лиза имаше опит в продуцирането, така че пасторът ни ѝ предложи работа като продуцент на новата програма за \$45 на час. Бях толкова облекчен и развълнуван! Лиза също. Това щеше да донесе много необходими пари, докато пътуващото ми служение набере инерция.

Но няколко дни по-късно, докато бях в молитва, Святият Дух отново проговори на сърцето ми: „Сине Мой, ако Лиза приеме работата на телевизионен продуцент, тогава всичко, което тя изкарва финансово, Аз ще го приспадам от даренията, които ти ще събираш, докато пътуваш. Аз не искам тя да работи за вашия пастор. Искам я до теб.“

Бях в шок. Споделих това послание с Лиза и, за моя изненада, тя се съгласи. Тя беше получила същото послание по време на личната си молитва! Ние любезно отхвърлихме офертата на нашия пастор, но той все още беше загрижен за нас.

Беше краят на декември. Доходите ми от църквата щяха да спрат, а аз все още имах само две уговорени събрания. За пореден път нашият пастор дойде при мен и каза: „Джон, в неделя сутрин, по време на телевизионното ни предаване ще те повикам на платформата и ще обявя на всички пастори, които ни гледат, в цялата нация, че ти започваш пътуващо служение и ще бъдеш на разположение, ако те решат да те поканят в църк-

вите си. Освен това, нашата църква ще сее в твоето служение месечно.“

Отново бях много щастлив. Този Божии човек беше може би един от най-известните пастори в Америка и милиони гледаха телевизионната му програма. Бях сигурен, че това беше начинът, по който Бог искаше да ме изкара на попрището, за да извърши онова, за което ме беше призовал.

Но след няколко дни, докато бях в молитва, Святият Дух заговори отново: „Сине Мой, вашият пастор няма да съобщи за вас по време на телевизионната програма на църквата, а и църквата няма да сее във вас месечно.“

Започнах да се обърквам тотално. Възразих: „Защо не? Той каза, че ще го направи!“

Веднага чух в сърцето си: „Понеже Аз няма да му позволя да го направи, а той е човек, който Ме слуша.“

„Защо няма да му позволиш да направи това, за което той ми обеща?“

Тогавя Господ ми каза нещо, което никога няма да забравя: „Понеже, ако го направите, когато минавате през трудности, вие ще тичате при него, а не при Мен.“

Така и стана. Моят пастор никога не ме рекламира пред телевизионната публика. Всъщност той никога не спомена за моето ново служение и не сееше в нас месечно. Толкова се радвам, че не направи нито едно от тези неща! Това ме принуди да възложя всичките си грижи на Бога, да се моля и да се боря, вместо да намервам на хора, които имаха пари или влияние.

И така, януари дойде и, разбира се, църквата спря заплатата ми. Лиза и аз имяхме спестени общо \$300. Вече имяхме две малки деца - Адисън, който беше на три и половина години, и Остин, който беше на девет месеца. Нашите месечни плащания включваха \$1 000 за ипотеката на къщата и \$200 за колата ни. Не знаех от къде щеше да дойде дори следващата ни стотинка. Молих се

така, сякаш животът ми зависеше от това, което, разбира се, ме принуди да се приближа до Святия Дух.

Врати се отваряха по най-удивителни начини. Първият ми ангажимент в църквата, която се събираше в погребалния дом, се превърна в уникална серия от събрания. Те бяха удължени с една допълнителна седмица. Много хора чуваха за събранията, както например един пастор от Колумбия, Северна Каролина. На последното събрание той ме попита дали бих отишъл в неговата църква. Двамата с Лиза отидохме и службите в църквата му доведоха до други събрания.

Минаха няколко месеца и графикът ми отново беше празен. Бяхме под огромен финансов натиск, но не бяхме закъснявали с нито една сметка. Рано една сутрин излязох навън да се моля: „Господи, Отче мой, аз правя това, което си ми казал да правя. Ако не ми осигуриш събрания и финанси за семейството ми, отивам да си намеря работа, като пакетирам хранителни стоки, и ще кажа на хората, че не си могъл да ни снабдяваш. Татко, аз отказвам да се продавам и саморекламирам. Ако си ме призовал, Ти ще отвориш вратите. Предавам тази грижа изцяло на Теб.“

След това се обърнах на север и заповядах на врати да се отворят. След това се обърнах на юг, изток и накрая на запад, като всеки път заповядвах на вратите да се отворят. След това заповядах на врага да отстъпи, казвайки на дявола, че не може да възпрепятства стъпките, които Бог е наредил да предприемем.

Малко след молитвата, една църква в Мичиган ме покани да проповядвам в продължение на четири дена. Избухна истинско движение на Бога. Четирите дни се превърнаха в няколко седмици. Дори хора, живеещи на разстояние 150 км, идваха на събранията и църквата се пълнеше всяка вечер. Лиза и децата бяха отишли на басейн, близо до къщата на родителите ми във Флорида. Аз ѝ се обадох и ѝ казах, че събранията продължават и скоро няма да свършат и че ѝ изпращам

самолетни билети за нея и децата да дойдат при мен в Мичиган.

Един пастор беше на почивка и седеше близо до Лиза. Той чу нейната част от разговора. Приблужи се до нея и каза: „Моля те, прости ми, но чух телефонния ти разговор с мъжа ти. Аз съм пастор на църква с хиляда и петстотин човека в горната част на Ню Йорк. Толкова съм жаден за Божието движение сред нашите хора. Усетих Господ да ми казва да покана твоя съпруг.“

Така че, след събранията в Мичиган, отидохме в Ню Йорк. Там също имавме много силни събрания. По-късно често се връщахме в тази църква. Това продължи седмица след седмица. Всъщност, през първите четири години на пътуващото ни служение ние никога не написахме и едно писмо и не проведехме и едно телефонно обаждане до някоя църква, за да се самопоканим. Всяко събрание отваряше врата към следващото или се случваше нещо друго свръхестествено.

СНАБДЯВАНЕТО ПРОДЪЛЖАВА

Ще кажа отново, аз израснах с нагласата, че е изключително важно мъжът да осигурява семейството си. Първо Тимотей 5:8 потвърждава това убеждение, като казва, че аз бих бил по-зле от неверник, ако не снабдявам нуждите на семейството си. За мен да правя това беше много реална и божествена задача. Но, ако бях направил тази грижа мой главен приоритет, никога нямаше да се покоря на Бога чрез вяра. Тази грижа щеше да бъде моят товар, който щеше изключително много да ми попречи да тичам в предстоящото състезание.

След като вече бяхме пътували няколко години, имав възможността да наблюдавам и други служители, които бяха избрали да не възложат грижата за снабдяването изцяло на Бога. Както десетте съгледвачи, те пресмятаха снабдяването си според собствените си способности. Наблюдавах ги как се саморекламираат, как намекват за себе си или как играят политически игри.

Скърбях за тях, знаейки, че призивът върху живота им е реален, но те се саморекламираха и оставяха Бога на заден план. Дори и днес много от тези служители все още не са влезли в управлението на Царството. Сърцето ми се натъжи, когато чух един пастор да казва: „Не знаеш ли, вяра без намек е мъртва.“

През първата година на пътуването ни двамата с Лиза видяхме Бог да снабдява по невероятни начини. Един месец имавме нужда от почти \$700, за да платим ипотека и оставаше един ден до падежа. Отидох до пощата и в пощенската кутия имаше писмо от една двойка хипита, които живееха в Алабама. Те имаха осем деца и спяха на пода, на един продънен матрак. В писмото пишеше: „Джон и Лиза, не знаем защо, но Бог много силно постави в сърцето ни днес да ви изпратим този чек за \$300.“

Същата вечер аз говорих в една църква, съставена само от четиридесет души. Пасторът ми даде дарението в хартиена торбичка. Прибрах се и си легнах, а след това осъзнах, че бях забравил да преброя сумата. Понеже с Лиза бяхме възложили нашата грижа на Бога, честно казано, аз не се притеснявах за ипотеката на къщата, която беше дължима на следващия ден. Станах и преброих дарението. Беше \$397,26. Съчетано с дара на хипитата, беше достатъчно за предстоящото плащане. За пореден път Бог снабди нуждата ни.

С течение на времето започнах да разбирам процеса, който Бог използва, за да ни обучава. Двамата с Лиза трябваше първо да се научим как да възлагаме грижите си на Бога в по-малките неща, както в случая с необходимия ремонт на колата ни. Важно беше да се научим как да вярваме и да се борим, когато заплатата не стига. Защо? Понеже, когато влязохме в пътуващо служение на пълно работно време, заплатата ни, която беше ниска, изведнъж изчезна съвсем. Бяхме пораснали във вярата и бяхме готови за по-трудната мисия. Предиизвикателствата, пред които се изправихме по вре-

ме на първата ни година на пътуване, ни помогнаха да пораснем още повече и ни подготвиха за следващото ниво на вяра, от което щяхме да имаме нужда.

Докато пиша тази книга, бюджетът ни в *Месинджър интернешънъл* е повече от \$100 000 на седмица. Ако не бях се научил как да възлагам грижите си на Бога и да Му вярвам за всяка стъпка по пътя, нямаше да издържа. Но добрата новина е, че никога не съм изгубил и минута от съня си в притеснение за нашето снабдяване. Божият мир, който преминава отвъд всяко разбиране, пазеше забележително сърцето и ума ни в Христос Исус, точно както Бог беше обещал.

ОТ ВЯРА КЪМ ВЯРА

Процесът, който Бог използва, за да изгради вяра-та ни, ми напомня за културизма. Когато бях на тридесет и пет години бях толкова зает с пътуване и проповядване, че гледах на ходенето на фитнес като на загуба на време. Затова почти припаднах на платформата през една неделя в Атланта, Джорджия.

Нашият съсед е професионален борец в Световната федерация по борба. Заедно със съпругата и децата си ни станаха добри приятели. Преди това той ми беше предлагал да ме закара във фитнес залата, но аз отхвърлях предложението му всеки път. След инцидента в Атланта отношението ми напълно се промени. Попитах го дали може да ми помогне да вляза във форма.

Моят приятел беше огромен, с тегло 130 килограма и само четири процента телесна мазнина. Бицепсите и трицепсите му бяха по-големи от моите бедра. Започнах да ходя на фитнес редовно. Веднага се запознах с някои от огромните му приятели културисти и наблюдавах техните тренировъчни техники. Научих, че вдигането на по-леки тежести с много повторения не прави големи мускули. По-скоро момчетата поставяха максимална тежест, с която да могат да направят най-много три или четири повторения. Гледах ги как избутват

тежестта три пъти, но четвъртото повторение беше най-важното. Мъжът лежи на пейката наистина без сили да направи четвъртото повторение, лицето му се изкривява, вените му изпъкват, тялото му трепери и приятелите му крещат: „Давай!“ или „Можеш!“. Той влага цялата си сила, за да успее с четвъртото повторение. Това е времето, в което мускулите в тялото реагират и растат.

Когато отидох за първи път във фитнес салона успях да вдигна от лежанка едва 45 килограма и така беше през целия първи месец. След това успях да вдигна 65 килограма. След шест месеца стигнах до 95 килограма и в крайна сметка - до 105 килограма. След това зациклих на 105 килограма в продължение на няколко години.

Един бивш културист дойде да работи за нашето служение. Докато си говорехме с него, той освежи паметта ми относно необходимото за изграждането на сила и мускули. Бях забравил, че за изграждане на мускули е нужна максимална тежест, с минимални повторения. Така че отново започнахме процеса на градеж и продължихме, докато той ме придружи на едно служебно пътуване до Фресно, Калифорния. По време на една от почивките на конференцията, някои от нас отидохме до фитнеса, където решиха да ме предизвикват: „Джон, днес ще вдигнеш 115 килограма.“

Аз казах: „Няма начин.“

„Да, ще успееш! Просто легни на лежанката и ще видиш.“

Наистина ги вдигнах. Бях толкова развълнуван. Продължих да тренирам и стигнах до 125 килограма. След това отново зациклих. Моята цел, която всъщност мислех, че е непостижима, беше един ден да мога да вдигна 160 килограма.

Отидох в една църква в Детройт, Мичиган, където пасторът ми каза, че негов член е националноизвестен треньор по културизъм. Самият пастор наскоро беше вдигнал от лежанка 270 килограма. Един ден след не-

делните ни събрания пасторът ме запозна с треньора и аз вдигнах 135 килограма. Бях толкова развълнуван! Той ми направи интензивна програма, към която заедно с приятеля ми от нашия персонал се придържахме усърдно през следващите няколко месеца.

Следващия път, когато се върнах в Детройт, проповядвах за Святия Дух в неделя сутрин и неделя вечер. В понеделник сутринта отидох на фитнес и същият треньор ми каза: „Джон, снощи сънувах, че вдигаш 150 килограма от лежанка.“

„Няма начин“, засмях се аз.

Той ме погледна и каза: „Хей, човече, ти говори цял ден вчера за това как Святият Дух комуникира с нас. Е, Той наистина комуникира с мен снощи. Така че не казвай нищо, ами лягай на лежанката. Ще вдигнеш 150 килограма днес.“

Аз много мъдро си затворих устата и легнах на лежанката. След няколко загрявки с по-лека тежест, приятелят ми постави 150 килограма на щангата и каза наистина: „Просто изтласкай с всичка сила, когато щангата опре в гърдите ти. Дори не мисли за това. Просто изтласкай!“

Той и останалите около нас крещяха: „Давай! Давай! Давай!“, когато щангата опря в гърдите ми и трябваше да започна вдигането с цялата си сила. Успях! Вдигнах тежестта докрай! Те взеха щангата и аз скочих от лежанката и започнах да крещя от радост. Бях изумен.

Моят приятел, треньорът, ме остави да се наслажда на победата в продължение на около пет минути, след което ме погледна право в лицето. Гледаше ме много сериозно и каза: „Сега ще вдигнеш 160 килограма.“

„Няма начин! Да не би да си сънувал и за това снощи?“, попитах го аз.

Той само се усмихна и учтиво каза: „Млъкни и лягай на лежанката.“

Може да ви се стори нереално, но на възраст 44 го-

дини аз вдигнах от лежанка 160 килограма. Подскачах наоколо от вълнение. Никога няма да забравя как се обадох на Лиза от Детройтското летище, за да ѝ кажа новината.

По-късно Бог ми показа, че тези треньори - приятели ми от моя персонал, пасторите в Калифорния и националният треньор в Детройт - всички бяха като Святия Дух. Спомнете си думите на Павел:

Бог спазва обещанието Си. Той няма да позволи да бъдете изпитвани отвъд силата ви да останете непоколебими. По времето, когато сте поставени под изпитание, Той ще ви даде сили да издържите и така ще ви осигури изходен път (1 Коринтяни 10:13, TEV).

Тези треньори знаеха какво аз можех и какво не можех да понеса като тежест. Те знаеха, че не трябва да поставят 200 килограма на щангата, когато аз можех да вдигна само 160. Разбираха си от работата и можеха да разпознаят потенциала. Бях толкова впечатлен от способността им да погледнат отвъд това, което аз можех да видя. Всеки път не можех да си представя да изтласкам тежестта, с която ме предизвикваха. Те виждаха сила и потенциал, които аз не знаех, че имам.

Святият Дух е по същия начин. Той знае какво можете и какво не можете да понесете. Ако моят приятел - професионалният борец, беше поставил 160 килограма на щангата още първия път, когато отидох във фитнеса, какво щеше да стане? Щангата щеше да падне върху гърдите ми почти със скоростта на гравитацията, щеше да потроши гърдния ми кош, а вероятно и да ме убие. Трябваше да започна с 45 килограма и с времето да напредвам.

По същия начин Святият Дух знаеше какво очаква Лиза и мен. Бог казва: **Само Аз знам плановете, които имам за вас** (Еремия 29:11, TEV). Той трябваше да изгради нашата вяра и в този процес на градеж ние

трябваше да се научим да възлагаме грижите си на Него. Никога не беше комфортно, но винаги беше от полза. Много пъти съм се борил с емоциите, които са искали да ме откажат, но просто не можех да си го позволя, понеже Исус никога не се е отказвал от мен. Останахме непоколебими в нашата божествена мисия и преодоляването на съпротивата по пътя.

**Святият Дух знае
какво можете
и какво не можете
да понесете**

Сега като се връщам назад и си спомням за ниската заплата, проблемите с колата, предизвикателствата, свързани с финансите ни и другите трудности, те са ни изграждали и заздравявали за нещата, които предстояха. Ако трябваше да започнем да вярваме на Бога направо за \$100 000 на седмица още от началото, би било същото като да поставя 160 килограма на щангата още първия път, когато посетих фитнес салона. Не! Святият Дух трябваше постепенно и постоянно да ни изгради до положение, в което да можем да се доверим на Бога за по-големите неща.

НЕ ПРОПУСКАЙТЕ ОБУЧЕНИЕТО СИ

Съпротивата, срещу която се изправихме в ранните дни на нашия процес на обучение, бе насочена към личните ни нужди: ремонт на колата, храна, плащане на сметки, ипотека. Но съпротивата, срещу която сме изправени сега, рядко включва нашите лични нужди, а по-скоро се отнася за благосъстоянието на множествата, които Бог ни е поверил в служението. Ако бяхме пропуснали Божия учебен процес в началото, нямаше да имаме сила за сегашните предизвикателства. Ще се наложи Той да търси някой друг да го направи.

Колко служители не са успели да достигнат до хората, до които Бог ги е призовал, понеже не са завършили процеса си на обучение? Ако не са използвали вярата си да вдигнат 75-килограмовите предизвикателс-

тва в началото, със сигурност няма да могат да се справят с 200-килограмовите предизвикателства. За съжаление, Бог трябва да търси някой друг да извърши задачите на същите тези хора.

Колко бизнесмени са далеч под нивото, за което Бог ги е призовал, понеже не са влезли в управление чрез изпитанията, срещу които са се изправяли? Вместо да вярват на Бога, те са отишли при човешки институции и са използвали манипулативни или властващи техники, за да превъзмогнат проблемите си. В резултат на това са далеч под божествения потенциал, вложен в тях.

Почти съм сигурен, че десетте съгледвачи не бяха преминали през процеса на обучение, за разлика от Халев и Исус Навин. Най-вероятно те са намирали винаги начин да заобиколят изпитанията и трудностите. Не са изграждали своята вяра. Така че, когато дойдоха ситуации, които застрашаваха живота им, те нямаха вярата и силата да издържат.

Нашият Баща знае какъв е най-добрият курс за обучение на всеки един от нас. И въпреки че Той не е автор на трудностите, позволява ги, за да ни укрепи за съдбата, която има за нас.

Не пропускайте процеса на обучението си. Изпитанията, пред които сте изправени днес, ще ви подготвят за великите подвизи, които ще извършите утре. Винаги помнете, приятели, че Бог няма да ви въведе в място на предизвикателства без първо да ви е обучил, за да можете да преминете успешно.

Научете се да възлагате грижите си на Него в истинско смирение, така че да можете да вървите от слава към слава, от вяра към вяра и от сила към сила.

12

БЪДЕТЕ ТРЕЗВЕНИ И БУДНИ

Облечете се със смирение, понеже Бог се противи на горделивите, а дава благодат на смирените.

Затова смирете се под мощната ръка на Бога, така че Той да може да ви възвиси своевременно, и всяка ваша грижа възложете на Него, понеже Той се грижи за вас. Бъдете трезвени и будни. Противникът ви, дяволът, обикаля като рикаещ лъв, търсейки кого да погълне.

Съпротивете му се, непоколебими във вярата
(1 Петрово 5:5-9).

Преди да продължим с увещанията на Петър, нека обобщим накратко: Апостолът обсъжда истинската Божия благодат. Благодатта не е само за нашето спасение и опрощаване на греховете, а също така ни дава право да светим в един тъмен и изгубен свят. Но ако се опитваме да се отличим, това няма да стане без съпротива. Има битка. Ето защо трябва да бъдем екипирани с оръжията на благодатта.

„Въоръжаването“ започва със смирение, понеже благодатта се дава на смирените. Павел ни увещава да се „облечем“ в смирение, а важен аспект на истинското смирение е да възложим грижите си на Бога, вместо да се опитваме да се справяме с предизвикателствата на живота само чрез собствената си способност. Ние не можем да тичаме в състезанието, да се борим ефективно и да устоим до финала, ако сме натоварени с лични проблеми. Притесненията, тревогите и страхът са врагове на нашата съдба. Възлагането на техния товар

на Бога ни дава възможност да тичаме по-бързо и да размахваме мечовете си с по-голяма сила.

Това, което искам да кажа, е: истинското смирение ни дава тласък да имаме положителен напредък срещу течението на системата на този свят. Алтернативата е да спуснете котва през калта и тинята на безпокойството, но това може да се окаже невъзможна задача поради силното течение на реката.

Затова Петър ни призовава да бъдем трезвени и будни.

БЪДЕТЕ ТРЕЗВЕНИ

Думата *трезвен* може да се определи като „сериозен, разумен, тържествен“. Гръцката дума е *нефо*, която е противоположна на опиването с вино. Тя означава „да имам трезв ум“.

Аз започнах да пия алкохол в първата година в гимназията и продължих докато завърших. Но като първокурсник в университета всичко стана много бързо, понеже вече не бях под прекия надзор на родителите си. Присъединяването към приятелската ни компания не помогна, тъй като гледахме на студентския живот като на едно голямо парти с малка доза учене от време на време. Не след дълго започнах да пия редовно и да се напивам. Толкова се радвам, че Исус ме спаси на втората година - само Бог знае от какъв катастрофален край ме е предпазил Той.

Няколко пъти се бях напивал до такава степен, че на следващия ден от приятелите си научавах колко глупави и нелепи неща бях казал и извършил през изминалата нощ. Или по-простичко, пияният човек губи силата си и е много далеч от това да бъде внимателен, трезвен и буден. Нашата компания беше пълна с шегаджии и не ни отне много време да разберем колко е лесно да си правим груби шеги с някой пиян състудент. Правихме неща, за които, ако бяхме трезвени, никога нямаше да ни се размине.

Една от шегите беше кражбата. Въпросният човек, с

когото искахме да се пошегуваме, дори не знаеше, че му е взето нещо ценно. На следващата сутрин щеше да бъде пълен хаос, докато „жертвата“ трескаво търсеше в стаята си и в цялото общежитие. Той нямаше представа как и кога се е случила кражбата. Паникьосан, той обикаляше мястото, мърмореше, оплакваше се, а понякога дори крещеше докато търсеше липсващия лабораторен проект, портфейл, снимка на приятелката си или някакъв друг ценен предмет. Всеки се хихикаше и смееше, докато наблюдаваше шоуто. Когато почувствахме, че нашият брат е изстрадал достатъчно, му връщахме липсващото нещо, смеейки се гръмогласно.

Разбира се, ние само се шегувахме, но какво щеше да стане, ако някой наистина искаше да открадне ценностите на друг? Ако не е трезвен, последният ще стане лесна плячка и може завинаги да изгуби нещо много ценно.

Интоксикацията също така представлява огромен недостатък по време на сбиване. Спомням си едно парти, на което наблюдавах двама мои приятели да себият - единият беше пиян, а другият - трезвен. През всеки друг ден, пияният ми приятел лесно би натупал трезвения, но тъй като в онзи момент беше пиян, той беше пребит. Трябваше да се намесят други хора, за да се избегне сериозна телесна повреда.

Спомнете си от въведението истинската история зад филма *Призракът и мракът*. Споделих относно двамата смели мъже - Патерсън, железопътният инженер, и Ремингтън, известният американски ловец - които убиха двата лъва, отговорни за отнемане живота на повече от сто и тридесет човека. Това, което не казах във въведението, е фактът, че накрая Ремингтън загуби живота си от един от лъвовете. След няколко дена преследване, двамата мъже успешно простреляха и убиха първия лъв. Същата вечер Ремингтън се напи от радост за победата и като резултат загуби живота си от втория лъв. Скоро след това Патерсън уби втория лъв, виновен за смъртта на приятеля му.

Ремингтън беше световноизвестен със своите ловни умения, но те нямаха никаква стойност и животът му беше отнет от врага поради напиване. Той имаше оръжие, което далеч превъзхождаше способностите на лъва, но не беше трезвен и следователно не беше нащрек, за да отклони смъртоносната атака на животното.

ДУХОВНО ОПИЯНЕНИЕ

Същото нещо се случва духовно. Врагът може лесно да атакува или унищожи онези, които не са трезвени. Ние трябва да бъдем в състояние да го победим без проблем, чрез нашите оръжия на благодатта, но ако сме в нетрезво състояние, ще загубим силата си и той може да ни победи.

Петър предупреждава, че Сатана обикаля и търси кого да погълне (вж. 1 Петрово 5:8). Той може да погълне

Врагът може лесно да атакува или унищожи онези, които не са трезвени

гордите и онези, които са обременени с грижи, но най-лесната плячка са „пияните“ вярващи. Петър за пияни от алкохол ли говори? Възмож-

но е, но съм сигурен, че това включва и вярващите, които са опиянени от виното на света.

Към края на книгата Откровение Йоан описва съда над великата блудница Вавилон. Един ангел му казва:

Ела тук и ще ти покажа съда над великата блудница, която седи на много води, с която земните царе са извършили неморални действия, и онези, които живеят на земята, са се опиянили с виното на неморалността ѝ (Откровение 17:1-2, NASB)

Има различни мнения за това какво представлява тази блудница. Някои казват, че е Католическата църква. Други смятат, че това се отнася за древния град Вавилон, а трети - че става дума за Рим и Римската империя.

Лично аз смятам, че „великата блудница“ е световната финансова система. Една от причините за моето убеж-

дение е тайнственото име, написано на челото ѝ: **Велики Вавилон, майка на всички... нечистотии в света** (Откровение 17:5, NLT). Други преводи използват думата „мерзости“, но аз не вярвам, че древният Вавилон, Рим, Римската империя или Католическата църква са майка на всички нечистотии и мерзости на земята. Но Писанията ни казват, че **любовта към парите е коренът на всяко зло** (1 Тимотей 6:10, KJV) Бихме могли лесно да заменим думата „зло“ с „нечистотии и мерзости“ и пак да запазим смисъла на стиха. Не си струва да провеждаме продължителен дебат по тази тема, но това е нещо, за което си струва да помислим.

Това, което искам да кажа, е, че пътищата на светските системи са примамливи за сетивата и могат да бъдат опияняващи. Забележете думите на Йоан в пассажа в Откровение по-горе: **и онези, които живеят на земята, са се опиянили с виното на неморалността ѝ**. Когато бъде привлечен от опияняващото вино на светските грижи, богатства и удоволствия, човек може лесно да се отдалечи от интимността със Святия Дух. Това е много измамно състояние, понеже вярващият може да има вид на благочестие, като в същото време е опиянен от желанията на този свят. Когато човек загуби духовната си сила, той или тя стават лесна мишена за врага, който може да открадне, унищожи или дори убие.

Нещо подобно се случи и със Соломон. В началото той търсеше божествената мъдрост. Тя му беше дадена и, както винаги, мъдростта даде способност на Соломон да постигне голям успех и богатство (вж. Притчи 8:11-21). Въпреки това, с течение на времето цар Соломон се опияни от предимствата на мъдростта и се отдалечи от Бога, Който му беше дал тази мъдрост. Той се опиваше от удоволствията, страстите и богатството на този свят. В това състояние на опиянение се случи неизбежното - да извърши неща, които никога не би направил на трезвен ум: започна да се покланя на други богове.

Много ме притеснява фактът, че Соломон попадна в

това състояние, въпреки че беше видял Бога два пъти. Но ако погледнете това, което той извърши, в светлината на нещата, които описах по-горе, става по-лесно за разбиране. Когато с моите приятели от студентската компания се напивахме до припадък, ние също вършихме неща, които никога не бихме извършили в трезво състояние. Соломон не беше по-различен.

Как да се предпазим от подобно безумие и да останем с трезвен ум? Отговорът е непрекъснато да се храним и да пием от Господа, Който наистина ни задоволява. Павел казва: **Не се опивайте с вино, което само ще ви съсипе. Вместо това се изпълвайте с Духа** (Ефесяни 5:18, ТЕV). Не вярвам да говори само за физическото напиване с вино. Мисля, че той включва всичко, което може да ни „дрогира“ и да отслаби фокуса ни върху Божиите пътища. Може да става дума за прекомерно отдаване на внимание към бизнеса, към противоположния пол, към някакъв спорт или хоби, към социалните мрежи - списъкът е безкраен.

Сами по себе си дейностите могат да бъдат безвредни, понеже ние знаем, че Бог **щедро ни дава всичко за наша радост** (1 Тимотей 6:17, ТЕV). Съвършено нормално и здравословно е да се наслаждаваме на някоя почивка, на някоя чиста забавна програма, на спортно състезание, на храна, на красотата на природата и дори на плодовете на технологиите. Но ако участваме в ексцесии и извличаме нашето удовлетворение от тях, вместо от Самия Бог, те се превръщат в опияняващи зависимости.

Исус трябва да бъде нашата първа любов и копнеж. Ние трябва да бъдем опиянени единствено от Неговия Дух.

ИЗПИТВАЙТЕ СЕБЕ СИ

За да се задържи в трезво състояние, т.е., за да предотврати нещата на този свят да го опиянят и отслабят, всяко дете на Бога трябва да изпитва себе си постоянно. Трябва честно да си задаваме въпроса: „За какво съм гладен и жаден?“ Не се отнасяйте повърхностно към то-

ва; бъдете откровени до болка. За какво размишлявате в свободното си време? Към какво са насочени мислите и действията ви? Ако мислите постоянно за футбол, значи „пиете“ твърде много от Шампионската лига или от Националната баскетболна асоциация, вече сте преминали отвъд просто да му се наслаждавате и това се е превърнало в крайност. Или може би противоположният пол е вашата любима „напитка“? Или печеленето на пари е погълнало мислите ви? Значи сте открили какво ви опиянява. Затова ни се казва да четем, да обърнем внимание и да размишляваме върху Божието Слово. Вие ще сте жадни за това, което пиете най-често, и ще сте гладни за това, с което се храните най-често.

Спомням си как моят треньор по тенис в училище започна да се пристрастява към кока кола. Започна с една кока кола на ден, след това две, а после и три. Това продължи до степен, в която той толкова много да е жаден за тази напитка, че консумираше по цяло стъкло всеки ден. Спомням си как веднъж отворих хладилника му и видях два или три стека с кока кола, а до хладилника стояха още няколко стека, за всеки случай.

Виждал съм други хора да напълняват и да се борят със здравословни проблеми, тъй като пиеха прекалено големи количества газирани напитки. Като млад вярващ аз знаех, че тялото ми е храм на Бога и че съм отговорен да бъда добър настойник на това тяло. Вече не исках да приемам ужасните съставки в газираните напитки, така че бях решил да спра употребата им. Не беше лесно! Открих, че все още съм жаден за безалкохолни напитки. Отне ми известно време да се насиля, за да мога да ги откажа.

Исус ни казва: **Ако някой иска да Ме следва, нека се отрече от себе си** (Матей 16:24). За да се освободим от опияняването, ние трябва да се отречем от себе си и от неправилните неща, които желаем толкова силно. Научих се да заменям газираните напитки с нещо по-добро - чаша вода с лимон. Аз не желях водата, нито бях жаден

за нея - бях жаден за газирана напитка, но насилих себе си да пия по литър и половина - два вода на ден. След няколко месеца вече нямах желание за газирани напитки. И днес е така. Днес имам желание за вода!

Не е по-различно и с Божието Слово. Думите на Исус са дух, живот и истина. За да разпалим огъня си за Божието Слово, понякога ще трябва да се отречем от себе си, понеже сме се отклонили в апетитите и жаждата си. Например, ако открия, че медиите отнемат твърде много от моите мисли и време, започвам медиен пост. Спирам медиите за известно време и вместо това прекарвам време с Бога и Неговото Слово. Някои от най-смислените и ефективни пости, които съм правил, не са били пост от храна, а от медиите.

Когато се изпълним с Неговото Слово и Му се покоряваме, когато инвестираме качествено време в молитва и се покоряваме на Неговата насока, ние се изпълваме с Неговия Дух. Тогава опияняването и пристрастяването към Вавилон губи силата си. Другите хора могат да мислят, че сме странни, но ние просто сме променили нашите навици в областта на пиенето. Сега вече пожелаваме виното, което наистина задоволява, дава сила и пребъдва.

Сега ще мислим по-ясно, ще вземаме правилните решения и лесно ще забелязваме врага, когато той се стреми да ни погълне. Сатана не може да победи трезвения вярващ, понеже знаем и изговаряме заветните Божии обещания. Ние сме бдителни и сериозни. Въоръжени сме и готови за битка.

БЪДЕТЕ БУДНИ

Петър ни инструктира в 1 Петрово 5:5-9: **Бъдете трезвени и будни.** Не можете да бъдете будни, ако първо не сте трезвени, но в същото време това, че сте трезвени, не означава, че сте будни. Да бъдем будни е съзнателен акт на волята на трезвените вярващи.

За целите на нашата дискусия ще определим това

„да бъдем будни“ като „да стоим на страж за евентуална опасност или трудности“ или, както един друг източник определя думата - „винаги будни и нащрек; бдителни без да заспиват“. Тези определения следва да опишат състоянието на всеки последовател на Христос. Бдителността е друг съществен и жизненоважен фактор във „въоръжението ни“.

Няколко глави по-рано разгледахме какъв е бил животът в нацистка Германия по времето на Хитлер. Точно както мъдрите евреи живееха нащрек през тези ужасяващи години, така всеки вярващ трябва да бъде буден, във всеки един момент, всеки ден. Опасността е навсякъде около нас, тъй като дяволът обикаля и търси кого да погълне. Но има огромна разлика между нацистката държава и

**Основният начин да
бъдем на страж е
чрез молитва**

нашия настоящ свят: еврейският народ не е имал никаква власт над Хитлер, докато ние имаме власт над врага ни. Нашият враг управлява света, но не управлява нас. Но, от друга страна, той може силно да ни се съпротивлява и ако позволим, може да ни погълне. Поради тази причина апостол Павел ни увещава: **Продължавайте усърдно в молитва и бъдете будни в нея** (Колосяни 4:2).

Основният начин да бъдем на страж е чрез молитва. Тя ни отваря очите за духовната област, което ни дава възможност да виждаме отвъд естественото и да забелязваме опасностите и атаките преди да се проявят в естествения свят. Тази истина е много добре илюстрирана във вечерта преди разпъването на Исус.

По време на Тайната вечеря Исус знаеше в духа Си за ужасния предстоящ съд срещу Него. Беше спокойно и нищо не изглеждаше необичайно, но Той беше добре запознат с това, което предстоеше. След вечерята Исус заведе учениците на едно от любимите Си места за молитва - Гетсиманската градина. Той сподели с Петър, Яков и Йоан: **Душата ми е прескръбна дори до смърт. Останете тук и бъдете будни с Мене** (Ма-

тей 26:38). Забележете, че Учителят изрично казва: **бъдете будни с Мене**. Едно от определения за „бдителност“ е „да стоим на страж за евентуална опасност“. Исус вече беше буден и нащрек, но също така беше наясно, че Неговите ученици не можеха да видят предупредителните знаци за надигащата се опасност и по този начин бяха невежи за нея.

Исус каза, че душата Му е „прескръбна“ и в това е основната тайна да останем бдителни: молитвата. Поддържането на постоянен молитвен живот дава способност на душата ни да бъде адекватна спрямо това, което се случва в духовната област. Така има по-голяма вероятност да разпознаем предупрежденията, да ги разтълкуваме и да действаме адекватно. Това е жизненоважно, за да можем да бъдем по-добре подготвени от врага ни.

ПРЕДУПРЕДИТЕЛНИТЕ ЗНАЦИ

В ранните години на брака ни с Лиза имавме доста трудни моменти. И двамата бяхме нови християни и идвахме от семейства, които бяха преживявали постоянни проблеми от поколения. От страната на рода на Лиза имаше сериозни конфронтации, разводи и много неуспешни бракове. Сатана не искаше да се откаже от крепостта, която беше съградил в този род от години, така че с Лиза преживяхме множество атаки срещу брака ни.

Аз прекарвах най-малко час, а понякога до два часа в молитва всеки ден и впоследствие станах много чувствителен към областта на духа. Периодично бях „удрян“ от чувство на преобладаваща скръб - предупреждение в сърцето ми, което идваше да ми каже, че нещо не е наред. Не е лесно да го опиша, но беше като дълбаещо и проникващо дразнение вътре в мен. Определено може да бъде описано като вид „вътрешна скръб“.

Когато това чувство дойде за първи път, аз не можех да разбера защо го преживявам. Обикновено всичко изглеждаше добре и нямаше никакви външни признаци на опасност. Двамата с Лиза се разбирахме чу-

десно. За съжаление, първите няколко пъти, когато това чувство на скръб дойде върху мен, аз го пренебрегнах. Но всеки път, в рамките само на няколко часа, сякаш целият ад се изсипваше срещу брака ни. Започвахме да спорим, да се караме и да изговаряме думи, след които отнемаше дни, седмици, а дори и месеци, за да бъдем отново изцелени.

С течение на времето започнах да разпознавам този модел и всеки път, когато усещах това чувство на тъга да обзема душата ми, без значение колко добре изглеждаха нещата външно, аз си поставях за цел да се оттеглям и да се моля усърдно за нашия брак. Разбира се, дяволът отново атакуваше, но понеже вече му се бях противопоставял усърдно в молитва точно преди съответната му атака, тя отшумяваше бързо със съвсем малки или дори никакви последици.

Днес врагът не ни удря толкова лесно или често. Вярваме, че се е уморил да бъде нападан от „меча на Духа“ всеки път, когато той самият планира атака срещу нас. Не ме разбирайте погрешно: с Лиза все още трябва да бъдем бдителни. Не можем да си позволим да бъдем самодоволни или да сваляме гарда си. Все още трябва съзнателно и с молитва да се противопоставяме на противника, но не толкова често, както когато се оженихме.

Положителният урок, който научихме от тези борби, е, че вече разпознаваме предупредителните сигнали за подготвяната атака от страна на врага. Сега сме наясно с важността да останем бдителни във всички области на живота, да разпознаем чувството на скръб, което обзема сърцето ни точно преди атаките срещу нашите финанси, здраве, взаимоотношения и служение. Научих се да моля Святия Дух да ми помага, тъй като често не знам как да се моля специфично, когато става въпрос за предварителните предупреждения. Той ми помага, и ще направи същото за вас. Той е с вас! Той ще ви помогне, дори ще се моли чрез вас, ако Му се покорите. Божието Слово обещава:

И Святият Дух ни помага в нашите проблеми. Защото ние дори не знаем за какво трябва да се молим, нито как трябва да се молим. Но Святият Дух се моли за нас със стенания, които не могат да бъдат изразени с думи. И Отец, Който познава сърцата ни, знае какво Духът казва, понеже Духът се моли за нас, вярващите, според Божиата воля (Римляни 8:26-27, NLT)

Тези стенания са скърбите, които ние изпитваме дълбоко в душата си, както Исус ги изпита в градината, в нощта преди разпятието Си. Веднъж щом разпознаем скръбта, ние трябва да откликнем. Можем да изберем обратното на това да бъдем бдителни - да бъдем мързеливи - и така да потушим скръбта като многократно я пренебрегнем или потиснем. Или можем да бъдем бдителни и да се покорим на Божия Дух.

Целта на Святия Дух е да ни придвижи отвъд стенанията и, в крайна сметка, да ни даде специфичен изговор, за да се справим с конкретната ситуация. Павел пише: **Аз ще се моля с духа си** (чрез Святия Дух, Който е вътре в мене), **но ще се моля и** (интелигентно) **с ума и разбирането си** (1 Коринтяни 14:15, AMP).

БДЕТЕ И СЕ МОЛЕТЕ

В Гетсиманската градина, след като Исус сподели с учениците Си дълбоката скръб и стенания на душата Си, Той им заръча: **стойте тук и бдете заедно с Мене** (Матей 26:38). Тогава отиде на друго място в градината, където се моли около час.

Когато се върна, Той ги намери заспали. Заспали! Защо спяха? Твърде късно през нощта ли беше? Бяха изтощени от служението на пълен работен ден ли? Да ли бяха яли твърде много по време на Тайната вечеря? Евангелието на Лука казва точно защо те спяха: **Когато Той стана от молитвата и дойде до Своите ученици, Той ги намери заспали от скръб** (22:45).

Те също щяха да бъдат атакувани и преживяваха скръб подобна на тази, която Исус изпитваше. По време на Тайната вечеря, Петър смело заяви, че ако трябва, ще умре, но няма да се отрече от Господа. Петър вярваше в собствената си способност да остане твърд до края. Другите ученици също декларираха, че ще останат лоялни на своя Учител. Но Исус знаеше, че не само Той щеше да бъде поставен пред сериозно изпитание относно предаността Му към Отец, но и Неговите ученици щяха да бъдат сериозно изпитани в предаността си към Него.

Чуите как Исус се обръща към Своите заспали ученици:

Тогава Той дойде при учениците и ги намери заспали, и каза на Петър: Какво! Не можяхте ли да бдите с Мене един час? Бдете и се молете, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а плътта е слаба (Матей 26:40-41).

Тук отново виждаме ключа към това дали ще останем неотстъпчиви в нашето послушание към Бога или просто ще имаме желание, но няма да успеем. Всичко се свежда до това да се укрепим чрез пазене на стража (бдителност) и молитва. Юда пише: **Но вие, възлюбени, изграждайте себе си във вашата пресвета вяра и се молете в Святия Дух (стих 20).** Молитвата успокоява нашата плът и изгражда вътрешния ни човек.

Нашата плът е слаба, тя винаги ще търси пътя на най-малкото съпротивление, което в повечето случаи е погрешният път. Нашата плът не иска да се бори срещу бурното течение на светските сили. Молитвата, от друга страна, се основава на вътрешната ни сила, за да замени желанието на плътта. Тя ни предпазва от провала. Исус заявява: **Хората трябва винаги да се молят и да не отслабват (Лука 18:1, KJV).** С други думи, ние ще бъдем слаби, ако не се молим, особено във времена на скърби.

Точно това се случи с учениците през онази нощ в

градината - спяха, когато трябваше да се молят. Те не бяха нащрек за опасността, която дебнеше. Не бяха бдителни, а лениви.

Днес вие и аз имаме други начини да потиснем предупрежденията на Духа: можем да включим телевизора, да сърфираме в интернет, да си пишем с приятели или да проверим профила си във фейсбук от вечно присъстващия до нас мобилен телефон, да играем компютърни игри, да си намерим нещо за вършене или да отворим хладилника и да нахраним нашата плът. Така ставаме все по-малко и по-малко чувствителни към водителството и предупрежденията на Святия Дух. Като резултат губим способността си да бъдем силни по време на трудности. Изгубваме решителната сила, която е достъпна за нас чрез Божията благодат.

И така, Исус конфронтира най-близките Си служители и ги насърчи: **Внимавайте и се молете, за да не паднете в изкушение** (Матей 26:41). Той се отдалечи на известно разстояние и се помоли още един час. Като се върна при тях, отново ги намери заспали. Този път Той не ги събуди, нито ги предупреди - те вече бяха направили своя избор.

Много пъти Бог ни предупреждава веднъж, често и два пъти, но ако пренебрегнем първите Му предупреждения, след това Той ще запази мълчание, докато не се покаем. Когато се изправим пред проблеми, объркани ние си задаваме въпроса: „Къде беше, Господи?“ Той ни е предупредил, но ние просто не сме искали да чуем.

Исус се върна на същото място, недалеч от заспалите ученици и се помоли още един час. Когато приключи, те все още спяха. По това време в градината дойде предателят Юда с охраната на Синедриона, за да арестуват Исус.

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ УСПЕХ И ПРОВАЛ

Исус успя в Своята невероятна мисия на благодат, като остана трезвен, бдителен в молитва и решителен

докрай. От друга страна, учениците бяха изразили желанието си да останат твърди докрай, мислеха, че ще могат да го направят, но нямаха силата. Точно както Исус предсказа, всеки един от тях беше атакуван и се провали: **Тогавя всички ученици Го оставиха и се разбягаха** (Матей 26:56). Петър направи точно това, което каза, че не би направил: отрече се от Исус. Единственото положително, което бихме могли да кажем за Петър, е, че поне последва Исус до мястото, където Той беше съден. Другите, с изключение на Йоан, избягаха веднага от градината, за да се спасят.

Колко често чуваме добрите намерения на другите вярващи, но в същото време виждаме тяхната липса на съответстващи действия? Защо е така? Защото, както учениците в градината, тези хора не са бдителни в молитва! Техният дух е бодър, а плътта им е слаба. Това, че не са правилно „въоръжени“, им пречи да достигнат до желания краен резултат.

Кой по-добре от апостол Петър би могъл да напише призив от типа на „въоръжете се“? В онази решаваща вечер той беше смел на думи, но се провали в делата си. Исус изрично го предупреди: **Симоне, Симоне, Сатана поиска да ви има всички, за да ви пресее като жито** (Лука 22:31, NLT). Но Петър и останалите нямаха упоритата сила, която им беше необходима, за да останат силни през цялата нощ. Затова, по-късно в живота си, Петър предупреждава теб и мен да се „въоръжим“ и успешно да финашираме, независимо дали става дума за една вечер, за един сезон или за целия ни живот.

Да се „въоръжим“ за битка включва да останем трезвени и будни (бдителни). Не трябва да позволяваме на примамките на този свят да умъртвят нашата решителност и посвещение към това да бъдем като Христос във всичко. Трябва да бъдем нащрек, бдителни по всяко време, понеже, ако несклонимо не пазим стража, внимавайки за атаките на дявола, който се опитва да ни погълне, той ще ни опустоши.

13

ПРОТИВЕТЕ СЕ НА ДЯВОЛА

**Бъдете трезвени и будни. Противникът ви,
 дяволът, обикаля като рикаещ лъв,
 търсейки кого да погълне. Съпротивете му се,
 непоколебими във вратата
 (1 Петрово 5:8-9).**

Сега стигаме до онази част от увещаването на Петър, която се отнася пряко до битката. Той заявява, че дяволът (включително неговата армия) е като лъв, който обикаля и търси кого да погълне.

Нека поясня, че лъвът не е идентичността на дявола. Писанието го нарича змия, змей, крадец и с още няколко имена, но не и лъв. Исус е истинският Лъв - **Лъвът от Юдовото племе** (Откровение 5:5). Това, което Петър иска да каже, е, че дяволът е като хищен лъв, който търси кого да погълне. И той наистина ще го направи без капка милост, ако му се отдаде възможност. Не се заблуждавайте! Той е победен враг, но в същото време е безмилостен противник и не трябва да го пренебрегваме. Той не изпитва обич или състрадание към нас и има една-единствена „мисия“ - да убива, краде и унищожава.

Ако сте били в равнините на Танзания, където обитават лвово-човекоядци, вие не бихте искали да се разхождате невъоръжени из района. Ако го направите, шансът да се отървете живи не е много голям. Ако сте мъдри, ще носите мощна пушка с вас и ще знаете как да я използвате. Ако сте въоръжени, трезвени и бдителни, вие ще бъдете готови да се борите и да спечелите. Ще останете невредими. Това искаше да каже Петър.

ПРОТИВЕТЕ СЕ НА ДЯВОЛА

В стих 9 Петър настойчиво ни увещава да се противим на дявола. Думата „противя се“ идва от гръцката дума *аутестеми*. Речникът на Тайър я определя по следния начин: „да застана срещу, да отстоя, да опонирам“. Един друг речник я дефинира така: „да предотвратя чрез действия или аргументи“. Няма никакво съмнение, че думата говори за агресивен конфликт.

Но докато се подготвяме за въоръжен конфликт, нека чуем уверяващите думи на Исус: **Ето! Дал съм ви власт и сила... над цялата сила, която врагът притежава, и нищо няма да ви навреди по никакъв начин** (Лука 10:19, АМР). Това не е ли показателно? Божието обещание гарантира, че ако живеете в Неговата мощна благодат, никой и нищо не може да ви навреди, дори самият дявол! Това е важно.

Но трябва да използвате силата, която ви е дадена. Ако не го направите, обещанието няма да е валидно и може да бъдете наранени. Поради тази причина Петър ни заръчва да се съпротивим на дявола. Той не казва: „Молете се Бог да го отстрани.“ Ние трябва директно, смело и целенасочено да му се противопоставим.

Никъде в Новия завет няма да намерите и един стих, който да ни инструктира да молим Бога да премахне дявола от живота ни. Факт е, че Бог не може да го направи! Разбирам, че може да помислите, че съм загубил

разума си, понеже използвам думата „не може“ във връзка с Бога. Но е вярно. Бог е дал на човека власт и авторитет на земята и Той няма да наруши Собствено-

**Чрез постановление
Бог даде цялата власт
на Исус, а Исус от
Своя страна предаде
тази власт на нас**

то Си Слово. Затова Той не се намеси при срещата между змията и Адам в градината. Затова и Исус трябваше да дойде като Човешкия Син, за да победи дявола. И затова Тялото на Христос трябва директно да се противопостави на Сатана и неговите армии.

Чрез постановление Бог даде цялата власт на Исус, а Исус от Своя страна я предаде на нас. Като Негово Тяло ние трябва да се борим, а според Писанията това е **добрата битка на вярата** (1 Тимотей 6:12).

НАШИЯТ НАЙ-ДОБЪР ПРИМЕР

Ако ще се учим как да се съпротивяваме на дявола, няма по-добър от Исус. Можем да научим много от времето, което Той прекара в пустинята.

Тогава Исус, изпълнен със Святия Дух, се завърна от Йордан и беше воден от Духа в пустинята да бъде изкушаван четиридесет дена от дявола (Лука 4:1-2).

Изкушенията на врага продължиха четиридесет дни. Това означава, че Исус трябваше да се противопоставя много пъти. Първата записана конфронтация беше към края на четиридесетте дни. Това беше опитът на дявола да накара Исус да използва Своята божествена сила, за да докаже, че е Син на Бога. Исус беше гладен, така че врагът Му предложи да превърне камъните в хляб. Исус смело отвърна: **Писано е: Човек няма да живее само с хляб, но с всяко слово, което излиза от устата на Бога** (Матей 4:4).

Има най-малко три поуки за нас в тази ситуация. Първо, Исус разпозна и се справи с изкушението много бързо. Той не мисли много, нито обърна внимание на идеята на Сатана, което щеше да даде на дявола възможността да я посади и в сърцето на Исус. Ние трябва да следваме примера на нашия Господ.

Второ (и много важно), Исус говори директно на дявола. Той не се помоли на Своя Отец да премахне изкусителя или изкушението. Нито комуникира с врага индиректно, като например да каже нещо от рода на: „Не е Божията воля Сатана да Ме победи, така че няма да се поддам на това изкушение.“ Не, Той се занимава пряко и строго със Сатана. Ти и аз трябва да вършим

нещата по същия начин. Увещанието към нас е: **Не давайате шанс на дявола** (Ефесяни 4:27, ТЕV).

И накрая, Исус изговори писаното Слово на Бога. Забележете думите Му: „Писано е.“ Защо това е толкова важно? Защото Божието Слово е нашият меч. Павел казва: **И вземете... меча на Духа, който е Божието Слово** (Ефесяни 6:17). Божието Слово не е физическо оръжие, но е изключително духовно оръжие. Исус буквално намушка врага със Своя духовен меч и без съмнение това болеше. Въпреки това, врагът беше изключително упорит и не се предаваше. Той пое болката и продължи да атакува.

В следващия записан опит за изкушение Сатана предложи на Исус пряк път да си възвърне царствата на света, които грехът на Адам му беше предал. Всичко, което Исус трябваше да направи, беше да падне и да Му се поклони. Но Исус отговори: **Махни се зад Мене, Сатана! Защото е писано: На Господа твоя Бог да се покланяш и само на Него да служиш** (Лука 4:8).

Исус каза на врага да застане зад Него. Това е все едно ние да кажем: „Отстъпи!“, „Махни се!“ или „Назад!“ Тогава Исус използва Божието Слово да пронизва врага Си още веднъж.

Изкушенията продължиха, докато врагът можеше да понася пронизванията на Исус. Лука пише: **Дяволът отстъпи временно, чакайки следващата възможност** (4:13, MSG).

ВЪЗПРЕПЯТСТВАН ПАСТОР

Преди няколко години един пастор, когото ще нарека Кен, дойде в кабинета ми. Кен беше млад, енергичен, добре изглеждащ и благословен с чудесна съпруга и деца. Преди да стане вярващ, той беше въввлечен в незаконни сделки с наркотици. Кен беше толкова благодарен за освобождението и спасението си, че често плачеше по време на богослужение. Сърцето ми беше

докоснато, когато виждах голямата любов, която този човек имаше към Исус. Той беше мил, добър съпруг и невероятен баща. Определено беше наясно колко много му беше простено и затова обичаше много.

Но, без никой да знае, той се бореше в много тежка битка. Накрая не можеше да издържи на натиска и реши да ми се довери. Когато влезе в офиса ми изглеждаше много зле.

Аз го попитах: „Какъв е проблемът?“

Кен започна да ми разказва част от историята на семейството си. Имало много случаи на сърдечни заболявания и последваща ранна смърт сред мъжете в рода му. Той каза: „Джон, аз се боря срещу много силен дух на страх от това, че ще умра от сърдечен удар. Ходих на преглед и засега всичко е наред. Въпреки това, просто не мога да се отърся от страха, че внезапно ще умра. Живея с този страх, но понякога той напълно ме обладава. Започвам да се потя обилно, до такава степен, че целите ми дрехи прогизват от пот. Случва се през нощта, когато съм сам или дори когато съм сред хора или на църква. Изглежда нямам никакъв контрол над страха - идва внезапно, без предупреждение и ме обзема. Молих се усърдно. Помолих Бог да премахне страха и да ми помогне да не се поддавам на тези преобладаващи чувства.“

В този момент реших да го прекъсна.

„Кен, това е причината да не виждаш никакви резултати. Ти се молиш на Бога, но не говориш директно на врага, както Исус правеше в пустинята. Божието Слово специално ни учи: **противете се на дявола и той ще бяга от вас** (Яков 4:7). Ти трябва да го направиш! Исус победи Сатана, но след това Той отиде на небето и понастоящем седи от дясната страна на Бога. Преди да се възнесе, Той ни даде Своята власт и сила да изпълняваме волята Му над победения враг. Исус съвсем ясно казва: **духовете ще ви се покоряват** (Лука 10:20). Те трябва да ни се покоряват. Казано ни е да

използваме Словото на Бога, да говорим на врага и да му заповядваме да се покорява на Божиите заветни обещания.

Моят приятел слушаше внимателно, така че аз продължих: „Кен, има времена, когато врагът ме тормози и нещата започват да излизат извън контрол, така че аз отивам някъде, където знам, че никой не може да ме чуе. Започвам да крещя високо, понеже усърдна молитва означава да дадем всичко от себе си - дух, душа и тяло. Частта с „тялото“ тук често означава да повиша глас, като кажа: „Добре, дяволе, ако искаш битка, ще я получиш! Но ти казвам предварително, че отново ще бъдеш победен, понеже имам меч, а ти нямаш. Така, че отивам да взема меча на Духа и ще те насека на парчета, и ако дотогава не си избягал, ще насека парчетата на още по-малки парчета, докато не избягащ напълно ужасен. Сега, Божието Слово казва...“

Кен слушаше, докато аз споделях някои пасажи от Божието Слово за изцеление, свобода от страх, осигуряване и освобождение. Показах му как да вземе писаните обещания и да ги превърне в боен меч. Казах на Кен, че трябва да говори директно и пламенно на духа на страх. Поговорихме още малко, след което се помолих за него и той си тръгна.

След шест месеца Кен се върна и изглеждаше ужасно. Можех да видя, че тежестта все още беше върху него. Попитах го как е, но вече знаех какво щеше да каже.

„Джон, сега е по-зле от всякога. Боря се срещу страха по-често, отколкото преди шест месеца. Сега се случва почти всеки ден: потя се обилно, дрехите ми прогизват изцяло, увереността ми е разтърсена. А поради собствените си борби ми е трудно да служа и на други хора.“

Кен се наведе напред и призна с тревога: „Джон, постих, молих се и дори виках към Бога усърдно и пламенно да ми помогне. Просто не получавам облекчение или отговор. На път съм да подлудея.“

Не можех да повярвам. Попитах го: „Кен, ти направи ли това, което ти казах преди няколко месеца? Отиде ли на някое отдалечено място и конфронтира ли дявола директно? Изговори ли Божието Слово срещу него?“

„Ами... не съвсем.“

Ядосах се. „Кен, нищо няма да се случи, няма да има никаква промяна, освен ако директно не се изправиш срещу врага с меч на Духа - Словото на Бога.“

Той наведе глава и можех да видя, че започва да се затваря в себе си. Не мисля, че Кен изобщо беше послушал моя съвет, но въпреки това отново идваше, понеже знаеше, че и други преди него бяха получили помощ. Той беше човек на вяра и наистина знаеше, че Бог е достатъчно силен, за да отговори на вика му, но не виждаше резултати и се беше отчаял.

Аз седях и си мислех какъв пример да му дам, когато изведнъж Святият Дух ми даде подходяща илюстрация: „Кен, президентът на Съединените щати е официалният главнокомандващ на всички въоръжени сили на САЩ. Казано по-простичко, той е главата, лидерът и шефът на целия военен персонал.“

Представи си един от нашите войници на бойното поле в Ирак. Врагът стреля от всички страни, но нашият войник не стреля по врага. Напрегнат и уплашен, той взема радиостанцията и успява да се свърже с Белия дом. След като президентът вдига телефона, войникът казва: „Господин Президент, намирам се под тежък обстрел. Врагът стреля по мен и се опитва да ме унищожи. Г-н Президент, моля Ви, елате и убийте врага, който се опитва да ме умъртви. Аз съм отчаян и уплашен! Умолявам Ви, елате ми на помощ!“

Казах на Кен: „Вярно е, че животът на този войник е в голяма опасност, но дори и така да е, как би отговорил президентът на подобно искане?“ След това сам отговорих на въпроса си: „Президентът ще изкрещи на войника: „Защо ми се обаждаш на мен? Аз ти предос-

тавих най-доброто военно обучение на тази планета. Дадох ти възможно най-добрите оръжия. Дадох ти авторитета на Съединените американски щати, за да унищожиш врага. Войнико, затвори телефона и започни и ти да стреляш! Атакувай врага!“ След това президентът ще затвори и ще очаква войникът да си свърши работата.“

Изведнъж видях проблясък в очите на Кен.

Продължих: „Кен, ти имаш меч, а врагът, с когото се бориш, няма. Всъщност, той е напълно разоръжен, по-неже нашият Господ **обезоръжи началствата и властите, като ги изложи на явен показ** (Колосияни 2:15). Ти имаш законно оръжие, врагът разполага само с „оръжието“ на сплашването. Не само това, но ти имаш и цялата сила и власт, предоставени на твое разположение, в името на Исус. Всяко коляно трябва да се преклони пред Неговото име и всеки език трябва да признае Неговото господство (Филипяни 2:10-11).

Ти имаш и Божието всеоръжие: нагръдникът на правдата, щита на вярата, шлема на спасението и т.н. Щитът на вярата ще угаси не някои, а всички огнени стрели на нечестивия. Бог ти е казал в Словото Си: **Нито едно оръжие скроено против теб няма да успее, и всеки език, който се издига срещу теб да те съди, ти ще осъдиш. Това е наследството на слугите на Господа** (Исаия 54:17). Кен, Бог изрично казва, че ти си човекът, който трябва да отклони атаките на врага. Бог няма да го направи. Ти трябва да се обърнеш към дявола и да му говориш. Ти продължаваш да викаш към Бога, но Бог ти казва - точно както президентът - да застреляш дявола или да го намушкаш с меча си!“

Кен ме гледаше в очите. Той видя мъдростта в примера, който Святият Дух му даде чрез мен. Кен си тръгна от кабинета ми с надежда и вяра. Три седмици по-късно той се върна ухилен до уши. Ходеше по различен начин, имаше блясък в очите му и вълнение в гласа му: „Джон, трябва да чуеш какво се случи!“

Наведох се напред с очакване да чуя велико свидетелство.

Кен каза: „Отивах към църква в неделя сутрин, когато това нещо започна да се проявява. Ужасен страх отново дойде в мен, че във всеки момент ще падна мъртъв от сърдечен удар. Започнах да се потя, а дрехите ми да прогизват. Но вместо да викам към Бога, както винаги бях правил в миналото, аз се ядосах много на дявола. Гневът ми беше толкова силен, че без да предупредя жена ми, която седеше до мен, ударих с юмрук по таблото на колата. Тя подскочи. Аз извиках: „Дяволе, омръзна ми! Край с теб и с този страх!“ След това започнах да цитирам силно и пламенно това, което Божието Слово казва за живота ми.

„Джон, когато ударих с юмрук таблото и извиках: „Дяволе, омръзна ми!“, изведнъж получих видение в сърцето си. Видях Исус на Неговия престол в небето и в момента, в който конфронтирах Сатана, видях как Господ скочи от вълнение, ръцете Му се протегнаха напред и Той извика: „Да!“

Кен започна да се смее, като каза: „Джон, все едно, че Исус казваше: „През цялото време чаках да направя това. Толкова се радвам, че най-накрая го направи.“

Кен никога не се поддаде на страха отново. Никога повече не се наложи да воюва срещу депресия. Днес, повече от двадесет години по-късно, този скъп Божий човек все още е жив и здрав и води голяма църква в южната част на САЩ. Той е много добре, както физически, така и духовно.

СЪПРОТИВЛЯВАЙТЕ СЕ НЕПОКОЛЕБИМО

Сега погледнете по-внимателно думите на Петър:

Бъдете трезвени и будни. Противникът ви, дяволът, обикаля като рикаещ лъв, търсейки кого да погълне. Съпротивете му се, непоколебими във вярата (1 Петрово 5:8-9).

Ако си спомняте от първа глава, думата „непоколебим“ е синоним на думата „неотстъпчив“. Библията не учи, че ако веднъж се противопоставим на врага, той няма да се върне и да се опита отново. Не, точно обратното: той може да опита отново и отново. През годините съм научил, че точно това е мястото, където много християни се обезсърчават и преживяват поражение. Те си мислят: „Явно не работи по този начин или нямам това, което е нужно.“ Това са големи лъжи. Ние не можем да си позволим да ги приемем.

Нека илюстрирам това с една друга история. Лиза е имала колики, когато беше бебе. Това състояние често възниква при кърмачетата, обикновено при бебетата на възраст под една година. Всички бебета плачат, но бебетата с колики плачат с часове и нищо не може да направите, за да облекчите болката. Непрестанният плач се случва почти всеки ден, като това състояние може да продължи с месеци. Лекарите не са сигурни какво причинява коликите, но мнозина смятат, че са резултат от незрялата храносмилателна система.

Нашият първороден син Адисън също се бореше с колики. Спомням си го как плачеше силно без никаква причина. Първите няколко пъти изглеждаше като че ли никога няма да спре. Ние го потупвахме по гърба, люлеехме го, пеехме му, но той просто продължаваше да крещи. Чувствахме се безпомощни, понеже не можеше да се утеши. След като минеше известно време, аз го вземах в ръце и заповядвах болката да напусне тялото му. Говорех директно на храносмилателната му система. След това се молах на глас и силно в Духа и Адисън заспиваше.

Една нощ Лиза беше в банята, а аз вече бях в леглото. Внезапно чухме ужасен писък от стаята на бебето. Лиза извика: „Джон, бебето отново има колики!“

Станах от леглото и погледнах часовника на нощното шкафче - единадесет минути след полунощ. Отидох бързо в детската стая, вдигнах Адисън от легълцето му

и заповядах на болката да напусне тялото му, в името на Исус. След това се помолих в Духа, докато Адисън заспа. Това отне около петнадесет минути.

На следващата вечер и двамата бяхме в леглото, когато отново чухме ужасни писъци. Трябва да призная, че първите ми мисли бяха: „Това очевидно не работи! Продължавам да се моля за него, но той не се подобрява. Явно съм неефективен и нямам вяра.“ Трябваше съзнателно да отхвърля мисълта от ума си и да я заменя с това, което Божието Слово казва относно отговорената молитва. Казах на Лиза: „Аз ще се погрижа за това.“

Станах и погледнах към часовника. Отново беше единадесет минути след полунощ. Помислих си: „Това е съвпадение.“ Отидох в бебешката стая, прегърнах Адисън силно, заповядах на болката да си отиде, в името на Исус, и се помолих в Духа, докато той заспа. Отново отне около десет - петнадесет минути.

На следващата вечер Лиза си махаше грима в банята, а аз бях в леглото. За трета поредна нощ чухме ужасен писък. Този път мислите ми бяха малко по-силни: „Джон, ти се молиш за Адисън почти две седмици. Моли се снощи и предната нощ. Признай си, не помагаш на детето си! Молитвите ти не работят!“ Отново отхвърлих мислите, замених ги с Божието Слово и станах от леглото.

Погледнах часовника, но този път потърках очи за да съм сигурен, че виждам правилно - за трета поредна вечер писъците на бебето започнаха в единадесет минути след полунощ. Ядосах се много! Нахлух в детската стая, видях мъчещото се бебе, протегнах се към креватчето и поставих ръката си на гърдите му. Погледнах към моето малко момче и усетих, че не само аз гледам към сина си, но като че ли и Святият Дух го гледаше през моите очи.

С гняв и голяма власт извиках: „Ти, нечист дух на колики и немощ, омръзна ми да тормозиш сина ми! Раз-

чупвам това проклятие, което идва от рода на Лиза и ти заповядвам, в името на Исус, да си махнеш мръсните ръце от Адисън! Трябва да напуснеш веднага и повече да не се връщаш!“ Може би си мислите, че това би стреснало бебето, но се случи точно обратното. Малкият Адисън веднага спря да плаче, погледна ме нежно, затвори очи и заспа. Това беше последният път, когато плака поради колики. От тази нощ нататък той си беше едно нормално и щастливо бебе. Край с делата на врага; явно му омръзна да бъде пронизван от меча на Духа. Той избяга от Адисън и не се върна повече.

Вторият ни син, Остин, се появи на бял свят около три години по-късно. Няколко месеца след раждането му започна да показва същите симптоми. Знаех за какво става дума, така че бях готов за следващата битка. Говорих с власт един или два пъти и ужасният плач спря. Коликите престанаха след няколко дни и никога не притесниха Остин отново. Когато след няколко години се роди третият ни син, Алек, той нямаше никакви проблеми с колики. Цикълът беше разчупен. Представям си как врагът си е помислил: „Ако опитам отново, пак ще ме намушкат с меча на Духа - Божието Слово.“

Скъпи приятели, бъдете твърди в съпротивата си срещу дявола. Смъряйте го директно и строго, според властта дадена ви от Господ Исус Христос. Нашата решителност да бъдем свободни от робството трябва да бъде по-голяма от решимостта на противника ни да ни пороби.

Никога няма да забравя свидетелството на един велик мисионер на индианците в Мексико. Той работи предимно в малки селца в планината и почти всички в едно от селцата бяха повярвали в резултат на служението на екипа му. Една вечер той бил събуден от обитателите на селцето. Те били много уплашени. Бебето на една двойка, която била посетила църквата в мисията, току-що умряло. Членовете на семейството спешно изпратили да повикат мисионера да отиде да се помоли. Той вед-

нага станал, отишъл до дома им и заповядал на духа на смърт да остави бебето. В рамките на няколко минути бебето започнало да кашля, киха и диша. Бебето било възкресено от мъртвите! Всички се вълнували, а мисионерът се върнал в своята колиба и отново заспал.

Малко по-късно същите хора отново почукали на вратата му. Бебето отново умряло. Мисионерът станал, смъррил духа на смърт и бебето отново възкръснало. Мисионерът разказва, че е трябвало няколко пъти да се съпротивлява на смъртта през онази нощ, преди този дух да остави детето окончателно.

Бебето оживяло. Години по-късно, когато същият мисионер даваше своето свидетелство, детето още беше живо и беше едно от здравите деца в селцето.

ДРЪЖТЕ ЗДРАВО

Твърде често съм ставал свидетел как вярващите са преживявали трагични загуби. Добронамерени хора са получавали благословения, изцеления и чудеса от Бога, но в рамките на няколко дена, седмици, месеци, а понякога и години, са изгубвали всичко, което са получили. Ето защо Библията ни учи: **Дръжте здраво доброто** (1 Солунци 5:21, NLT). Всеки вярващ трябва да размишлява, запомня и стои твърдо в това увещание, което аз научих в началото на християнския ми живот.

През по-голямата част от моя тийнейджърски живот аз страдах от много дразнеща болка в долната част на гърба. Година след като повярвах присъствах на едно събрание с приятел. Жената домакин каза: „Има някой тук днес, който страда от болки в гърба, особено в долната част на гърба.“

Аз веднага разбрах, че се отнася за мен, но бях малко подозрителен. Бях присъствал на католически богослужения през по-голямата част от живота си и не ми беше удобно служителят да казва на глас за проблема на човек от събранието. Останах на мястото си.

Когато домакинът слезе от сцената, почувствах облекчение.

След десет минути обаче жената домакин каза: „Съжалявам, но Господ просто не ме оставя на мира по този въпрос. Някой тук има болка в гърба и трябва да бъде изцелен.“

Отново си помислих: „Няма да изляза пред всички тези хора. Няма да мръдна от тук.“ Но този път Святият Дух ме подтикваше, така че оставих настрана страховете си и реших да откликна. Дамата и нейният съпруг се помолиха за гърба ми и той беше веднага изцелен. Бях изумен! Болката не беше спирала повече от година. Наистина бях удивен от това, което Бог направи в тялото ми онази вечер.

През следващите няколко седмици се наслаждавах на състоянието си без болка. Беше невероятно. Харесваше ми да се навеждам като си мия зъбите или като се бръсна, без да се налага да крещя от болки в кръста. Бях толкова щастлив и благодарен за това, което Бог беше направил.

Около месец по-късно лежах в леглото, преди да заспя, когато нещо дойде в стаята ми. Не можех да го видя, но определено можех да го усетя. Лунната светлина озаряваше стаята през прозореца, но, колкото и странно да беше, тъмнина покри всичко. Когато това присъствие дойде в стаята, с него дойде и дух на страх. Изведнъж почувствах същата болка в долната част на гърба ми, с която се борих в продължение на години. Една мисъл премина през ума ми: „Изгуби изцелението си! Край с дните без болка! Гърбът ще започне да те боли отново, до края на живота ти!“

Като млад вярващ бях се потопил в Божието Слово и бях наясно, че това е атака. Врагът се опитваше да ме накара да се хвана на лъжите му, така че болката да остане. Аз веднага скочих от леглото и започнах да крача напред-назад и да крещя: „Сатана, аз бях изцелен на службата преди около месец и смятам да задържа

изцелението си. В Библията се казва, че аз бях изцелен чрез раните на Исус Христос. Няма да връщаш болката в гърба ми. Заповядвам ти да напуснеш тялото ми, стаята ми и апартамента ми, в името на Исус!“

Стаята се озари отново. Духът на страх и присъствието, което придружаваше тази атака, веднага си заминаха, заедно с болката. Повече не ми се наложи да се боря срещу подобни болки в гърба.

Исус каза: **Пазете това, което имате, така че никой да не ви лиши от вашата награда** (Откровение 3:11, TEV). Ние трябва да бъдем несломими в това да задържим всичко, което сме приели от Бога.

Една от най-тъжните истории, на която бях свидетел, включваше човек, който получи чудотворно изцеление в събрание, на което бях говорител. Тълпата беше голяма, така че накрая на събранието се помолих за всички с обща молитва. Забелязах как един мъж се превии и заплака силно сред „морето“ от хора пред мен. Отидох при него, за да видя какво се е случило. Оказа се, че той беше преживял няколко операции на гърба си и беше пенсиониран поради уврежданията си. Беше живял в хронична болка, но сега беше напълно изцелен. Той не спираше да плаче от радост. Никога не бях виждал възрастен човек така да плаче за невероятната физическа свобода, която получава.

След няколко седмици се видяхме отново в един ресторант. Той беше усмихнат, пълен с живот и сподели как вече няма увреждания и се наслаждава на новопридобитата си свобода. Бях толкова щастлив за него.

След още една година отново го видях. Този път усмивката я нямаше на лицето му. Всъщност той не дойде при мен. Аз го познах и го попитах как е. Каза ми, че проблемите в гърба му са се върнали. Чудеше се дали изцелението, което беше получил по време на събранието през онази вечер, беше автентично. Той се опита да ме увери, че сегашното му състояние не било толкова лошо, понеже Бог го учел на някои житейски уро-

ци чрез болката. Опитях се да споделя с него думите на Исус относно необходимостта да задържи изцелението си, но той не беше заинтересован от това, което имах да му кажа. Беше убеден в обратното.

До ден-дневен той е добър човек, прекрасен баща и съпруг, но, за съжаление, носи товар, за който Исус плати висока цена, за да го освободи.

НЕВЪЗМОЖНО Е ДА НЕ ПОЛУЧИМ

*Това, което ще кажа сега, е наистина важно. Ако вярвате и сте непоколебими във вашето съпротивление срещу злото, винаги ще спечелите. Хванете се здраво за обещанието: **Съпротивлявайте се на дявола и той ще бяга от вас** (Яков 4:7), декларирайте го и действайте на базата на него. Гръцката дума за „бяга“ е *фуго*. Тя означава „изчезвам, бягам, оттеглям се с ужас“. Това е толкова хубаво! Божието Слово не казва, че дяволът *може* да избяга от вас. Не! Ако вие му се противопоставите, той *ще* избяга. Той мрази смелата и основана на Библията съпротива!*

Трябва да знаете, че врагът се страхува от вас! Когато ви погледне, той не вижда това, което приятелите ви виждат във вас. Той вижда Христос. Вие сте Тялото на Христос. Вие сте Божи помазаник. Вие сте направен в образа на Онзи, Който унищожи Сатана и отне всичките му доспехи и оръжия. Вие сте огромна заплаха. Толкова много от нас са разрешили на въображението ни да преувеличи властта на Сатана, а всъщност той е под краката на Тялото на Христос. Дори ако вие сте най-малкият пръст в Тялото на Христос, цялата сила на врага е далеч под вашата позиция в Господа. Писанието заявява:

**Трябва да бъдем
неотстъпчиви в това
да задържим всичко,
което сме приели
от Бога**

Как си паднал от небето, денице, сине на зора-

та! Ти беше хвърлен на земята, ти, който унищожаваше народите по света. Понеже ти си каза: Ще се възкача на небето и ще поставя престола си над Божиите звезди. Ще застана на Божията планина, която е далеч на север. Ще се изкача до най-високите небеса и ще бъда като Всевишния. Но вместо това, ще бъдеш свален до мястото на мъртвите, до най-ниските дълбини на преизподнята. Всички ще се взират в теб и ще питат: Наистина ли този разтърсваше земята и царствата на този свят? (Исая 14:12-16, NLT).

Исторически погледнато, Исая пише за вавилонския цар. Въпреки това, пророческите Писания често имат две различни приложения и изпълнения: - едното естествено, а другото - духовно. Исая пише за човек, който е унищожавал индивидуални личности, семейства и народи, но без съмнение, на духовно ниво той говори за Сатана.

Според Исая, краят му е в най-ниските дълбини на огненото езеро, където той и сподвижниците му ще бъдат **мъчени денем и нощем, до вечни векове** (Откровение 20:10, NLT).

Невъзможно е да не получим благословение или освобождение от Бога, ако вярваме и се противопоставяме на силите на мрака. Това важи за областта на финансите, мъдростта, здравето, бизнеса, служението и най-вече за способността ви да помагате на другите. Ако воюваме с меч на Духа, ще печелим всеки път, точно както Исус.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Преди да завърша тази глава искам да спомена две крайности, които съм виждал в Тялото Христово. Първата крайност е да подозираме дявола „зад всеки храст“. Християните в тази група виждат демони навсякъде и са свалили погледа си от Учителя. Това е много нездравословно.

Втората крайност е да обичаме Бога, но напълно да игнорираме врага, както пастор Кен, който посети офиса ми. Преобладаващата нагласа на християните в тази група е: „Ако не обръщам внимание на злото, то в крайна сметка ще си отиде.“ Това е безсмислено и много далеч от истината. Заповядано ни е активно да се противопоставяме на врага и да продължаваме да го правим, докато Божията воля надделее. Трябва да помним, че нещата, които не конфронтираме в името на Исус, няма да се променят.

Не се плашете от конфронтация! Това е ваше задължение като граждани на Царството. Това ще покаже вашето покорство и ще разкрие невероятната сила на Бога в живота ви, чрез Неговата благодат.

Библията ни учи как да живеем по духовно здравословен начин. Инструктирани сме: **Нека тичаме с търпение в състезанието, което е пред нас, гледайки на Исус, Авторът и Завършителят на нашата вяра** (Евреи 12:1-2). Здравословният начин на живот е основан на това да фокусираме нашия поглед върху Исус и да не го отместваме. Ако дяволът или някой от неговите демони се изпречи на пътя ви, изгонете го! Съпротивете му се и той ще избяга! Но след това пренасочете вниманието си отново към Исус. Той е Онзи, Който ни е дал вяра, и Той е Онзи, Който ще ни усъвършенства в нея.

14

НАЙ-ВИСШАТА ФОРМА НА СЪПРОТИВА

Съпротивете му се, непоколебими във вярата си, знаейки, че вашите братя по света изпитват същите страдания
(1 Петрово 5:9).

Да предположим, че някаква нечестива военна сила е нахлула във вашата страна, превзема я и я управлява в продължение на години. За да постигнете истинско освобождение, ще трябва не само да се изправите срещу врага в пряка и директна битка, но също така и да премахнете крепостите, които той вече е установил. Може да става дума за скрити мини, капани, бункери, тайни бази и още много други възможни неща.

Но една от най-трудните крепости, с която ще трябва да се справите, е извратеният и зъл начин на мислене, който врагът е успял да вкара в ума на гражданите от пленената нация. На този вид опозиция не можем да се противопоставим в директна схватка, понеже тя е психологическа, а не физическа. Но ако не спечелим този най-коварен аспект на войната, всички други победи, които сте спечелили в пряка битка, в крайна сметка могат да бъдат изгубени.

В тази глава ще се „въоръжим“ за този вид съпротива. Както с пряката борба, тя също трябва да бъде непоколебима и неостъпчива. Без подобна съпротива, всички останали форми на битки са без значение. Апостол Яков подчертава този аспект на воюване, като пише: **Покорявайте се на Бога. Съпротивлявайте се на дявола и той ще бяга от вас** (Яков 4:7).

В този стих Яков разкрива, че главният метод за борба с дявола е като се покоряваме на Бога. Това означава да живеем в постоянно доверие и покорство към Него. По този начин можем да приложим Неговите пътища, начин на мислене и принципи в извратените области на света около нас. Абсолютното покорство е основният метод за борба с крепостите и атаките на противника, както и за да можем да се издигнем на ново ниво на власт и управление. Вижте какво казва Павел:

Защото, ако и да живеем в плът, ние не воюваме по плът. Защото оръжията на нашето воюване не са плътски, но са силни в Бога, за събаряне на крепости, понеже чрез тях побеждаваме аргументи и всяко нещо, което се издига високо против познанието на Бога, като пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос, и сме готови да накажем всяко непокорство, щом вашето покорство е налице (2 Коринтяни 10:3-6).

Крепостите на дявола са свързани с: мисловните процеси, начините на мислене, разсъжденията, интелектуалните възгледи, въображението и всички други психологически модели, които са в противоречие със знанието или волята на Бога. Тези неща включват, без да се ограничават до там, ревност, алчност, егоизъм, манипулация, похот, омраза, борба, съблазняване и завист. Тези позиции на сърцето и ума се противопоставят на Божията истина и създават реални духовни конфликти. Въпреки това, както Павел пише, нашето покорство ни дава способността да смачкаме тези форми на непокорство.

ДА ИЗРАСНЕМ В ХРИСТОС

Както споменахме в една от предходните глави, нивото ни на власт и сила се увеличава, когато успешно се справяме с проблемите. С други думи, ние се развиваме и израстваме в управлението си. Увещанието на Петър да „се въоръжим“ ни дава по-добра представа:

Тъй като Христос пострада по плът за нас, въоръжете се и вие със същия ум, понеже който е пострадал по плът се е оставил от греха, така че вече не трябва да живеем остатъка от времето си в плът, за желанията на плътта, а за Божията воля (1 Петрово 4:1-2).

Онези, които са пострадали по плът, са се оставили от греха. Какво иска да каже Петър с това? Той говори за постигане на духовна зрялост - за това да пораснем в пълнотата на Христос. Човекът, който е станал „духовен възрастен“ в Царството, вече не живее за човешките желания, а е напълно ангажиран и се покорява на волята на Бога. Той или тя вече не се поддават на натиска на светската система, а вече могат да съборят крепостите ѝ. Павел описва тази сила във 2 Коринтяни 10:6 като да бъдем **готови да накажем всяко непокорство, щом вашето покорство е налице.**

Трябва да помним, че без значение каква е нашата физическа възраст, ние се раждаме като бебета в Божието семейство. Господ очаква от нас да израстваме. Той ни заповядва: **Като новородени младенци, пожелавайте чистото мляко на Словото, за да може да израствате чрез него** (1 Петрово 2:2). Точно както ние имаме различни етапи на физическо развитие (най-ранно детство, юношество и зряла възраст), така имаме етапи и при духовната зрялост. Павел казва: **И аз, братя, не можах да ви говоря като на духовни хора, а като на плътски, като на младенци в Христос** (1 Коринтяни 3:1). Тези християни в Коринт бяха възрастни в естественото, но бяха бебета, що се отнася до духовната зрялост. Жалко е вярващите да остават на това ниво.

В друго писмо Павел илюстрира следващия етап от духовното израстване - детството: **за да не бъдем повече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение** (Ефесяни 4:14). И отново Павел пише: **Бра-**

тя, не бъдете деца в разбирането си, но в злобата бъдете бебета, а в разбирането си бъдете зрели (1 Коринтяни 14:20). Ние трябва да бъдем наивни като бебета само когато става въпрос за злобата, но в разбирането и твърдостта си трябва да бъдем зрели възрастни.

Бребето ще реагира според както е научено - добре или зле. Децата също са уязвими и лесно може да им се повлияе. Възрастният обикновено знае кое е правилно и кое - погрешно, и не може толкова лесно да бъде отклонен от неправилните сили. Ние сме увещавани да израстваме в Христос, за да бъдем силни в истината и ефективно да отблъскваме или наказваме цялото непокорство. Според Павел е необходимо разбиране, за да бъдем зрели в Христос. Но има и още неща свързани с това и Петър говори за тях.

Как израстваме духовно? Ще бъде полезно първо да видим физическото и умственото развитие. На какво е функция физическото развитие и в какво се ограничава? Времето. Виждали ли сте някога шестмесечно бебе, което да е високо 185 см? Не! Обикновено отнема между петнадесет и осемнадесет години, за да се постигне подобен ръст в зряла възраст. Физическото развитие е функция на времето.

Умственият растеж, в сравнение с физическото развитие, не е ограничен до времето. Срещал съм четиринадесетгодишни, които са завършили средното си образование и другите се отнасят към тях като към „деца - гении“. Срещал съм и петдесетгодишни хора, които не са завършили гимназия. Така че, умственият или интелектуалният растеж не са функция на времето, а на обучение. Вие трябва да преминете от първи във втори клас, а след това да продължите към трети, четвърти, пети и така нататък. Но можете да направите това по-бързо или по-бавно, в зависимост от собственото си желание.

И така, духовният растеж и зрялост ограничени ли са от времето? Негова функция ли са? Е, аз съм наблюдавал хора, които са били новородени само от го-

дина, но са израснали до ниво на зрялост. Виждал съм и други, които са спасени от двадесет години, но все още носят „духовни пелени“ и причиняват много неприятности на християнските си лидери, както и на вярващите си приятели и колеги. Така че духовната зрялост не е функция на времето.

Дали духовният растеж и зрялост са ограничени до обучението и са негова функция? Фарисеите можеха да цитират първите пет книги от Библията наизуст, но не успяха да разпознаят Божия Син, когато Той изцеляваше болни и изгонваше демони точно пред тях. Животът им беше лицемерен и те бяха духовно слепи за пристигането и служението на Месията.

И така, духовното израстване е функция на какво? От какво се ограничава то? Отговорът е: страданието. Погледнете отново думите на Петър: **Онзи, който е пострадал по плът, се е оставил от греха** (1 Петрово 4:1). Някой, който се е оставил от греха, е достигнал до пълна духовна зрялост.

Някой може да поспори, като каже: „Виждал съм хора, които са пострадали и са се огорчили от това.“ Да, това също се случва. Затова трябва да има още един елемент, който е ключов за духовната зрялост. Авторът на Евреи ни осветлява по този въпрос: **Въпреки че беше Син, Той се научи на покорство от нещата, които изстрада** (Евреи 5:8).

Този стих ни казва, че Исус не донесе автоматично покорството със Себе Си, когато дойде на земята, Той трябваше да го научи, което и направи, по съвършен начин: Той никога не съгреши и не направи грешка. За целите на нашата дискусия нека кажем, че ключовият момент е, че *Исус се научи на покорство чрез страдание*. Като свържем този стих с думите на Петър, ще видим, че духовното израстване не идва, когато слънцето грее ярко върху живота ни, когато всеки говори добре за нас и ни приема и когато всичко върви гладко. Не, ние израскваме духовно, когато продължаваме да се покоряваме

на Бога посред проблемите. Ние израстваме и ставаме по-силни когато се покоряваме на Божията мъдрост, когато хората ни клеветят, клюкарят по наш адрес, злоупотребяват с нас или се опитват да ни наранят... или когато току-що сме загубили нашата работа, получили сме лошо известие от адвокат или лекар, или не знаем от къде ще дойдат необходимите средства за определено нещо.

**Духовното израстване
не идва, когато
слънцето грее ярко
върху живота ни**

На фона на трудностите ние избираме да вярваме на Бога, дори ако изглежда, че няма да бъде в наша полза. Ние избираме да се съпротивляваме на злото, което ни атакува, първо и най-вече като се покоряваме на Божието Слово. Тогава настъпва истинското духовно израстване. Това е описано чудесно чрез живота на Йосиф, сина на Яков.

СЪНЯТ НА ЙОСИФ

Бог направи завет с Авраам. Обещанието премина в живота на сина му Исаак и внука му Яков. Яков имаше дванадесет сина, единадесетият от които беше Йосиф. По-големите братя на Йосиф го презираха и Писанието ни подсказва защо. Младият Йосиф беше клюкар (Битие 37:2) и самохвалко (стих 5). Баща им, Яков, обичаше Йосиф повече от останалите и го разглези още повече когато му направи едно шарено палтенце. Нито един от тези фактори не насърчаваше братята на Йосиф.

Отношенията им бяха вече обтегнати, когато дойде повратната точка: Бог даде на Йосиф два съня. В първия Йосиф видя снопи, които бяха вързани и стояха изправени на полето. Докато неговият сноп стоеше изправен, снопите на братята му се поклониха ниско на неговия. Във втория сън Йосиф видя слънцето, луната и единадесет звезди да му се покланят. Йосиф наивно и ентусиазирано сподели сънищата с братята си, заедно със своето тълкуване, че един ден той ще властва

над тях. Не е изненадващо, че братята не споделиха ентузиазма на Йосиф, а го намразиха още повече.

По-късно десетимата по-големи братя заминаха далеч от дома, за да търсят тучни пасища, където да пасат стадата на баща им. Времето минаваше и Яков изпрати Йосиф да ги посети и да види какво правят. Когато по-големите братя видяха Йосиф да идва, направиха заговор: „Ето го нашият малък брат, съновидецът, г-н Лидерът, нашият славен владетел. Нека го убием! Тогава ще видим какво ще излезе от сънищата му“ (моя перифраза).

И така, те го хвърлиха в една яма с намерението да го оставят да умре там. Въпреки това, няколко часа по-късно един керван исмаилтяни мина наблизо на път за Египет. На Юда му хрумна „блестяща“ идея: „Хей, момчета, ако оставим Йосиф да гние в ямата, нищо няма да спечелим. Нека го продадем като роб и спечелим малко пари. Това ще е същото като да го убием - никога повече няма да ни притеснява, а и ще си поделим печалбата. На всичко отгоре няма ние да бъдем отговорни за убийството му“ (моя перифраза).

Братята, които присъстваха, харесаха идеята и продадоха Йосиф за двадесет сребърника. Тяхната завист, омраза и нечестиво мислене подкладиха действията им с цел да ограбят Йосиф от наследството и семейството му. Помнете, че именно неговите братя извършиха това!

За нас е трудно да схванем несправедливото отношение към Йосиф. Продажбата му в робство беше почти толкова жестока, колкото ако го бяха убили. В онези дни беше много важно човек да има синове, понеже синовете продължаваха името и наследството на бащата. Братята на Йосиф го лишиха от тази чест. Те изтриха името му, като напълно унищожиха самоличността му. По онова време, когато човек биваше продаден като роб в чужда страна, той оставаше роб до смърт. Съпругата му и децата му също щяха да бъдат роби. За Йосиф всичко, което познаваше и всичко, което му беше скъпо, беше изчезнало. Изключително трудно е човек

да се роди като роб и да остане такъв за цял живот, но неописуемо по-трудно е същият човек да се роди като наследник на богат баща и всичко да му бъде отнето, а той самият да бъде продаден за роб от собствените си братя! Йосиф беше буквално „жив мъртвец“. Предполагам, че е трябвало да се бори с мисли от рода, че е по-добре да го убият вместо да бъде продаден в робство. Това което братята на Йосиф направиха беше неописуемо жестоко и нечестиво.

Когато керванът пристигна в Египет, Йосиф беше продаден на човек на име Петефрий, който беше служител на Фараон. Той вече беше собственост на Петефрий. Вие и аз можем да прочетем тази история в Библията хиляди години след като се е случила, така че знаем резултата. Но помнете, Йосиф не е имал книгата Битие, за да прочете историята си. Той не знаеше какво бъдеще го очаква, с изключение на това, че беше роб в чужда земя. За него изглеждаше, че никога няма да може отново да види баща си, приятелите си или родината си. Изглеждаше също, че е изгубил всякакъв шанс да види изпълнението на своите сънища. Как е възможно те да се сбъднат? Той беше роб в Египет, не можеше да си тръгне, понеже принадлежеше на друг човек до края на живота си.

НО НИЕ ХОДИМ С ВЯРА, А НЕ С ВИЖДАНЕ

Йосиф служи на Петефрий в продължение на десет години. Нямахме никаква вест от дома и всяка изминала година само затвърждаваше сърцераздирателната реалност, че братята му бяха го обявили за мъртъв пред всички, които обичаше. Той беше сигурен, че до този момент баща му, Яков, вече го беше оплакал и беше продължил живота си без него. Нямахме надежда да бъде върнат на баща си.

С течение на времето, Йосиф придоби благоволенieto на Петефрий. Беше поставен да управлява дома на господаря си, заедно с всичко, което той притежава-

ше. Но в същото време нещо ужасно се случваше под повърхността. Съпругата на Петефрий хареса Йосиф. С всеки изминал ден тя ставаше все по-смела в подхода си към него. Определено не се стесняваше. Тя беше богата жена, свикнала да получава каквото иска. Не само беше взела решение, но беше и облечена и парфюмирана подобаващо, като със сигурност имаше и силен съблазнителен дух.

Йосиф обаче мъдро устояваше на всеки неин опит: **Ти си жената на господаря ми! Как бих могъл да загубя доверието му и да съгреша пред Бога?** (Битие 39:9, MSG). Въпреки че животът му беше унищожен поради предателство и разочарование, Йосиф беше човек на истината, покорен на своя Бог.

Един ден Йосиф и съпругата на Петефрий бяха сами в къщата. Все още решена да го съблазни, тя го хвана за дрехата и му каза: „Моля те, съпругът ми го няма, хайде да се любим. Никой няма да разбере. Можем цял ден да се забавляваме и да правим любов“ (моя перифраза).

Йосиф отново се съпротиви на сексуалната неморалност и избяга от къщата. Той го направи толкова бързо, че дрехата му остана в ръцете ѝ. Неудобството на отхвърлената жена бързо се превърна в гняв и тя изпищя: „Изнасилват ме!“

Петефрий веднага хвърли Йосиф в тъмницата на Фараон. Отново, в рамките на един ден, Йосиф загуби всяко добро нещо в живота си, както и когато беше продаден от братята си.

БИТКА В ТЪМНИЦАТА

Нашите затвори в Америка са нищо в сравнение с тъмницата на Фараона. Аз съм служил в няколко затвора и, колкото и да са неприятни, те са петзвездни хотели в сравнение с близоизточните тъмници. Посетил съм и няколко от древните затвори в тази част на света. Те са студени, влажни, страховити и без слънчева светлина и топлина. За разлика от американските

затвори, те нямат никакви дворове за спортни дейности, телевизори, кафенета, тоалетни, мивки или матраци за спане. Те просто са вкопани в земята стаи или празни помещения, изсечени в скалите. Повечето клетки са между един метър и двадесет сантиметра и един метър и петдесет сантиметра високи, груби и нечовешки.

В онези дни на затворниците им беше давана вода и храна толкова, колкото да останат живи, понеже да умрат би било прекалено леко наказание за тях (вж. 3 Царе 22:27). Според Псалм 105:18 Йосиф беше окован в желязо. Петефрий го беше поставил в тази тъмница, за да умре. Ако беше египтянин, можеше и да има някакъв шанс за освобождаване, но като чужд роб, обвинен в изнасилването на жената на един от най-добрите служители на Фараона, Йосиф нямаше никаква надежда. Той беше слязъл на най-ниското ниво, на което човек би могъл да попадне, с изключение на това да бъде мъртъв.

Представяте ли си мислите, които той трябваше да отблъсква в тази влажна тъмница? При всичкото това „свободно време“, което имаше, аз съм сигурен, че врагът безмилостно атакуваше ума и въображението му. Можете ли да чуете мислите на Йосиф: *Аз служих на Петефрий и семейството му вярно, честно и почтено повече от десет години. Бях по-лоялен към него, отколкото собствена му жена. Останах верен на Бога и на господаря си, като ежедневно избягвах сексуалното нечестие. Каква е наградата за покорството ми? Тъмницата! Защо просто не се държах като всеки нормален мъж и не се насладих на удоволствията, които тази жена предлагаше? Ако бях правил секс с нея когато бяхме сами, никой нямаше да разбере и нямаше сега да съм в тази тъмница.*“

Ако Йосиф се беше хванал на тези лъжи, това щеше да отвори врата към още по-нечестив начин на мислене: *Така ли любящият и верен Бог се грижи за онези, които Му се покоряват? Значи Той не е верен изобщо и злоупотребява със слугите Си. Позволява нечестивите да просперират и триумфират, докато аз съм на*

мъки заради покорството си. Какво му е хубавото да се покорявам на Бога? Той ми дава сън, че ще управлявам, аз просто го споделям с братята си и какво се случва? Яма и робство! Отново се покорявам на Бога и избягвам сексуалната неморалност и каква е моята награда? Настоящата тъмница! Изглежда, че колкото повече се покорявам, толкова по-зле става с живота ми. Да служа на Бога е просто ужасно!

Йосиф имаше много ограничена свобода в затвора, но все още имаше правото да избере как ще откликне на всичко, което му се случваше. Щеше ли да се огорчи и възмути? Щеше ли да стане циничен? Щеше ли да презре Словото на Бога, да позволи на мисли за отмъщение и омраза да го погълнат? Понеже подобни мисли със сигурност чукаха на вратата на сърцето му.

Или щеше твърдо да се противопостави на прилива на негативни мисли и емоции, който несъмнено наводняваше душата му?

Съмнявам се някога изобщо да е минавало през ума на Йосиф, че тази ужасяваща поредица от събития беше Божият начин да го подготви за времето му на управление. Той разбра това много по-късно. Йосиф се учеше на покорство чрез страдание. Мускулите на неговото покорство бяха опънати до последна степен. Сякаш на щангата бяха поставени 160 килограма и всичко в него вика, докато той е на лежанката: „Откажи се!“ Дали щеше да чуе виковете на Небето: „Изтласкай! Изтласкай! Изтласкай!“, или щеше да послуша човешката си логика да избере най-лесния път на огорчението и отмъщението, като се поддаде на натиска?

БЕШЕ ЛИ БОГ ХВАНАТ НЕПОДГОТВЕН?

Главният проблем за Йосиф бяха братята му. Ако не бяха те, той никога нямаше да бъде на това ужасно място. По време на двете години, които прекара в тъмницата, аз съм сигурен, че много пъти му минаваше през ума как щяха да стоят нещата, ако неговите братя не го бяха предали.

Колко често и ние се борим с едни и същи мисли? Имам предвид всички мисли, които съдържат фразата: „Какво щеше да стане, ако не беше се случило?“:

- Ако не беше шефът ми, щях да бъда повишен, а не уволнен.

- Ако не беше бившият ми съпруг, нямаше да сме във финансовата бъркотия, в която сме в момента.

- Ако не беше човекът, който ме оклевети, нямаше да загубя работата си и да има голяма вероятност да загубя и апартамента си.

- Ако родителите ми не бяха се развели, животът ми щеше да бъде нормален.

Лесно е да се обвиняват всички останали за бедствията. Лесно е и да си представим колко по-добре щеше да бъде, ако не бяха всички онези, които са ни са се противопоставили по някакъв начин. Но иронията тук е, че подобни мисли само ще отслабят нашата съпротива към нещата, които имат за цел да ни навредят. *Реалната заплаха не са неблагоприятните обстоятелства, а погрешните вярвания и мисли, които се опитват да се промъкнат във времето ни на трудности.* Ние трябва да бъдем упорити в своята вяра в Божия суверен план и твърдо да се съпротивляваме на всяка логика, която не съответства на Неговото Слово.

В крайна сметка, тази истина трябва да бъде здраво установена в сърцето ни: *Никой мъж, жена или демон не може да ни изкара от Божията воля! Единствено Бог държи съдбата ни!* Братята на Йосиф усърдно се постараха да унищожат видението, което Бог му беше дал. Те мислеха, че са успели. Те дори си казаха: **Нека го убием и хвърлим в някоя яма. Тогава ще видим какво ще стане със сънищата му!** (Битие 37:20). Те нарочно се опитаха да го унищожат. Не беше случайно, а напълно умишлено! Те не искаха Йосиф да има какъвто и да е шанс да изпълни сънищата си.

Мислите ли, че хванаха Бог неподготвен, когато го продадоха в робство?

Представяте ли си Бог Отец да се обръща към Бог Син и към Бог Святия Дух и в недоумение и притеснен да казва: „Какво ще правим сега? Вижте какво направиха братята на Йосиф! Опропастиха Нашия план за живота му. По-добре бързо да измислим нещо! Имаме ли резервен план?“

Ако разгледаме типичните отговори на много християни при кризисни ситуации, ще изглежда, че нещо подобно се случва през това време в Небето. Представяте ли си Отец да казва на Исус: „Исусе, пастор Боб току-що беше изгонен от своята деноминация, понеже се помолил за някой да бъде изцелен! Как не се сетихме, че ще стане така? Сещаш ли се за друга църква, към която да го насочим?“ Или какво ще кажете за следния разговор между Бог Отец и Исус: „Господи, Сара и децата й нямат никакви доходи, тъй като съпругът ѝ се разведе с нея и не иска да плаща детската издръжка. На всичко отгоре и икономиката е в много лошо състояние, а тя има много слабо образование, почти няма умения, нито формално обучение за нещо! Какво ще правим?“

Знам, че звучи абсурдно, но начинът, по който ние толкова често реагираме на проблемите, предполага именно подобен възглед за Бога от наша страна.

НАЙ-ГОЛЯМОТО ИЗПИТАНИЕ ЗА ЙОСИФ

Ако Йосиф беше като мнозина от нас, знаете ли какво щеше да направи? Щеше да планира отмъщение. Щеше да се утешава с идеи, които противоречат на Божието Слово (вж. Римляни 12:19). *Ако изляза от тази тъмница, ще ги накарам да си платят за това, което направиха. Ще наема най-добрия адвокат и ще ги съдя до последната стотинка! Или, дори още по-добре, защо да губя пари и време, просто ще ги убия. Ще направя така, че да изглежда като инцидент, точно както те направиха с мен.*

Но ако Йосиф наистина мислеше по този начин, Бог щеше да бъде принуден да го остави да изгние в тъмницата. Защо? Понеже, ако беше изпълнил подобен план, той би убил водачите на десет от дванадесетте

племена на Израел! Това би включвало Юда, който постави началото на родословието на цар Давид и най-вече на Исус Христос. Точно така, онези, които третираха Йосиф толкова зле, бяха патриарсите на Израел!

Йосиф трябваше твърдо да се съпротивлява на подобни разсъждения, аргументи, мисли и въображение, които се издигаха над Божиите пътища. Той трябваше да остане твърд във вярата си в Божието обещание, понеже най-важното изпитание, свързано с доверие и покорство, все още предстоеше.

Двама нови затворници пристигнаха в тъмницата. Това бяха хлебярят и виночерпецът на Фараона. По някое време всеки от тях сънува обезпокоителен сън и го разказа на Йосиф. Какво беше изпитанието на Йосиф? *Щеше ли да може да прогласи Божията вярност към тези двама човека, след като той самият не беше виждал и късче доказателство за Божията вярност в собствения си живот вече повече от десет години?* Помислете за това: Йосиф беше сънувал сън, в който той управлява над братята си. Но до онзи момент не се беше изпълнила абсолютно никаква част от този сън. Йосиф ако беше като много от християните днес, щеше да каже на тези двама човека: „Значи сте сънували сън снощи? И аз веднъж сънувах един сън, така че, оставете ме на мира.“

Ако това беше неговият отговор, той щеше да умре в тъмницата като силно огорчен и мърморещ човек: „Бог не е верен, не спазва обещанията Си.“ Йосиф щеше да унищожи пътя към съдбата си, понеже две години по-късно именно думите на виночерпеца пред Фараона, относно способността му да тълкува сънища, в крайна сметка изкараха Йосиф от тъмницата, за да разтълкува съня на Фараона. Дори само тази случка беше достатъчна, за да извади Йосиф от дълбините на тъмницата до позиция на втори над целия Египет и, в крайна сметка, девет години по-късно той наистина видя братята си буквално да му се покланят, точно както му беше обещано в съня.

Йосиф не видя изпълнението на даденото му от Бога обещание в продължение на двадесет и една години. И все пак то се изпълни, понеже Бог е верен да спазва обещанията Си. Колко от нас се предават, ако не видят отговор на молитвите си в рамките на три години? Или на три месеца? Или на три седмици? Когато Божиите методи и

Никой човек или демон не може да спре плана на Бога за живота ни

срокове са различни от нашите, ние сме склонни да се оплакваме. Но не е Бог, Който анулира съня или мечтата, а ние! Ние имаме нужда от изд-

ръжливост, безкомпромисна вяра и покорство, а силата, от която се нуждаем, е на разположение чрез Божията благодат. Това е Неговият безплатен дар, който е на разположение на всички. Ние просто трябва да се доверим на Неговото Слово и да стоим твърдо във вярата си в Него. И ще пожънем, ако не се отказваме.

Както вече казах, никой човек или демон не може да спре плана на Бога за живота ни и ако се установите в тази истина, ще бъдете неудържима сила в Неговото царство. Все пак, има изключение от тази истина, за което трябва да знаете: само един човек може да унищожи съдбата ви и това сте самите вие!

Помислете за народа на Израел. Бог изпрати Моисей да ги изведе от египетското робство и да ги закара в Обещаната земя. Неговата воля за тях беше да влязат в Ханаан една година след напускането на Египет. Въпреки това, поради неверие, грешни мисли, оплаквания и обвинения към Моисей, те никога не влязоха в своята съдба. Вместо това, цялото поколение, с изключение на двама - Халев и Исус Навин, умряха в пустинята. Те постоянно се оплакваха, че Бог не е верен, но в действителност те не бяха верни на Бога. И понеже не бяха твърди в своята вяра и покорство, самите те саботираха съдбата си.

НЕОБХОДИМИЯТ ХАРАКТЕР ЗА УПРАВЛЕНИЕ

Йосиф започна като клюкар, самохвалко и беше мал-

ко надменен. Но не остана такъв. Покори се, чрез проблемите, и по този начин разви характера, който щеше да му бъде необходим, за да може в крайна сметка да управлява ефективно. Той се превърна във втория най-могъщ човек на земята. Ако беше таял огорчение, обида, непростителност и омраза към братята си, лесно би могъл да осъществи отмъщението си. Братята му отидоха в Египет за храна по време на световния глад. Йосиф можеше да ги хвърли в тъмницата доживот, да ги измъчва или дори да ги убие, но той направи точно обратното - даде им зърно, без пари, както и най-плодородната земя в Египет, за техните семейства. Те ядяха най-добрата храна, която Египет предлагаше. В крайна сметка, той даде на недостойните си братя най-доброто от целия Египет. В сърцето на Йосиф вече имаше зрял характер - Христоподобен характер - понеже той благослови братята си, които го проклеха, и по този начин направи добро на онези, които го мразеха (вж. Матей 5:44-45).

Погледнете внимателно как Петър завършва увещанието си:

Съпротивете му се, непоколебими във вярата си, знаейки, че вашите братя по света изпитват същите страдания. Но нека Бог на цялата благодат, който ни е призовал към Своята вечна слава чрез Христос Исус, ви усъвършенства, установи, зазdrави и укрепи, след като пострадате малко (1 Петрово 5:9).

Нека Бог на всяка благодат... ви усъвършенства, установи, зазdrави и укрепи. Това са четири много силни, обещаващи думи за теб и мен. Позволете ми да цитирам определенията им според Джеймс Стронг:

1. *Усъвършенства* - „възстановявам или завършвам чрез поправка, нагласа или настройка“.

2. *Установи* - „установявам здраво, обръщам се решително в определена посока, фиксирам, настройвам твърдо“.

3. *Зазdrави* - „потвърждавам или зазdrавявам в духовно знание и сила“.

4. *Укрепи* - „полагам основа, буквално - издигам“.

Всяка от тези думи описва това, което Бог извърши в Йосиф, подготвяйки го за управление. Той беше вече целеустремен, а не клюкар или надменен самохвалко. Той стана могъщ, издигнат от невероятната Божия благодат на определеното му от Бога място. Той стана духовно силен, понеже благослови, а не прокле братята си. Неговото категорично покорство чрез безнадеждно изглеждащите ситуации, оформи в него ненадмината мъдрост, смелост и характер.

В последната глава разгледахме значението на това да се включим в пряка битка с врага ни, като стоим твърдо и изговаряме Божието Слово. Но всъщност изговарянето на Словото не е най-голямото ни оръжие. Нашето най-мощно оръжие за пряка борба е да стоим твърдо в покорството си към Божието Слово. Това оръжие включва да мислим, говорим и живеем Неговата истина. Бог вика чрез пророк Еремия: **Къде са онези, които са храбри за истината на земята?** (вж. Еремия 9:3). Той търси в нашето поколение хора като Йосиф. Ако сме безкомпромисни в покорството си и смело изговаряме Словото на Бога, ние ще пожънем изобилна реколта от изпълнени обещания, зрял характер, по-голяма власт и разрушени вражески крепости. Хората в нашия свят на влияние ще се ползват изключително от непоколебимата ни вяра и покорство.

Бог ни е призовал за велик живот! Неговите планове за вас са още преди да се появите в утробата на майка си. Подобно на Йосиф, Той ви призовава за величие. Петър обобщава всичко това в края на своето увещание:

Писах ви накратко, за да ви увещая и заявя, че това е истинската благодат на Бога, в която стоите (1 Петрово 5:12).

Силата да се покоряваме безусловно се намира в Божията благодат. Надявам се никога повече да не принизяват удивителната Божия благодат до нещо, което единствено покрива греха и ни осигурява билет за небето. Благодатта е много повече! Чрез Неговата благодат ние трябва да се отличим за слава на нашия Господ Исус Христос.

15

НАСТОЙЧИВА МОЛИТВА

**Истина, истина ви казвам, каквото и да поискате
от Отец в Мое име, Той ще ви даде**
(Йоан 16:23).

Обсъждането на неотстъпчивостта не би било пълно без да обърнем внимание на нашето лично взаимодействие със самия Бог. Как да подходим и да се молим пред Него? Трябва ли да пристъпваме плахо и с трепет? Трябва ли да молим единствено за „големи неща“ и с отношение от типа „надявам се“, за да не бъдем разочаровани, ако не виждаме отговори? Трябва ли да очакваме малък, среден или голям процент от нашите молитви да бъдат отговорени?

Знам, че тези въпроси може да звучат абсурдно за вас, но след повече от двадесет години на пътуване и молитва с много лидери и вярващи, горепосочените въпроси не са чак толкова пресилени. Бил съм свидетел на безброй молитви, които нямат никаква сила или огън. Присъствал съм на молитвени събрания, на които хората се оглеждат, четат Библиите си или слушат хвалението, когато се предполага, че трябва да ходатайстваме. Често се чудя дали тези християни предполагат, че Бог ще отговори на молитвите само защото те са Го удостоили с присъствието си или отдавна са се отказали да се молят с решителна, настойчива вяра и доверие в Бога, във всичко?

Прекалено много пъти сърцето ми се е изпълвало с болка, докато слушам как лидери се молят с плитки и неспецифични молитви. Минавала ми е мисълта: Ако

този човек отиде в офиса на някой светски лидер със същото отношение и по същия начин, както се моли на Бога, най-вероятно светският лидер ще отговори: „За какво сте тук? Губите ми времето!“ Като че ли тези християнски лидери нарочно подбират думите си да звучат духовно приемливо, понеже те не искат да привдигат надеждите на хората, за да не останат след това разочаровани. Толкова е тъжно, понеже показва колко нереалистичен е духовният свят за толкова много християни днес.

БЪДЕТЕ СМЕЛИ И РЕВНОСТНИ

Ние сме любезно поканени от Бога на Вселената да се приближим **смело към престола на благодатта** (Евреи 4:16). Да бъдем смели означава да бъдем уверени, куражливи, силни и твърди. Антонимите на „смел“ включват *плах, нерешителен и срамежлив*. Помислете за това: Бог ни кани и инструктира да се приближим при Него с доверие, сила и твърдост, за да получим отговор на молитвите си. Това е Неговото желание!

Апостол Яков ни казва: **Ефективната и усърдна молитва на праведния има голяма сила** (Яков 5:16). „Усърден“ означава „да имам или да проявявам голяма интензивност на дух, чувство и ентузиазъм“. Речникът разкрива, че синонимите включват *пламенен и искрен*. Яков казва, че ефективната молитва е усърдната молитва. От друга страна, неефективна молитва е тази, която е по-тиха, не толкова пламенна и неискрена.

Когато чуете думата „усърден“, чувате ли и думата „настойчив“ във връзка с нея? Би трябвало. Яков подчертава този момент като разказва за великия пророк Илия:

Илия беше човек със същото естество като нашето. Той се помоли усърдно, да не вали дъжд, и не вали дъжд на земята в продължение на три години и шест месеца. И пак се помоли и небето даде дъжд, и земята произведе плодовете си (Яков 5:17-18).

Илия се помоли усърдно - настойчиво - и се случиха чудеса. Разбирате ли сега Божието Слово относно правилния начин на молитва? Ясно е, че Бог търси сърдечни, безкомпромисни и пламенни хора, които да се приближават при Него с нуждите и исканията си.

След като първо се беше молил дъждът да престане, Илия започна отново да се моли за дъжд. Библията казва: **Илия се възкачи на връх Кармил; поклони се до земята, постави лицето си между коленете си** (1 Царе 18:42).

Един превод на Библията гласи: **падна на земята и се молеше**. Представям си как вика към Бога с голямо усърдие. Той е на колене или седнал, поклаща се напред-назад с глава между колене и вика: „Боже на Авраам, Исаак и Яков, Ти ми говори, че искаш отново да завали дъжд. Затова аз Те призовавам да докараш облаци и дъжд, така че плодът да може да се върне на тази земя! Моля Те, не се бави, но докарай дъжда, така че Твоите хора да могат отново да се радват на добрината Ти!“ Той се моли смело, настойчиво и с искрена страст. Тогава Илия инструктира слугата си: **Отиди и погледни към морето** (1 Царе 18:43).

Години по-рано, когато в Израел редовно валеше, облациите идваха от Средиземно море на запад. Илия изпрати слугата си да погледне в тази посока за облаци. Той започна да действа според това, за което вярваше. Когато наистина вярваме, трябва да постъпим точно по този начин. Слугата на Илия се върна и докладва: „Нищо не се вижда.“ Много от нас биха спрели дотук, нали? Бихме казали: „Е, може би съм чул погрешно. Предполагам, че Бог иска да продължи да наказва Израел за неговото нечестиво поведение. Докато Ахав царува, вероятно няма да видим никакъв дъжд.“ Не бихме стояли твърдо във вярата, а по-скоро, щяхме да спрем да се молим на Бога и, следователно, да пропуснем Неговата воля. Но не и Илия.

Илия знаеше Божията воля и не се отказваше. Той

извика отново, смело и пламенно, благодарящ на Бога, чрез вяра за това, че чува молитвите му. Той изпрати слугата си до върха на Кармил втори път.

Молитвата и вярата, без съответстващо действие, не са нищо повече от религиозен ритуал и загуба на време. Да бъдем ревностни в молитва означава сърцето, ума, душата и тялото ни да са решени да получават и затова те действат съобразно с молитвата. Понеже сме уверени, че действваме според Божиата воля, ние отказваме да приемем „не“ за отговор. Знаем, че обстоятелствата и условията могат и трябва да се променят.

Но слугата на Илия се върна със същия отговор: „Нищо не се вижда.“

По-голямата част от нас, ако не сме се отказали след първия път, щяхме да се откажем още при второто известие. Бихме намерили добра богословска причина защо Бог не ни е отговорил на това специфично искане и в този конкретен момент. Но Илия не направи та-

**Бог търси сърдечни,
безкомпромисни и
пламенни хора, които
да се приближават
при Него с нуждите
и исканията си**

ка! Той отново шурмува тронната зала в небето и за трети път изпрати своя служител да погледне за дъждовни облаци. Отново същия отговор. Той го направи четвърти, пети, шести и седми

път! (Какъв превъзходен слуга! Той беше накаран седем пъти в рамките на един ден да се изкачи до върха на планината Кармил, и той го направи. Не само Илия беше ревностен, но и слугата му!). След като се върна за седми път, слугата каза: „Видях едно облаче, малко, колкото човешка длан, да се издига над морето!“

Облак с размера на човешка ръка със сигурност не може да произведе вида дъжд, за който Илия се помоли. Но това беше всичко, от което Илия имаше нужда, за да спре да се моли и да премине към действие. Той разбра, че молитвата му е чула.

Тогава той каза: **Отиди и кажи на Ахав: Впрегни**

колесницата си и слез преди дъждът да те е спрял. Междувременно небето почерня от облаци и вятър, и заваля проливен дъжд (3 Царе 18:44-45).

Седем пъти той се помоли и седем пъти изпрати слугата си. Илия беше настойчив в своето искане, решен да получи отговор. Това е примерът, който Яков дава, когато говори за ефективната и пламенна молитва. Тя е усърдна в убеждения, реч, постоянство и действие.

ИЗДИГА СЕ МАЛЪК ОБЛАК

Нарастването на малко облаче при Илия говори за увереността, която можем да имаме, когато се молим с упорита вяра. Святият Дух свидетелства заедно с нашия дух (вж. Римляни 8:16). Това е нашият малък облак. Понякога той може да дойде под формата на дума, друг път чрез освобождаване на радост, а трети - чрез осъзнаване в нашето сърце, че това, за което сме се молили, е отговорено от Бога. Когато видим нашият малък облак да се издига, можем да действваме съобразно, както направи Илия.

Спомням си времето, когато Лиза трябваше да ражда четвъртия ни син. Терминът ѝ беше вече просрочен с пет дена, но това не беше необичайно - беше се случвало и с предишните бебета. Този път обаче Лиза имаше чувството, че нещо не е наред. Бебето започна да се мята в утробата ѝ. Тя се обади на лекаря, за да сподели загрижеността си и той я инструктира: „Елате утре сутринта в болницата и ще предизвикаме преждевременно раждане.“

На следващата сутрин докторът предизвика изтичане на водите и ни информира, че със сигурност тя ще роди съвсем скоро. Той ни изпрати да се разходим, за да дадем тласък на контракциите. Двамата с Лиза вървахме цяла сутрин насам-натам, но нищо не се случи. Около обяд тя се умори, така че се върнахме в болничната стая да си починем. Лиза каза: „Джон, моля те, отиди да се помолиш някъде. Ако не родя скоро, ще се

наложи да се вземат по-сериозни мерки, за да излезе бебето, а аз не искам да се получава така.“

Едно от решенията беше да ѝ се дадат лекарствата питоцин и епидурал. Тя беше преминала през тази процедура с първото ни бебе и това доведе до дългосрочни усложнения в гърба ѝ. Имаше и друг възпиращ фактор: процедурата беше много скъпа. И понеже нашето служение беше все още в начален стадий, ние нямахме медицинска застраховка. Бяхме семейство с ниски доходи и нямахме допълнителни пари - едвам покривахме основните разходи.

На обед излязох от болницата и намерих едно близко уединено място, където можех да издигна гласа си към небето. Помолих се усърдно. Четиридесет и пет минути по-късно се върнах в стаята на Лиза само за да открия, че няма никакъв напредък. Прекарах още един час с Лиза и след това отново излязох, за да се помоля за втори път. Апелът ми към Бога стана по-силен. Върнах се следобеда и отново нямаше никакъв напредък.

Прекарахме още един час заедно. Загрижеността на Лиза растеше, поради много причини, но най-вече заради безопасността на нашето бебе. Тя ми каза: „Джон, моля те, отиди пак на онова място и продължи да се молиш. Много се притеснявам.“

Върнах се за трети път на уединеното място за молитва. Този път бях дори по-пламенен и интензивен. Молитвите ми бяха непоколебими и на висок глас. Бях решен да получа отговор. Видях притеснението в очите на Лиза и исках да я утеша. Молих се на английски език и припомних на Бога Неговите заветни обещания. След това се помолих усърдно в Духа.

След няколко минути чух ясно в сърцето си: „Вашето бебе ще се роди днес, като и майката, и бебето ще се приберат утре по това време у дома в добро здраве.“ Святият Дух свидетелства на духа ми, че молитвата ми е чута, като ми даде Слово. Той ми беше дал „малко облаче с размера на човешка ръка“. Сега вече бях готов за действие.

Върнах се в стаята на Лиза в пет часа вечерта и ѝ казах: „Ардън ще се роди днес и двамата ще сте се прибрали вкъщи до утре, в добро здраве.“ Тя се почувства по-добре и се утеши. Мина време, все още нямаше промяна и обещанието наистина не изглеждаше възможно. Все още нямаше контракции. Как можеше бебето да се роди толкова бързо? Но аз бях видял малкото облаче!

Вечерта продължи, като медицинските сестри и лекарят вече обсъждаха следващите стъпки. Лиза ме попита: „Джон, не трябва ли пак да отидеш да се помолиш?“ Аз отговорих: „Няма нужда. Бебето ще се роди преди полунощ.“

С всеки час, който идваше и си отиваше, мисълта да се откажа от Словото, което бях чул толкова ясно в сърцето си, се усилваше. Но аз бях сигурен, че Бог ме е чул и затова отказвах да се предам.

И накрая, малко след единадесет часа вечерта, контракциите на Лиза започнаха. Ардън се роди в единадесет часа и петдесет и една минута. Когато той излезе, пъпната връв се беше увила плътно около врата му. Спомням си ужасяващата гледка, понеже главата му беше различен цвят от тялото му. Той беше в процес на задушаване. Лекарят бързо отрязва пъпната връв и отведе Ардън за допълнителен преглед.

На следващия ден си тръгнахме от болницата в три часа и тридесет минути следобед. Лиза и Ардън си бяха у дома до четири часа и тридесет минути следобед. Това, което Бог ми беше прошепнал, се изпълни.

ИСКАЙТЕ И ПРОДЪЛЖАВАЙТЕ ДА ИСКАТЕ

Повечето от нас са запознати с думите на Исус: **Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори** (Лука 11:9). Нека погледнем разширената Библия, чийто превод разкрива някои допълнителни неща:

И така, Аз ви казвам: Искайте и продължавайте да искате, и ще ви се даде, търсете и продължа-

вайте да търсите, и ще намерите, хлопайте и продължавайте да хлопате, и вратата ще се отвори. Понеже всеки, който иска и продължава да иска, получава; и който търси и продължава да търси, намира; и на онзи, който хлопа и продължава да хлопа, вратата ще се отвори (Лука 11:9-10).

Можем да видим, че Исус ни насърчава настойчиво да искаме, търсим и хлопаме. Защо? Бог да не е с увреден слух? Определено не! Това е въпрос на истинска вяра от наша страна. Виждал съм хора, които са решени да получават и други, които пробват да получат. Има огромна разлика. Ако някой е решен, той е упорит, пламенен и смел. Да остане с празни ръце не е опция. От друга страна, ако човек само се пробва да получи, той е склонен да се откаже пол-лесно. Ако наистина вярваме, ние ще продължаваме да искаме и ще ставаме все по-настойтелни с времето.

Помислете за следния урок от Самия Господар: Веднъж Исус каза на учениците Си една история, за да илюстрира нуждата им от постоянна молитва и да им покаже, че никога не трябва да се отказват: **Имаше един съдия в даден град, който беше нечестив човек, презиращ всички. Една вдовица от този град ходеше при него многократно, като търсеше справедливост относно някой, който ѝ беше навредил. Съдията я игнорираше известно време, но в крайна сметка му омръзна и накрая той си каза: Аз не се страхувам нито от Бога, нито от човек, но тази жена ме влудява. Ще направя всичко възможно тя да получи справедливост, понеже ми дотегна от постоянните ѝ искания! Тогава Господ каза: Вземете си поука от нечестивия съдия. Дори той в края на краищата отсъди правилно, така че не мислите ли, че Бог непременно ще даде справедливост на избраните, които се молят ден и нощ? Ще продължава ли да**

отлага? Казвам ви, Той ще им отдаде справедливостта бързо! Но когато Аз, Човешкият Син, се върна, колко човека ще открия, които имат вяра? (Лука 18:1-8, NLT).

Обърнете внимание на думите на Исус: „никога не трябва да се отказват“. Това не е просто добра идея - Божията воля за вас е никога да не се отказвате.

В историята, жената е толкова настойтелна в искането си, че дотегна на нечестивия съдия. Казано по-простичко, тя го побърка със своята упоритост. Нечестивият управник задвижи делото в нейна полза само за да се отърве от нея. Това, което е удивително за мен, е, че Исус използва този пример като илюстрация за това как трябва да се молим пред Бог, понеже казва: „Извлечете поука от това.“ След това Той говори за Своите хора, които се молят ден и нощ, и пита: „Ще продължава ли да отлага?“ Бог не е несправедлив; Той се бори за нас. Ето защо Той ще отговори на нашите искания бързо, когато не се отказваме, както жената в историята на Исус.

В този момент трябва да се направи едно уточнение. Неправилното прилагане на тази притча може да доведе до това човек да влезе в рутинна молитва, като повтаря едно и също ден и нощ. Исус действително предупреждава срещу това: **Когато се молите, не изговаряйте фрази и думи, като повтаряте едни и същи неща през цялото време, както езичниците, понеже те мислят, че ще бъдат послушани заради многото си говорене** (Матей 6:7, AMP). Целта не е честото и необмислено рецитиране или повторение в молитва. Фокусът е в отношението на непоколебимост, пламенност и увереност, докато поставяме нашите искания пред Бога. Ние подходяме към Него уверено, понеже знаем, че искането ни е в съответствие с волята Му и следователно няма да ни бъде отказано. Илия не приемаше „не“ за отговор. Той беше решен да види промяна според целта на молитвата си. Той постоянно беше уверен, докато почувстваше увереност, че е чул.

ПЛАМЕННО ТЪРСЕНЕ И ХЛОПАНЕ

Исус не само ни учи да продължаваме да искаме, но и да продължаваме да търсим и хлопаме. Усърдната молитва не се ограничава до молитвената ни стаичка, а включва и искрено търсене и хлопане. С други думи, ние ще изживеем това, което сме измолили. Това е ключов фактор, за да имаме резултатност.

Има много истории от моя опит, които бих могъл да споделя по отношение на този аспект на молитвата. Ето няколко скорошни примери.

С Лиза имаме възможността да прекараме два дни и половина сами в Мауи, Хавай, преди да говорим на една конференция. Времето съвпаднаше невероятно, понеже не бяхме имали освежаваща почивка заедно от доста време, а също така и баща ѝ скоро беше починал. Внимателно бях планирал това специално време.

Гледахме метеорологичната прогноза в дните преди заминаването и тя винаги беше: денонощни проливни дъждове! Лошото време определено щеше да развали плановете ни, така че аз се молах усърдно да не вали, като заповядвах на лошото време да заобиколи мястото, на което щяхме да сме отседнали, и говорих на Божиите ангели да извършат нещата, за които се молах.

Лиза повтаряше постоянно: „Ще вали. Ще вали.“

Аз ѝ отговарях: „Ще имаме страхотно време. Всичко ще бъде наред.“

Пристигнахме в Хавай вечерта и бяхме посрещнати от тъмно и мрачно време. Прогнозите все още показваха, че дъждът няма да престане. Дори, като пристигнахме, точно даваха прогнозата за времето по телевизията в хотела. То беше обхванало не само Хавайските острови, но и един огромен регион около Тихия океан.

На сутринта дръпнах завесите и видях тъмни облаци и пороен дъжд. Никъде не можех да съзря пролука в тъмните облаци. Беше точно както прогнозирах. Но аз отках да изговарям каквото и да е, което да противоречи на това, което бяхме искали. Извиках: „Благодаря Ти,

Отче, за красивия и слънчев ден. Искам да видя жена ми в бански костюм, да се пече на слънце и да си почива.“

Лиза се засмя на глупавото ми поведение. Аз приех шегата, но бях много сериозен. Нямаше да отстъпя. Отидохме да закусим. Поради проливния дъжд персоналът на ресторанта беше принуден да премести половината маси, които бяха отвън - вътре в хотела.

След като храната ни пристигна, аз погледнах дъждовните и тъмни облаци и целенасочено се помолих: „Господи, благодаря Ти за тази храна. Ние я освещаваме в името на Исус. И Ти благодаря за прекрасния слънчев ден.“

Лиза се усмихна и на шега ме подразни: „Джон, защо не се помолиш за нещо, за което знаем, че може да ти бъде отговорено?“ И двамата се засмяхме. Често тя казва нещо много смешно.

Аз ѝ казах: „Скъпа, всъщност аз съм сериозен. Времето ще бъде чудесно днес.“

Сервитьорът дойде до нас и попита: „Мога ли да донеса още нещо?“

Аз отговорих: „Да, бихте ли спрели дъжда?“

Всички се засмяхме. Но преди да свършим със закуската дъждът спря, тъмните облаци изчезнаха, показва се синьо небе и слънцето засия ярко. През останалата част от нашето време в Мауи не вали дъжд, нито имаше облаци, които да пречат на слънцето.

По-късно отидохме до една друга част от Хавайските острови - Оаху - за конференцията. Хората там ни казаха, че са прогизнали от дъждовете, по същото време, когато при нас в Мауи печеше слънце. Всъщност намирахме се на сухата страна на Оаху, но плажовете бяха затворени, понеже проливните дъждове отмиваха опасните отпадъци в океана. Местните хора бяха изненадани като им казахме, че при нас времето е слънчево.

Вярвам, че нашият невероятен Бог отговори на моите усърдни молитви и промени времето.

КНИГИ ЗА ХОРАТА В НУЖДА

Споделих предишната история с вас, за да изкореня заблудата, че Бог се интересува от изпълнението само на „големи искания“. Той наистина се грижи за всеки детайл от живота ни. Той е нашият Баща! Но сега нека свидетелствам за Неговия отговор към една много по-важна молитва: да помагаме на хората в нужда.

Двамата с Лиза вярваме, че нашите книги са послания, дадени от Бога, за Неговата глобална Църква. Когато ги пиша, аз често споменавам, че единствената

**Бог наистина се
грижи за всеки детайл
от живота ни**

причина името ми да е на книгата е, понеже аз съм първият, който я е прочел. В тази връзка, ние сме Бо-

жии настойници на това, което Той ни е дал. С Лиза се чувствахме отговорни да се молим да занесем посланието до Църквата по целия свят.

Докато пиша тази книга, другите ми книги са преведени на повече от шестдесет езика. Нашата дългосрочна и пламенна молитва е да дадем тези книги като подарък на пастори и лидери в места, където Евангелието е забранено. Всъщност бихме искали повече да раздаваме и по-малко да продаваме.

През последните десет години сме раздали около 250 000 книги на лидери в Китай, Иран, Пакистан, Индия, Фиджи, Танзания, Руанда, Уганда и други нации. Все още сме далеч от целта ни да даваме повече, отколкото продаваме, тъй като продадените са милиони копия.

В началото на 2011 г., докато нашият лидерски екип чертаеше стратегиите за бъдещето, аз разбрах, че през 2010 г. сме раздали само 33 000 книги. След дълги дискусии обявих: „Тази година целта ни ще бъде да раздадем 250 000 книги на лидерите отвъд океана.“

В стаята настъпи тишина. Един член на екипа се обади: „Мисля, че може би малко се надценяваме. Разликата с миналата година е доста голяма. Трябва да запознаем финансовите си партньори с този огромен проект.

Имаме нужда от време. Можем да се спрем на 100 000 и след това да увеличаваме с всяка следваща година.“

Аз отговорих: „Не! Трябва да вярваме на Бога и да помогнем на тези нуждаещи се пастори и църкви по целия свят. 250 000 не е толкова непостижима цел.“

Дебатът се ожесточи. Същият член на екипа даде и допълнителни причини защо моята цел е твърде голяма. В крайна сметка той съвсем недвусмислено я определи като неприемлива цел. Той беше точен и логичен в оценката си, но не взимаше под внимание Божиата благодат.

Аз станах по-твърд: „Вижте, хора, никое друго служение не притежава тези книги, Бог ни ги е поверил на нас. Ние сме единствените, които могат да дадат книги като *Примамката на Сатана*, *Под прикритие*, *Лъвице, издигни се*, *Движени от вечността*, *Необикновен* и другите ни заглавия. Ние сме отговорни да вярваме на Бога за това. Трябва да си поставим високи цели.“

Съпротивата продължаваше. В този момент аз казах категорично: „Не искам да застанем пред Исус по време на Страшния съд и да трябва да обясняваме защо сме поискали толкова малко. Не искам пасторите да ни разпитват по време на съда: „Защо не ни дадохте тези книги, които Бог ви е поверил?“ На другите служения няма да им се налага да се обясняват за това - единствено ние!“

Атмосферата беше нажежена и срещата ни завърши със стрес и конфликти. Съжалявах, нещата ескалираха до тази степен, понеже говорих по подобен начин. Нашите ръководители на отдели са искрени, благочестиви хора, които просто се опитват да се грижат за доброто на служението. Но дълбоко в сърцето си знаех, че не трябва да отстъпвам. Важно беше да се стои в пролома за гладните пастори и нуждаещите се църкви, които се намират в развиващите се региони на света.

Няколко дни по-късно административният ни директор дойде при мен и каза: „Джон, ще направим това, което е в сърцето ти. Ние сме тук, за да служим на видението, което имате с Лиза. Кажете ми, още ли вярваш, че трябва да раз-

дадем 250 000 книги. Ако се молите и вярвате в това, тогава ние сме 100% с вас в това начинание. Ще се молим и ще работим усърдно за изпълнението на тази цел.“

Аз търсих Бога отново и все още вярвах, че целта трябва да бъде 250 000 книги. Вратите вече бяха отворени пред нас да даваме книги на лидерите във Виетнам, Либерия, Китай, Иран, Турция, Гана, Таджикистан, Ливан, Бирма и други нации. Знаехме, че ще има и още много желаещи. За да се отпечатаат и разпространят този брой книги в световен мащаб щеше да струва някъде в диапазона между \$ 600 000 и \$ 700 000. Това беше огромна сума за нас, но не и за Бога.

Две седмици по-късно членовете на нашия екип ми се обадиха, докато бях в една хотелска стая във Флорида. Те казаха развълнувано: „Джон, току-що получихме чек за \$300 000 за отпечатване на книги за лидери в чужбина.“ Аз буквално изкрещях от радост, въпреки, че бях на терасата в хотела.

Оказа се, че един от нашите служители споделил видението ни с тексаски бизнесмен. Той написал чека. Най-голямото единично дарение, което нашето служение е получавало в предходните двадесет години беше \$50 000. Това беше истинско чудо! Тези пари щяха да стигнат да отпечатаме близо 150 000 книги. Изумителният факт беше, че вече бяхме изпълнили половината от целта ни за 2011 г. а беше едва февруари! Телефонният разговор се превърна в празник и всички се зарадихме със сила и радост.

Преди да приключим аз попитах: „Сега разбирате ли защо бях толкова настоятелен и непреклонен по време на срещата ни преди две седмици?“

Административният ни директор, който беше най-големият ми съперник по време на дебата, се засмя и каза: „Помислих си, че ще кажеш: Махни се зад мене, Сатана.“ Всички се засмяхме.

По-късно на същия ден Лиза коментира: „Бог не искаше от нас да повярваме в Него за това, което беше

постижимо, а за невъзможното. Ако не бяхме се придържали към целта си, не вярвам чека за \$300 000 да беше дошъл“. Аз съм съгласен с нея. Това изказване на Лиза беше много мъдро и на място.

До края на годината ние раздадохме повече от 250 000 книги на лидери в четиридесет и една нации. Нищо от това не би могло да се случи без подкрепата и молитвите на нашите партньори, както и без усърдните усилия на всички участници в процеса. Свидетелствата на хората прочели книгите са прекалено много, за да могат да се запишат тук.

Това беше голямо събитие, което изгради вярата на целия ни екип. Трябваше да искаме, да търсим и да хлопаме настойчиво, за да видим тази врата за достигане на безброй животи да се отвори. Трябва винаги да помним, че **Бог може да извърши несравнимо повече от всичко, което искаме или мислим, според силата, която работи в нас** (Ефесяни 3:20). Не можем да позволим на нашите ограничени човешки умове да Го ограничават в своето мислене и вяра. Ако наистина вярваме, ние ще се молим постоянно и ще хлопаме, докато не видим Неговата слава да се разкрива.

КАКВО ЧАКАТЕ?

Напредъкът на Царството не се случва в естествената област, преди първо да бъде постигнат в духовната. Павел инструктира Тимотей: **Тичай здраво и бързо във вярата. Хвани вечния живот, живота, към който си призван, живота, който така пламенно си приел** (1 Тимотей 6:12, MSG). Да се хване вечният живот означава да се хванем за осигуряването, което идва от Исус, и със сигурност не можем да го направим половинчато. Когато Бог вижда този вид решителност от страна на Своите деца, това Го задвижва.

В Евреи 11:6 се казва: **Без вяра не е възможно да се угоди на Бога, понеже който идва при Бога трябва да вярва, че Той е, и че Той възнагражда онези, които Го търсят усърдно.** Не се казва, че

Бог възнаграждава онези, които Го търсят небрежно, а онези, които Го търсят усърдно. Той е привлечен от искрения, сърдечен и безкомпромисен огън.

В същата светлина Бог говори чрез пророк Еремия:

Защото Аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисли за мир, а не на злото, за да ви дам бъдеще и надежда. След това ще Ме призовете и ще Ме помолите и Аз ще ви чуя. И ще Ме потърсите и ще Ме намерите, когато Ме потърсите с цялото си сърце. Ще бъда намерен от вас, казва Господ (Еремия 29:11-14).

Божииите планове за живота ви са само добри. Но, за да получим това изобилно осигуряване, се изисква да бъдем пламенни и усърдни в постоянството си. Това е истинската вяра.

Спомняте ли си последните думи на Исус в притчата за жената и нечестивия съдия? **Когато дойде Човешкият Син, ще намери ли истинска вяра на земята? Що за въпрос? Ще види ли единствено някаква банална, вяла и предпазлива вяра, или ще намери истинска вяра? Един друг превод гласи: Колко от този вид усърдна и постоянстваща вяра ще намери Човешкият Син на земята, когато се върне?** Видът вяра, за който говори, се сравнява с жената, която измори съдията с настоятелното си преследване.

Така че не се притеснявайте да се приближавате към Бога. Не бъдете плахи в исканията си. Бъдете смели, силни, непреклонни и конкретни. Нашето постоянство пред Бога не идва от отчаяние, а от твърдата увереност, че Той е нашият любящ Баща и ще ни даде това, което ние категорично искаме в Неговото име.

Какво чакате? Нуждите около вас са големи. Има толкова много хора наоколо, които имат нужда вие да се приближите към Бога смело в молитва от тяхно име. Бъдете светлина за тях! Подходете към Бога с настоятелно постоянство точно сега!

16

ТИЧАЙТЕ ЗА НАГРАДАТА

**Така тичайте в състезанието,
че да може да получите наградата**
(1 Коринтяни 9:24, АМР).

Както научихме до момента от тази книга, вие и аз тичаме в една предизвикателна надпревара. И както разкрива стихът от 1 Коринтяни по-горе, състезанието е лично. Това е вашето състезание и моето състезание.

Ние не се състезаваме помежду си, а със сили, които не искат да финишираме успешно. Живеем в греховен свят, което неизбежно води до опозиция. Един превод на този стих гласи: **Тичайте по такъв начин, че да получите наградата.**

Забележете фразата, която апостол Павел използва: по такъв начин. По какъв начин трябва да тичаме? Трябва да тичаме издръжливо. Авторът на Евреи казва: **Нека тичаме с търпение и постоянство в назначеното състезание пред нас** (12:1, АМР).

Аз съм бил спортист през целия си живот, така че много от приятелите ми са любители или професионални спортисти. Сериозните от тях тренират доста усилено, минават през проблемите и издържат на много изтощително обучение. Павел пише: **Всеки спортист в обучението си се подлага на строга дисциплина** (1 Коринтяни 9:25, ТЕВ). Защо спортистите правят това? Апостолът отговаря: **Те правят това, за да спечелят наградата.**

За професионалния американски футболист награ-

дата е да спечели Супер Купата. За професионалния голфър наградата би била да спечели някой важен турнир. За хокеиста това е купата „Стенли“, а за олимпийския спортист - да получи златен медал. Тяхното видение за наградата е тяхната мотивация. Онези, които фокусират своето видение върху награда, ще се обучават по-решително и ще издържат на екстремни трудности повече, отколкото онези, които нямат видение и не са мотивирани да спечелят наградата.

Виждал съм как хокеист си чупи глезена, но моли треньора си да го превърже, за да може да продължи да се бори за купата „Стенли“. Той продължава да се пързая, въпреки че изпитва силна болка, докато повечето хора дори не биха могли да се движат с подобна болка. Виждал съм и американски футболист, който си разбива носа, но го бинтова и продължава да играе - неговото видение да спечели Супер Купата е по-силно от мъчителната болка. Всички сме били свидетели на подобни случаи независимо дали в спортни или в други начинания. Видението е велик мотиватор. То кара хората да се открояват от всички останали. То ги прави шампиони. Само онези, които се фокусират в наградата, ще издържат на подобни проблеми.

Като хора на Царството, бореци се ежедневно срещу мощните и разрушителни легиони на Сатана, ние трябва да знаем за какво се състезаваме. Каква е на-

**Как стартираме
е важно, но за Бога
е по-важно как
финишираме**

шата мотивация да финишираме? Защо е толкова важно да останем верни? С какво допринася индивидуалният ни живот като Божии хо-

ра? Защо курсът, който Бог е поставил пред нас, е толкова важен за голямата картина на Царството?

Павел ни казва, че отговорът на всеки от горните въпроси е същият както при спортистите. Ние се трудим за наградата: **Така тичайте в състезанието, че да можете да получите наградата.** В по-късните си години

апостол Йоан записва подобна заповед от Бога:

Внимавайте да не загубите наградата, за която сме се трудили толкова здраво. Бъдете усърдни, така че да получите пълната си награда (2 Йоан 8, NLT).

Соломон беше дисквалифициран от най-висшата награда, понеже не финишира както трябва. Фокусът му не беше върху правилната цел.

Как стартираме е важно, но за Бога е по-важно да финишираме. За да го направим и да получим наградата, се изисква нашата категорична упоритост и издръжливост, като и двете се подхранват от мотивацията ни. Така че тук е мястото да отговорим на един много важен въпрос: Каква е наградата, която очакваме - наградата, за която сме предупредени да не губим?

Наградата може да бъде разгледана на две нива. Ще видим първото сега, а второто - в следващата глава.

ПЪРВАТА НАГРАДА

Първата награда е свързана с факта, че курсът на живота ни е пряко свързан с изграждането на Божия дом - домът, в който Той ще обитава вечно.

Бог съгражда дом за Себе Си - славен и необичаен. Това е домът, в който Той копнее да живее и който е бил фокусът на Неговите планове в продължение на хиляди години. И Той е много развълнуван за това!

С Лиза имяхме привилегията да си съградим дом по поръчка. В края на 80-те, когато живеехме в Орландо, Флорида, един известен строител на поръчкови къщи, Робърт, дойде при нас с предложение. Той каза: „Обичам вашето служение. Искам да ви построя дом по поръчка.“ По онова време живеехме в малка и скромна къща и си помислих, че неговите цени щяха да бъдат твърде високи за нас. Но когато се заговорихме, Робърт каза: „Ще го направя на Божията цена.“ В крайна сметка се оказа, че той не е взел нито една стотинка печалба от къщата.

Преди това с Лиза бяхме притежавали две жилища. И двете бяха миниатюрни къщички и ние не участвахме по никакъв начин в проектирането им. Така че бяхме свикнали просто да изберем стандартен план на етаж, заедно с някакъв ограничен избор от цветове и материали. Никога не ни се е налагало да вземаме важните решения. Така че процесът на изграждане на дом по поръчка ни беше напълно чужд.

Никога няма да забравя, когато Робърт дойде в нашата малка къща няколко дни по-късно, седна с нас в кухнята ни, постави един празен лист на масата и ентузиазирано каза: „Нарисувайте ми къщата на мечтите си!“

Ние се вцепенихме. Не си и представяхме, че може да се направи подобно нещо. Лиза веднага се зае със задачата. Тя започна да чертае така, все едно, че беше го мислила от дълго време (истината е, че наистина беше). Аз бях малко по-бавен в чертежите си, най-вече предлагайки някои идеи за моя кабинет и гараж, докато жена ми начерта всичко останало. Беше вълнуващо. Вълнението ни нарасна дори още повече, тъй като открихме, че можем да проектираме новата ни къща според вкуса и желанията си. Нямахме ограничения.

След това нашите мечти, грубо начертани върху листа, отидоха при архитектите и дизайнерите и след няколко дни Боб ни показа архитектурния план. Беше толкова вълнуващо! Скоро направиха първа копка и започнаха да строят.

Със съпругата ми ходехме до работната площадка всеки ден по време на целия строителен процес. Понякога ходехме и по два пъти на ден. Бяхме толкова нетърпеливи, не можехме да дочакаме до всеки следващ етап от строежа. Тези няколко месеца минаха все едно, че бяха години, а дните - като седмици, поради очакването за всяко ново нещо, което се добавяше към нашата къща по поръчка. Бяхме изумени да наблюдаваме как грубата ни скица върху онзи лист оживява пред очите ни!

Е, аз вярвам, че радостното очакване, което ние изпитвахме, много прилича на Божиите емоции и очакване на Неговия дом-мечта. Но Той чака вече много повече от няколко месеца. Всъщност Бог очаква завършването на този дом от създаването на света.

На земята ние често даваме имена на специални домове. Например, домът на английската кралица е Бъкингхамският дворец. В Америка, нашият президент живее в Белия дом. Домът на актьора Майкъл Дъглас в Бермуда е Лонгландс. Домът на покойния Джордж Харисън, бившият бийтъл, е Фрайър парк. Домът на актьора Никълъс Кейдж е Мидфорд касъл (Замъкът Мидфорд). Това, което повечето хора не осъзнават, е, че Бог е Този, Който започна тази тенденция за наименоуване на дома много преди всеки от нас. Той се позовава на Своя вечен дом, който все още е в процес на изграждане, както Сион. Псалмистът пише:

Защото Господ е избрал Сион; Той го желае за Свое обиталище. Това е Моето място за почивка завинаги. Тук ще обитавам, понеже Съм го пожелал (Псалм 132:13-14).

Забележете, че Бог желае този дом. С други думи, Той го очаква с нетърпение, както Лиза и аз очаквахме с нетърпение нашия нов дом. Други Писания ни казват, че домът, наречен Сион, е бил в Божието сърце от безброй поколения насам: **Защото Господ ще съгради Сион (Псалм 102:16). Господ, Който обитава в Сион (Псалм 9:11) и от Сион - съвършенството на красотата, Бог ще изгрее (Псалм 50:2).**

Когато строите къща, започвате с основата. Чуйте думите на Исаия: **Вижте, полагам камък в Сион, изпитан камък, скъпоценен крайъгълен камък, за сигурна основа (Исаия 28:16, NIV).** Какво (или по-точно кой) е основополагащият крайъгълен камък? Никой друг освен Божият възлюбен Син, Исус Христос. Според Исаия, Исус е част от строителния материал на веч-

ния Божи дом - Сион. Всъщност, като крайъгълен камък, Той е най-важната част.

След това Божието Слово заявява: **Вие също, като живи камъни, се съграждате в духовен дом** (1 Петрово 2:5). Домът, за който Петър говори, разбира се, е Сион. Исус образно е посочен като камък, както и ние. Ние сме „живите камъни“, а Той е крайъгълният камък. Заедно с Исус, християните са строителни материали, които градят дома, в който Бог ще обитава вечно!

Бог изгражда дом. Той използва всички нас - без значение как сме се свързали с Него - за да гради. Той използва апостолите и пророците за основата. Сега използва и вас, поставя ви тухла върху тухла, камък върху камък, като Исус Христос е крайъгълният камък, Който поддържа всички части заедно. Ние виждаме оформянето на този храм на Бога ежедневно - храм, в който Бог се чувства като у дома Си (Ефесяни 2:19-22, MSG).

ПОДИЗПЪЛНИТЕЛИТЕ

Не само че ние сме строителният материал за дома, но сме и съработници (вж. 1 Коринтяни 3:9). По-съвременният термин е „подизпълнители“. Кои са подизпълнителите? Това са водопроводчиците, електротехниците, монтажистите на гипсокартон, фирмите, които поставят покрива, теракотаджиите, зидарите, климарите - списъкът е много дълъг. Това са хората, които фактически изграждат дома. Когато Робърт построи нашата къща, той не заби нито един пирон, не постави нито една тухла, не отрязва нито едно парче дърво или гипсокартон. Не! Подизпълнителите свършиха цялата тази работа.

Така че, ако подизпълнителите са тези, които наистина изграждат дома, каква е работата на строителя? Отговорът е в три сфери. Първо, строителят проекти-

ра дома. Бог, като строител на собствения Си дом, проектира генералния чертеж в далечното минало. Апостол Павел пише: **Много преди да положи основите на земята, Той ни виждаше в ума Си** (Ефесяни 1:4, MSG). Евреи ни казва: **Делата бяха завършени още преди създаването на света** (4:3). Божият дом беше напълно планиран, преди Адам да бъде създаден. Невероятно!

Второ, строителят поръчва материалите, които се използват за строежа на дома. Не се ли радвате, че Бог ни е поръчал? Ето защо Той казва: **Аз те избрах преди да ти дам живот, и преди да се родиш** (Еремия 1:5, TEV). Павел ни казва: **Той ни е избрал в Него преди създаването на света** (Ефесяни 1:4).

Третата отговорност на строителя е да разпредели и насрочи работата на подизпълнителите. Това е много важен аспект от проекта, понеже не бихте искали да докарате мазача преди водопроводчика или електротехника. Не бихте докарали климарите преди тези, които поставят покрива. Ако подизпълнителите не работят в правилната последователност, хаосът е неизбежен.

Днешните къщи обикновено не разполагат с „главен подизпълнител“, но Божият дом има такъв. Кой мислите, че е главният подизпълнител за изграждане на Божия дом по поръчка? Точно така: Исус Христос. Галатяни 4:4 (TEV) казва: **Когато дойде точното време, Бог изпрати Своя Собствен Син**. Строителят Бог определи крайъгълния камък и главен подизпълнител - Исус, на точното време, за изграждането на Сион.

Във връзка с работата Му като главен подизпълнител, Исус е изпълнил задачата Си съвършено. Той определено финишира успешно! След „Тайната вечеря“, Той можеше да каже на Отец смирено и уверено: **Свърших делото, което Ми даде да извърша** (Йоан 17:4). Исус свърши делото като главен подизпълнител на изграждането на Сион.

Какво да кажем за вас и мен? Какво казва Божието

Слово за нашата роля като подизпълнители в изграждането на Божия дом?

Понеже сме Божие творение, създадени в Христос Исус, за да вършим добри дела, които Бог подготви предварително за нас (Ефесяни 2:10, NIV). Забележете, че ние бяхме създадени в Христос, „за да вършим добри дела“. С други думи, бяхме създадени не просто да бъдем някои, а за да извършим нещо. Обърнете внимание: през последните години има дисбаланс в поучението за Христовото Тяло в тази област. Ние подчертаваме кои сме в Христос, което е важно, но пренебрегваме това, за което бяхме създадени да извършим в Христос. Този дисбаланс е създал два основни проблема.

Първо, Църквата в западния свят е станала много апатична. Болшинството от вярващите ходят на служба веднъж седмично, а някои дори по-рядко. Ние напредваме в кариерата си, преследвайки добър социален живот, закупувайки най-новите машинарийки, изплащайки ипотеките си, възпитавайки децата, спестявайки за тяхното образование и осигурявайки пенсионирането си. Всичко това става нашата мотивация, а не изпълнението на личното ни поръчение от Бога. Твърде много от нас са невежи за факта, че имаме вечно „дело“ за извършване.

Помислете за това: как можеше Павел да каже: **Свърших състезанието** (2 Тимотей 4:7), ако не знаеше пътя, в който трябваше да тича? Позволете ми да обясня. Ако сте участвали в маратон в гимназията, ще знаете, че всички участници още преди състезанието гледат карта на маршрута. Ако тичате в маратон без да знаете планирания курс, може да тичате докато колабирате и пак няма да разберете дали сте завършили състезанието. Единственият начин честно и точно да кажете, че сте завършили състезанието, е, ако знаете и пробягате предварително начертания маршрут. Подобно на Исус, Павел каза: **Приключих делото, което ми даде да извърша.**

Как можем да завършим състезанието, когато сме фокусирани и погълнати единствено от всекидневието си? Как можем да знаем Божието дело за нас, когато единствената ни връзка с Него е краткото богослужение в неделя, веднъж седмично? Как бихме могли да узнаем Неговия план, ако не Го търсим ежедневно и усърдно?

Второ, много християни остават с впечатлението, че само хората, които служат на пълно работно време, имат истинско призвание върху живота си. Това е глупаво! Всяко дете на Бога - мъж или жена, млад или възрастен - има небесно призвание и това призвание е да бъде верен подизпълнител, изграждайки Божия дом по поръчка. Разширената Библия чудесно описва това, като твърди, че сме създадени в Исус Христос, **за да вършим онези добри дела, които Бог е предопределил** (планирал предварително) **за нас** (като поемем пътя, който Той е подготвил преди време), **да можем да ходим в него** (да живеем добрия живот, който Той предварително определи и приготви за нас) (Ефесяни 2:10).

Бог ви е дал привилегията да служите като един от подизпълнителите, съграждащи Неговия вечен дом - Сион. Това не е къща, направена от тухли и хоросан или с дървен материал и циментова замазка. Това е дом, направен не от човешка ръка - жив дом, състоящ се от царските синове и дъщери. Както много подизпълнители днес, може да не сте в състояние да видите (все още) как вашето призвание в живота допълва цялостния дизайн на Божия дом, понеже само Той може да види това, като майстор-строител. Нашият принос ще придобие смисъл един ден в бъдещето, когато Божият дом е завършен и заедно с Него ние се радваме на присъствието Му там, в продължение на цяла вечност.

Когато Робърт определи програмата на подизпълнителите, които трябваше да построят нашата къща, даде на всеки от тях специфична част от архитектурните чертежи и схеми. Каза им какво точно иска от всеки от

тях. Той знаеше общия план, а те знаеха единствено какво се очаква от тях. Те не идваха на работа, правейки онова, което усещаха за необходимо или което им изглеждаше правилно. Те следваха плана, който беше предварително определен и одобрен от строителя.

Бог предварително е планирал най-добрия план за вас, за мен, за всички, които вярват в Исус Христос като Спасител и Господ (Ефесяни 2:10). Както при подизпълнителите, които строяха нашата къща, така всеки от нас има специфична и важна роля в изграждането на Божия вечен дом. Нито една задача не е по-маловажна от останалите. Бог иска домът Му да бъде изграден точно както го е планирал. Това включва всеки от нас да извърши своята част и то добре.

НАГРАДА ИЛИ ЗАГУБА ЗА СТРОИТЕЛЯ

Сега можете да разберете по-добре защо в Писанието често сме наричани „строители“. Псалмистът пише: **Камъкът, който строителите отхвърлиха, се ока- за крайъгълен камък** (118:22). Петър, както отбелязахме по-рано, казва, че всички вярващи са камъни в Божия дом, но след това той измества темата от това какви сме, към това *какво сме призовани да извършим в Христос*, като фигуративно ни нарича строители (или подизпълнители) на Божия дом: **Вие също, като жи- ви камъни, се съграждате в духовен дом... зато- ва, за вас, които вярвате, Той е скъпоценен, но за тези, които са непокорни, камъкът, който строи- телите отхвърлиха, се оказа крайъгълен камък** (1 Петрово 2:5, 7).

По думите на Петър ние виждаме, че покорните са верни и истинни подизпълнители в изграждането на Божия дом, а онези, които не се покоряват на Словото (на Божия дизайн и план), всъщност работят срещу крайната цел.

С оглед на това, ние сме готови да изследваме опи- санието на апостол Павел за процеса и наградата:

Бог ще възнагради всеки според работата, която е извършил. Защото ние сме партньори, които работят заедно за Бога... Вие също така сте Божието здание (Сион). Използвайки дара, който Бог ми е дал, аз извърших работата на главния строител (подизпълнител) и положих основата, а някой друг (друг подизпълнител) строи върху нея. Но всеки от вас трябва да бъде внимателен как гради (понеже всички ние сме подизпълнители). Понеже Бог вече е поставил Исус Христос като единствената основа и никаква друга основа не може да бъде поставяна (1 Коринтяни 3:8-11, TEV).

Преди всичко забележете, че още в първото изречение Бог говори с нас за награда. Имайте това предвид, тъй като сега продължаваме да навлизаме в значението на пасажа от Първо коринтяни.

Павел е поставил основата. Неговите писма са написани преди почти две хиляди години и все още се използват днес като надеждна основа за това как трябва да живеем в Христос. Първите подизпълнители, които построиха нашия дом във Флорида, положиха основата. След като привършиха, всички останали подизпълнители дойдоха и градиха върху бетонната плоча, която първите подизпълнители бяха положили като основа.

Павел казва още: **Някои ще използват злато, сребро или скъпоценни камъни в граденето върху основата, а други ще използват дърво, трева или слама (3:12, TEV).** Златото, среброто и скъпоценните камъни говорят за вечното, а дървеният материал, тревата и сламата - за временното. Във всеки момент от живота си ние имаме избор: да градим за вечността или за временното. Когато мотивите ни са да печелим пари, да бъдем популярни, да помагаме на хората единствено заради нашата лична изгода, да се придвижваме нагоре по стълбата на успеха, за да важничим, ние градим за временното. Но когато нашият

фокус е върху изграждането на Божието царство и Неговия дом, донасяйки вечното Слово и Божието осигуряване към хората в нужда, ние градим за вечността.

Павел продължава: **И качеството на работата на всеки човек ще се види, когато Денят на Христос го разкрие. Защото в този Ден огънят ще разкрие работата на всеки; огънят ще я изпита и ще покаже истинското й качество** (3:13, TEV).

Огънят ще изпита нашата работа, но също така ще изпита и мотивите и намеренията, които стоят зад свършеното от нас (вж. 1 Коринтяни 4:5). Когато запалим огън под съчки, трева и слама, той ще ги погълне. Но ако запалим същия огън под злато, сребро или скъпоценни камъни, стават по-чисти и по-красиви. Те биват изпитани и усъвършенствани. Ето какво се получава при двата случая: **Ако това, което е било построено върху основата, оцелее на изпитанието на огъня, строителят ще получи награда. Но ако работата ви изгори, ще я изгубите. Вие самите ще се спасите, но като че ли успели да избягате от огъня** (3:14-15, TEV).

Забележете, че вие, строителят, ще получите награда, ако успешно финиширате! Но ако вършите работа, която не съответства на Божието Слово - ако мотивите ви са егоистични, непокорни или горделиви, тогава работата ви ще изгори. Като вярващ в Христос, вие ще успеете да отидете на небето, но няма да получите награда за труда си. Това са силни думи на предупреждение към всички нас!

Нека продължим с този велик пасаж. Не забравяйте, че Павел не говори на един човек, а на цялата Църква:

Със сигурност знаете, че вие сте храм на Бога (дом по поръчка) и че Божият Дух живее във вас! Бог ще унищожи всеки, който унищожава Божия храм. Защото Божият храм е свят, и вие самите сте Неговият храм. Не се заблуждавайте! (3:16-18, TEV).

Опново силни думи! Те трябва да породят свят страх във всеки, който би помислил да злоупотреби или подведе Божия дом или Невястата на Христос - Църквата. Помислете за това като за силно предупреждение да не злоупотребявате с никого, дори и с най-малката „тухла“ в Божия дом или както Библията казва: „най-малкия от светиите“.

НАГРАДАТА НА ПОДИЗПЪЛНИТЕЛЯ

Павел заключава: **Не се заблуждавайте!** (3:18). За съжаление, някои християни не са финиширали, понеже са се отклонили от курса, за да следват себичните си цели. Вместо да градят Божия дом за Негова слава, те преследват преходна слава - човешко одобрение или богатствата на този свят, които един ден няма да издържат на огненото изпитание.

Не се заблуждавайте! Останете съсредоточени, имате задача за изпълнение в Христос. Вашето дело трябва да бъде завършено така, както Бог първоначално го е проектирал, иначе делото, за което сте призовани, ще бъде заменено с нещо друго. Един друг превод на Библията подчертава този изключително важен въпрос:

Нека всеки дърводелец, който се включва в работата, да се погрижи да гради върху основата! Не забравяйте, че има само една основа - тази, която вече е положена - Исус Христос. Обърнете специално внимание на строителните материали, които смятате да използвате. В крайна сметка именно те ще бъдат проверявани. Ако използвате евтини или некачествените материали, ще бъдете разкрити. Проверката ще бъде задълбочена и строга. Няма да можете да прикриете нищо. Ако работата ви премине през проверката - добре, но ако не премине - вашата част от градежа ще бъде анулирана и ще се наложи да започнете отначало. Вие самите няма да бъдете анулирани - вие ще оцелееете, но едвам-едвам (1 Коринтяни 3:10-15).

Ако работата ни не издържи Божия стандарт на проверка, тогава нашата „част от градежа ще бъде анулирана и ще трябва да се започне наново“. Никой не иска да преправя делото си - особено когато става дума за дело, което вършим за Създателя на вселената!

Спомням си когато един от подизпълнителите не си вършеше добре работата по нашата къща. Той не изпълняваше нещата в съответствие с чертежите, които Робърт му беше дал. Тъй като двамата с Лиза бяхме на строежа всеки ден, ние бяхме първите, които забелязаха проблема. Аз се обадох на Робърт и той дойде на строежа, за да се видим. Като видя за какво става дума, той много се ядоса. Този подизпълнител не беше един от обичайните му подизпълнители, така че Робърт незабавно го уволни. Човекът „изгуби наградата си“. Не само че не му беше платено, но изгуби и „наградата“ да бъде сред подизпълнителите, които съградиха нашия чудесен дом.

Робърт напълно разруши работата на този човек и веднага нае друг подизпълнител, който дойде и свърши необходимото, точно както беше посочено на чертежите. Този човек получи наградата - както в заплащане, така и в удовлетворение, знаейки, че е допринесъл положително за изграждането на такъв красив дом.

Писанията ни казват, че този принцип е дори още по-верен при съграждането на Божия дом. Има хора, чиято сезонна работа (или дори работата на живота им) няма да издържи. Тя ще бъде разрушена и няма да бъде част от вечния дом.

Позволете ми да ви помогна да си представите сериозността на този казус. Тъй като аз ходех на нашия строеж ежедневно, подизпълнителите ме познаваха доста добре. Те ме наричаха „проповедникът“. Всеки ден те слушаха много силна рок музика, но когато ме виждаха да приближавам, един от тях я изключваше веднага. Аз не казвах нищо, понеже знаех, че те държат и на Божиите неща. Поговаряхме известно време,

от което дори произлязоха някои добри възможности за служение.

Спомням си един ден, когато подизпълнителите ми разказваха за някои от великолепните домове, които са съграждали. Те буквално светеха докато говореха за своята част от градежа. Можех да видя огромното им задоволство от това, че са били част от строежа на толкова славна сграда.

Можете ли да си представите как се чувстват подизпълнителите, които са построили например Белия дом във Вашингтон, окръг Колумбия? Представете си деня, когато собствените им деца се прибират от училище и ентусиазирано обявяват, че класът им е планирал посещение на най-известния дом в цялата нация. Можете ли да си представите огромното удоволствие и удовлетворение, което бащата ще е изпитал, когато е разказал на развълнуваното си дете за личното си участие в изграждането на този дом? Можете ли да си представите емоциите на бащата, когато той придружава класа на детето си в Белия дом? Какво ли е чувството, когато е видял гордостта по лицето на детето си, когато останалите деца разберат, че бащата на техния съученик е спомогнал за изграждането на дома, където живее президентът на Съединените щати? Можете ли да си представите?

Същото се отнася и за нас с Божия дом! Но ние не работим по къща, която ще бъде съборена и ще трябва да се строи наново след няколкостотин години. Ние работим по дом, който ще бъде централният фокус на цялата вселена завинаги. О, да, чуите думите на пророк Михей:

Ще стане така, че в последните дни хълмът на Господния дом ще се установи на върховете на планините, и ще се възвиси над хълмовете и народи ще се стекат при него. Много народи ще дойдат и ще кажат: Елате, нека отидем до планината на Гос-

пода, до дома на Бога на Яков; Той ще ни научи на пътищата Си и ние ще ходим в пътеките Му. Понеже от Сион законът ще излезе (Михей 4:1-2).

Делата на вселената ще се въртят около този дом. Мъдростта и законите, които управляват цялото творение, ще излизат от лидерството на този дом. И може би най-удивителният факт: Божият дом - Сион, ще бъде точно толкова прекрасен след десет трилиона години, както ще бъде и на първия ден след неговото завършване.

Нека ви разкажа за един велик служител на Евангелието, който беше верен до края. Той служеше ефективно в продължение на повече от шестдесет години и получи наградата си малко преди началото на новото хилядолетие. Година след неговото отиване на небето, аз пътувах до една голяма църква в Средния запад, където лидерът на хвалението ми каза, че Бог му е дал сън. Сънувал, че отива на небето и вижда великия служител, който финишира успешно. С голяма усмивка на лицето служителят казва на лидера на хваление: „Много по-добре е, отколкото някога съм си представял.“ Те разговаряли в продължение на няколко минути, след което служителят се обърнал и посочил работата, която той бил свършил за съграждането на Сион. Била впечатляваща. Резултатът от верността на този човек се разпрострял надлъж и нашир повече, отколкото той си е мечтал, докато е бил на земята и сега вече можел да види всичко това, което е било постигнато чрез него. Той бил в състояние да покаже работата си, точно както тези строителни подизпълнители ми разказваха за работата им по домовете, които те са помогнали да бъдат построени. Каква награда само! Какво удовлетворение!

Представяте ли си да можете през цялата вечност да показвате на своите потомци, на народите и на безброй хора, които идват да гледат славния Божи дом, вашето участие в изграждането му?

Това е славна мисъл, нали? Каква невероятна награда можем да очакваме само! Какъв мотиватор е това само - да финализираме успешно!

А сега нека разгледаме и обратната страна. Можете ли да си представите да нямате никаква част в съграждането на дома, наречен Сион, понеже не сте успели да финализираните? Можете ли да си представите предците, потомците и народите, които дойдат да видят какво сте извършили, но вие нямате какво да им покажете през цялата вечност, понеже работата ви е била унищожена и заменена с тази на друг, който е бил верен? Това ще бъде вечна загуба, точно както Павел говори в 1 Коринтяни 3.

О, скъпи светии, аз не искам това за вас. Бог не иска това за вас. Тъжният факт е, че то ще се случи с много вярващи. Но вие можете да решите точно сега, че това няма да се случи с вас. Вслушвайте се внимателно в думите на Йоан:

Внимавайте да не изгубите наградата, за която сме се трудили толкова усърдно. Бъдете усърдни, така че да получите пълната награда (2 Йоан 8, NLT).

Самият Господ е разработил начин за всяко едно от Неговите деца да има възможността да получи пълна награда за участието си в изграждането на вечния дом на Бога. Трудът ви никога няма да избледнее, никога няма да остарее, никога няма да бъде премахнат или заменен. Милиарди хора и ангели ще му се възхищават за вечни времена.

И това е само първата награда, която ще получим за безкомпромисната ни вярност и покорство към нашия Господ. Колкото и прекрасна да е тази мотивация, има и друга награда, която е дори по-велика. Ще я видим в следващата глава.

17

БЛИЗО ДО ЦАРЯ

**Внимавайте да не изгубите наградата,
за която сме се трудили толкова усърдно.
Бъдете усърдни, така че да получите
пълната награда
(2 Йоан 8, NLT).**

Проблемите са неизбежни. Правилният стимул ще ни позволи да тичаме в състезанието неуморно, докато липсата на мотивация ще ни забави или дори откаже. Мотивацията е от решаващо значение за успешното финиширане.

Първата награда е това, че сами ставаме вечни свидетели на труда си за Божия дом по поръчка, знаейки, че работата ни е достойна за Неговите думи: „Добре свършено, добри Ми и верни слуги.“ Втората награда е малко по-очевидна и е свързана с това колко близко ще бъдем до Исус през вечността.

ПО-БЛИЗКИ ВЗАИМООТНОШЕНИЯ С ЦАРЯ

През годините ми на пътуване и общуване с вярващи от цял свят, понякога се чудя дали повечето западни християни не вярват, че Бог е социалист. Възприятието на много вярващи е, че Той ще възнагради всички еднакво и че всички ще имаме еднаква власт, отговорност и чест в новото небе и земя. Те като че ли не могат да схванат следната истина: въпреки че Божието изкупление е за всички и не се основава на нашите дела, Бог възнаграждава нашата вяроност според това до каква степен сме се покорявали, до каква степен сме посто-

янствали и доколко сме били верни на Словото Му.

Нашата най-голяма награда, когато финализираме успешно - дори по-велика от тази, която разгледахме в предходната глава - е колко близко ще бъдем до Исус във вечността. Няма нищо по-прекрасно от това да бъдем близо до Онзи, Когото обичаме и обожаваме. Писанията дават убедителни доказателства за това. Едно от тях говори за победителите, които ще бъдат привилегировани да **следват Агнето, където и да отиде** (Откровение 14:4). Каква привилегия и чест е това - да следваме Исус, където и да отиде, през цялата вечност!

Тази истина се вижда ясно в евангелията. Към края на земното служение на Исус, майката на двамата ученици се обърна към Него с молба: **Обещай ми, че тези двама мои сина ще бъдат почетени с най-добрите места в Твоето царство, от Твоята дясна и лява страна** (Матей 20:21, MSG).

Разбира се, най-високото място на почит е в непосредствена близост до Исус, Който от Своя страна е седнал до Отец. Не може да има по-добро място! Библията говори за могъщи ангели, наречени серафими, които са много близо до престола на Бога (вж. Исаия 6:1-6). Те непрекъснато викат един на друг: **Свят, свят, свят е Господ!** Християните пеят песни с думите от тези стихове. Но ангелите не пеят тази песен, за да може Бог да се почувства добре. Не, те откликват на това, което виждат! Във всеки следващ момент пред очите им се разкрива различен аспект на Божието величие и всичко, което могат да направят, е да извикат: „Свят!“ Всъщност техните викове са толкова пламенни, че стълбовете на храма, който побира милиарди ангели и светии в небето, се разклащат от гласовете им.

Тези могъщи ангели не се оплакват от позицията си. Те не си мислят тайно: „Правим това в продължение на десет трилиона години. Започва да ни доскучава. Дали Бог ще постави някой друг на наше място, за да можем да си починем и евентуално да разгледаме и други части на вселената?“

Няма начин! Небесните ангели не искат да бъдат никъде другаде. Няма по-добро място в цялата вселена от това да бъдат до Бога, да виждат Неговото величие и да чуват мъдростта Му. Да го кажем по-простичко, няма по-зрелищно нещо в цялото творение от Самия Творец. Трябва да помним, че нищо не е скрито от Неговия поглед, така че, когато сте близо до Него, ще виждате всичко от Негова гледна точка. Примерът е слаб, но представете си, че гледате през телескоп, докато седите до Алберт Айнщайн, Нийл Армстронг и сър Исаак Нютон. Какво прозрение ще получите само! Разбирам, че това не може да се сравнява с виждането на нещата от Божия гледна точка, но съм сигурен, че схващате идеята.

Един служител, когото познавам, беше взет на небето. Той сподели, че докато е бил там, усещал неутолим копнеж да отиде в тронната зала. Всички в небето искали същото - да бъдат максимално близо до Бога. Моят приятел възкликна, че небето е много по-красиво от всичко, което той някога си е представял, но нищо в небето не е по-желателно от Самия Господ.

Нека се върнем към молбата на майката на Яков и Йоан. Исус отговори: **Относно даването на почетни места, това не е Моя работа. Моят Отец ще се погрижи за това** (Матей 20:23, MSG). Сега трябва да се запитаме: Има ли наистина почетни места в небето? Или Исус искаше да каже: „Не мислете за почетни места в небето. Защо искаш синовете ти да са по-близо до Мен и Моя Отец? Ти и синовете ти трябва просто да живеете живота си за Бога. Един ден всичко ще се нареди и Бог ще даде на всеки християнин еднакво почетно място. Всичко е на базата на това, което Аз върша, а не на това, което вие вършите, така че не се притеснявайте.“

За да отговорим на този въпрос, трябва да погледнем един друг въпрос, зададен на Исус, относно живота след смъртта. Веднъж садукееите дойдоха при Него с намерението да Го притиснат теологически. Те Му разказаха за седем братя, които били сред тях. Най-възрастният се оже-

нил, но умрял бездетен. Вторият брат се оженил за жената на брат си, но и той умрял бездетен. Така станало и с останалите братя, така че в крайна сметка и седмината се били женили за нея. Садукеите попитаха Исус: „Кажни ни, чия съпруга ще бъде тя във възкресението?“

Отговорът на Исус беше различен от отговора, който Той даде на майката на учениците: „Бракът е за хората тук, на земята.“

Нещата няма да стоят по този начин в бъдещия век. Достойните да достигнат до възкресението от мъртвите няма да се женят и омъжват отново. Те никога няма и да умрат отново. В това отношение те ще са като ангелите. Те са деца, които Бог е възкресил за нов живот (Лука 20:35-36, NLT). Исус поправи садукеите, след което обясни как точно ще бъдат нещата с женитбата в небето. Но Той не коригира майката на Яков и Йоан относно точността на това, което тя поиска. Всъщност Той намекна, че наистина ще има по-велики почетни позиции на небето и те ще бъдат позициите на хората най-близо до Него. Тези позиции се определят от Бог Отец в деня на съда. Други писания разкриват, че почетни позиции ще бъдат присъдени на онези, които финализира успешно - несломимите вярващи.

СЯНКА НА ИДНИТЕ НЕЩА

Можем да видим тази истина в книгата на Езекиил. Въпреки че тук се говори за старозаветни свещеници, Езекиил ни дава пророческо прозрение - символ на това какъв ще бъде животът във великия Сионов храм, Божия вечен дом.

Чрез пророк Езекиил Бог обсъжда левитите - старозаветните свещеници. Какво общо има това с нас? Апостол Йоан казва:

На Онзи, Който ни възлюби и ни изми от греховете в собствената Си кръв, и ни направи царе и свещеници на своя Бог и Отец, на Него да бъде слава и

господство за вечни векове. Амин (Откровение 1:5-6).

Вижте думата *свещеници*? Християните, които са родени от Духа, сега са свещеници на нашия Бог, за вечни векове. Чуйте думите на Бога:

Левитите (свещениците), които си тръгнаха и Ме оставиха, заедно с всички останали - целият Израел - които се увлякоха по идоли, ще си платят за всичко, което са направили. От сега нататък те ще вършат само черната работа в светилището: ще охраняват портите и ще помагат с домакинската работа в храма (Езекиил 44:10-11, MSG).

Идолите, разбира се, говорят за идолопоклонството на Израел. В наши дни идолопоклонството не приема същата форма както в древността, но е еднакво ужасно в Божиите очи. Казано ни е: **Не бъдете алчни за добрите неща в този живот, понеже това е идолопоклонство** (Колосияни 3:5, NLT). Идолопоклонството е когато много силно желаем атрактивните неща

**Идолопоклонството
може да се появи
практически във всяка
област на живота**

на този живот. В нашата западна култура днес идолопоклонство е да си поставяме за цел и да преследваме издигане в кариерата си, да

ламтим за пари, материални неща, статут, популярност, удоволствия, слава или каквато и да е друга проява на завист или себична амбиция. Идолът е всяко нещо, което ние обичаме или желаем повече, отколкото обичаме или желаем Бога. Това е нещо, или някой, на когото отдаваме нашата сила или от когото черпим сили.

Идолопоклонството може да се появи практически във всяка област на живота, дори в нещо толкова основно като храната. Има много християни, които са алчни за храна. Когато са депресирани, те ядат; когато са щастливи, пак ядат, а ако храната е с добър вкус - те я изяждат, без значение какви са хранителните й със-

тавки и качества. Те поемат пълни боклуци в тялото си, понеже се отдават на мимолетното удоволствие на вкуса. Същите хора никога не биха поставили старо моторно масло или некачествена газ в колата си, но в същото време са оставили разума си настрана, що се отнася до качеството и количеството на храната, която приемат. Превърнали са храната в идол. И понеже черпят своята сила от временното усещане за вкус и пълния стомах, те дават силата си на това усещане.

Идолопоклонството може да бъде видяно и в желанието на човек да бъде известен. Това са хора, които биха направили всичко, за да получат позицията на „почит“ в църквата, в работата си или в обществото. Те биха клюкаррили, клеветили, мамели, лъгали или правили компромис с разбиранията си, за да получат място на признаване, позиция или власт. Дори и да не участват в подобни задкулисни практики, правят бог от стремежа си за по-добри позиции. Те черпят силата си от популярността, положението и славата; следователно и предават силата си на тях.

Идолът ще ви лиши от безкомпромисна вярност. Той ще открадне силата, от която имате нужда, за да изкарате състезанието вярно до края.

В пасажа от Езекиил по-горе, Бог говори за онези вярващи, които са престанали да търсят Него за сметка на неща, които не носят трайно удовлетворение. Тези идоли може да ни удовлетворяват в краткосрочен план, но никога не могат да ни задоволят в дългосрочен. Бог казва, че идолопоклонниците ще си платят за всичко, което са извършили. Те ще си платят като видят как наградата им изгаря. Ще бъдат спасени, но едва-едва. Ще бъдат част от Божия дом, но като слуги, които вършат „черната“ работа и помагат в домакинството.

Трябва да помним, че Бог ни говори тук и сега. Той не иска вие или аз да пропуснем всички богатства, които е приготвил за нас. Небето ще бъде толкова по-прекрасно от всичко, което можем да си представим - нищо на земята не може да се сравнява с великолепието му. Въпре-

ки това, ще има статути в небето - места на по-голяма почит и такива на по-малка почит. Всяка позиция в Божието домакинство е много по-добра от всичко на земята, както казва Давид: **По-добре е да бъда вратар на прага на дома на моя Бог, отколкото да живея охолно в шатрите на нечестието** (Псалм 84:10, AMP). Друг превод перифразира този стих много добре:

Един ден, прекаран в Твоя дом, това прекрасно място на поклонение, е по-добър от хиляди дни, прекарани на гръцките островни плажове. Предпочитам да търкам пода в дома на моя Бог, отколкото да бъда почетен като гост в двореца на греха.

Давид казва: „Предпочитам да бъда обикновен слуга в Божия дом, отколкото да бъда където и да е другаде!“ Няма по-желателно място в цялата вселена от Божия дом по поръчка, резиденцията на Неговото осезаемо присъствие. Всяка позиция в Сион е по-добра от всичко, което се намира където и да е другаде.

Но не пропускайте това, което Бог иска да каже тук. Понеже ни обича толкова много, Той се опитва да ни предупреди за потенциалната скръб, която можем да преживеем, ако не бъдем на най-доброто място, което Той е приготвил за нас: наградата да бъдем близо и да работим заедно със Самия Бог, във вечността. Ще има сълзи по време на Божия съд на вярващите и ние сме сигурни, че **Бог ще обърне всяка сълза от очите им** (Откровение 21:4). Но осъзнаването, че сме злоупотребили с краткия си живот на земята, което се е отразило на позицията ни за през цялата вечност, няма да си отиде. Ние винаги ще знаем какво сме пропуснали поради стремежа си към нещата, които не са трайни. Това е вечната загуба, за която говорих подробно в предишната глава (вж. 1 Коринтяни 3:12-15).

От друга страна, чуйте това, което Бог ни казва: **Но левитските свещеници, които произхождат от рода на Садок, който се грижи вярно за светилището Ми, ко-**

гато всички останали Ме забравиха, ще дойдат в Мое присъствие и ще Ми служат (Езекиил 44:15, MSG).

Въпреки че Бог се позовава конкретно на старозаветните свещеници в този стих, ние знаем, че тези неща са **сянка на идните** (Колосияни 2:17) и че **всички тези събития са се случили с тях като пример за нас** (1 Коринтяни 10:11, NLT). В много случаи събитията от Стария завет са символи, сенки или илюстрации за неща, които предстоят в бъдещите епохи. Забележете думите: **Ще Ми служат**. Едно е да бъдем слуги в дома и да търкаме пода, както Давид беше готов да направи, но е съвсем различно да служим на Бога!

Аз бях член на църква с осем хиляди души, когато започнах служението си на пълно работно време през 1983 година. Тази църква беше известна не само в моя град, а и в световен мащаб. Имахме 450 платени служители. Аз бях нает като изпълнителен асистент на пастора и съпругата му. За мен беше чест да им служа. Бях по-привилегирован от другите членове на екипа, понеже моят офис се намираше в непосредствена близост до офисите на пасторите ми, често бях гост в дома им, както и често ходех на обяд или вечеря с тях, когато те се срещаха с някои от най-великите служители в света. Имаше моменти, в които седях в страхопочитание. Сълзите са се стичали по лицето ми, докато съм размишлявал колко благословен съм да бъда близо до тези велики лидери.

Чувах мъдрост, мисли и идеи, които никой от другите членове на персонала нямаше привилегията да чуе. Придобивах прозрения, които ме водят до ден-днешен. Моята позиция беше най-желаната работа в цялата църква. Членовете на персонала често ми казваха: „Ти си толкова благословен да служиш в позицията, която заемаш.“ Някои питаха завистливо: „Как получи тази позиция? Какво направи, за да ти я дадат?“ Други често обсъждаха кой ще заеме моето място, ако си тръгна един ден. Знаех, че те са прави: това беше най-добрата позиция за човек от персонала.

А можете ли да си представите подобен привилегирован статут със Самия Бог? Непокосимите вярващи, които си вършат работата добре и издържат в състезанието до края, са онези, които ще бъдат близо до Божието присъствие в идните векове. Те ще бъдат хората, които ще седнат на почетните места. Бог казва в Езекиил 44:28: **Що се отнася до наследството, Аз ще бъда тяхното наследство.**

Може ли да има по-добро възнаграждение или награда? Онези, които ще бъдат близо до Бога, ще чуват Неговите идеи, видение, прозрения, ще Му съдействат при планирането на бъдещето и по други ръководни въпроси. Това ще са тези, които издържат с усърдие и вяроност. Ще седим и управляваме заедно с Него завинаги. Ще служим директно на Него. Какво невероятно обещание!

И така, чуите увещанието на Павел отново:

Всички спортисти практикуват строг самоконтрол. Те го правят, за да спечелят наградата, която ще повехне, а ние го правим за вечна наградата. Така че аз тичам направо към целта, внимавайки във всяка стъпка (1 Коринтяни 9:25-26, NLT).

Професионалните спортисти тренират усилено за наградата на някое национално или интернационално състезание, но всичко това бледнее в сравнение с наградата, за която ние тичаме. Ето защо Библията ни увещава: **Нека тичаме с търпение и упорито постоянство в назначения маршрут на състезанието, което е пред нас** (Евреи 12:1, AMP). Един друг превод казва: **Пригответе се, започнете да тичате и никога не се отказвайте!** Друга съвременна перифраза казва в прав текст: **Тичайте така, че да спечелите наградата** (1 Коринтяни 9:24, TEV).

Задайте си въпроса: Сега като знам за наградите, които ме очакват, тези думи придобиват ли по-голямо значение за мен?

Мисля, че знам отговора ви.

18

НИКОГА НЕ СЕ ОТКАЗВАЙТЕ!

**Не се отказвайте. Не се затваряйте.
Ако не го направите, накрая ще спечелите**
(Матей 10:22, MSG).

Никой не може да ви принуди да се откажете. Вие самите сте единствените, които биха могли да вземат подобно решение.

Затова не го правете.

Наградата за победата, както в този живот, така и в следващия, е много по-голяма от проблемите и трудностите, пред които се изправяте сега. Исус каза: **Всичко това си струва на края.**

Нашият Спасител предсказва един много тъжен факт, който ще се случи в тези последни дни. В Матей 24:10 (CEV) е записано: **Много хора ще отстъпят.** Сигурен съм, че сърцето Му се е съкрушавало дори докато произнася тези думи. Хората, които Той обича толкова много - същите, за които даде живота Си, за да изкупи тяхната свобода и успех, ще отстъпят.

Тъжният факт е, че няма нужда те да го правят. Бог ни е дал Своята могъща благодат не само за да ни прекара успешно през трудностите, но за да можем да бъдем много по-силни, по-мъдри и по-ползотворни, отколкото сме били преди да ги преживеем. Много хора ще се откажат, понеже нямат правилната перспектива. Те не са „въоръжени“.

Има различни видове отстъпление. Най-често то се корени в правенето на компромис - антонимът на това да сме безкомпромисни. От видението, за което ви раз-

казах в първа глава, ние трябва да имитираме човека, който гребеше срещу течението. За да ходим с Бога, да изявяваме Неговото царство и да се отличаваме за Негова слава, трябва да се движим срещу течението на светската система.

Трябва да бъдем упорити в търсенето на Божията мъдрост. Компромисът не е възможност.

ТРУДНО Е ДА СИ ХРИСТИЯНИН

Точно преди своето мъченичество, апостол Павел предвиди силните течения на последните дни. Той писа на Тимотей: **През последните дни ще бъде много трудно да си християнин** (2 Тимотей 3:1, TLB). Павел беше бит с камшик пет пъти, като всеки път получи по тридесет и девет удара, беше пребиван с тояги три пъти, веднъж беше убит с камъни и прекара години в затвора. Той се изправяше срещу враждебност и гонение навсякъде, където отидеше. И все пак пророкува, че в последните времена, тоест в наше време, ще бъде по-трудно да се живее за Бога! Как можеше да каже подобно нещо, след като той самият преживя такива екстремни трудности в живота си? Ето неговото обяснение:

Хората ще бъдат егоистични, алчни, самохвални и надути; ще обиждат, ще бъдат непокорни на родителите си, неблагодарни и недуховни; ще бъдат жестоки, безмилостни, клеветници, насилници и свирепи; ще мразят доброто, ще бъдат коварни, безразсъдни и надути от гордост; ще обичат удоволствията, а не Бога (2 Тимотей 3:2-4, TEV).

Бихме могли да си зададем въпроса: „И какво толкова? Как този списък на поведенчески модели, отнасящ се за нашето време, се различава от ерата на Павел?“ Всъщност наистина тези черти на характера можеха да бъдат видяни и по времето на Павел. Хората обичаха себе си и парите, бяха нечестиви и непримирими и, общо взето, покриваха характеристиките на гор-

ния списък. Петър дори каза на Петдесетница: **Спасете се от това извратено** (перверзно, зло, несправедливо) **поколение** (Деяния 2:40, AMP).

И така, защо Павел разграничава нашето поколение? Защо свързва тези черти с най-трудното време в историята, във връзка с ходенето с Бога? Следващият стих ни дава отговор: **Те ще действат така, като че ли са духовни, но ще отхвърлят силата, която може да ги направи богоугодни** (2 Тимотей 3:5, NLT).

Павел казва, че голямата трудност ще произтича от „вярващи“, които правят компромис с истината. Заедно с другите писатели на Новия завет, апостолът предупреждава, че в наши дни голям процент от изповядващите, че са „новородени християни“, няма да стоят здраво в Божията благодат. Те ще се придържат към факта, че са спасени по благодат, но ще отхвърлят силата на благодатта, която може да ги отличи и оприличи на непоколебими воители на Царството.

Това са онези, които са оставили греблата настрана. Носът на лодката им може да сочи *срещу* течението, но те се носят *по* течението на светската система. В моето видение имаше и по-големи корабчета, на които имаше празнуващи хора. Тяхната единна вяра прави измамата още по-силна и убедителна. Те не само се самозалъгват, но заблуждават и карат много искрени християни да се препънат. Това е трудността, за която говори Павел.

**Вярвам, че
най-голямата битка,
пред която сме
изправени в тези
последни дни,
е беззаконието**

Като погледна назад в историята, вярвам, че най-голямата битка на ранните църковни отци беше легализмът. Легализмът се опитваше да накара новите вярващи да влязат обратно под закона, за да бъдат спасени, вместо да се доверят на Божията благодат.

Ние воюваме в различна битка сега. Вярвам, че най-голямата битка, пред която сме изправени в тези пос-

ледни дни, е беззаконието. Беззаконието носи едно спасение, което не изисква и не очаква променен начин на живот. Като християни ние живеем не по-различно от преди спасението си, но сега сме част от клуба, носим названието и говорим езика на групата, докато корабчето ни, на което партито е в разгара си, се носи стремглаво надолу по течението. Вече не сме безрезервни в своето доверие към Бога и в покорството си към Неговите пътища.

Исус предупреждава, че в последните дни **грехът ще бушува навсякъде, и любовта на мнозинството ще охладнее. Но онези, които издържат до края, ще бъдат спасени** (Матей 24:12-13, NLT). Но чакайте - грехът бушуваше и в дните, когато Исус изговори тези думи. Какво прави нашите дни различни? Шокиращата реалност е, че Исус не говори за обществото като цяло, а за онези, които претендират, че Го следват. Той свидетелства, че грехът ще бушува сред християните в наши дни. Защо иначе ще завърши Своего изявление с **но онези, които издържат до края, ще бъдат спасени?** Няма смисъл да се казва на невярващи хора: „Ако завършите състезанието, ще бъдете спасени“, понеже те дори не участват в състезанието. Но бихте казали на човек, който вече е във вярата и е започнал състезанието: „Ако завършиш!“

Ключовата дума, която Исус използва тук, е *издържи*. Да издържат означава, че ще има опозиция, противопоставяне или трудности в придържането към истината. Ние трябва да бъдем твърди, за да финализираме успешно.

ДОШЛО Е ВРЕМЕТО

В този контекст, второто писмото на Павел до Тимотей заслужава още от нашето внимание. След като посочва трудностите, Павел ни дава и разрешението: **Измамниците ще продължават да се влошават, като мамят останалите и самите те биват маме-**

ни. Но колкото до теб, продължавай в истините, на които си бил учен и в които твърдо вярваш (2 Тимотей 3:13-14, TEV).

Истината не е модерна, но е постоянна във времето и не се повлиява от становища или култури. Забележете, че Павел настоятелно приканва и предупреждава ученика си: „Продължавай в истините, на които си бил учен и в които твърдо вярваш.“ Постоянството в истината е решението.

Да се следват световните тенденции е съблазняваща примамка, но те водят единствено до заблуда. Поради тази причина Павел продължава:

Ти си бил учен на святото Писание от детството си, и си получил мъдростта да приемеш спасението, което идва чрез вяра в Исус Христос. Цялото Писание е вдъхновено от Бога и е полезно, понеже ни научава кое е истина и ни кара да осъзнаем какво не е наред в живота ни. То ни поправя и ни учи да вършим правилните неща. Това е Божият начин да ни подготви във всичко и да ни екипира за всяко добро нещо, което Бог иска да извършим (2 Тимотей 3:15-17 NLT).

Нека подчертая два ключови термини в този пасаж: „святото Писание“ и „от детството си“. Бог вдъхновява цялото Писание. Това е Неговата истина, която не зависи от времето и културата. Тя е основата, върху която градим живота си, тя ни снабдява със знание и сила, за да угодим на Бога.

Трета глава на 2 Тимотей приключва и ние бихме си помислили, че и Павел приключва с мисълта си. Но чак през 1227 година след Христос Църквата разделя Библията на глави и стихове. Когато Павел е писал това писмо, то не е било разделено на глави. Така че определено той не беше приключил с мисълта си. Следващите думи на апостола продължават в същата посока:

Затова ти заръчвам, пред Бога и пред Господ Исус Христос, който ще съди живите и мъртвите при явяването Си и царството Си: проповядвай Словото! Бъдете готови в и извън време. Убеждавай, смъмряй, увещавай, с пълно дълготърпение и поучение. Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение, но според собствените си желания, понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители и ще отвърнат слуха си от истината (2 Тимотей 4:1-4).

Затова ти заръчвам пред Бога и пред Господ Исус Христос. Павел не би могъл да даде по-силна заповед на своя ученик. Каква е заръката? Да прокламира и поучава Словото на Бога. Не става дума да поучава философия, светски принципи, лидерски техники или каквито и да е други похвати, свързани с времето. Не, заръката беше да проповядва вечното Писание.

Павел първо доказва, че цялото Писание е вдъхновено от Бога и способно да насочва живота ни. След това той заръчва на Тимотей да го прокламира и поучава. Защо? Защото щеше да дойде време (и аз вярвам, че това време е днес), когато тези, които мамят и са мамени, няма да търпят здравето учение. Кое здраво учение? Не просто учение, а основополагащото учение на Писанието. Това е учението, което свързва всичко заедно.

За съжаление, аз съм бил свидетел на пренасочването на нашите духовни (от Писанията) основи, за да се напаснем към съвременните тенденции и времена. Нещата до толкова са излезли извън контрол, че служител на голяма църква да може да застане пред паството си, да обяви, че е хомосексуалист и да получи овации. Друг може да декларира, че вече не е Божията воля да изцелява и неговите хора ще повярват на него вместо на Божието Слово. Друг може да стане

автор на книга, чието послание е, че цялото човечество ще отиде на небето и че никой човек няма да гори във вечния огън. Друг може да оспори непорочното зачатие и връщането на Исус Христос и все още да бъде зачетен като лидер в християнската вяра. Всеки ден виждаме подобни сценарии на сцената на християнството днес.

Някои от последните изследвания могат да ни помогнат да разберем тези нелепи промени. Според едно национално проучване, само 46% от „новородените християни“ вярват в абсолютната морална истина. Повече от петдесет процента от „евангелските християни“ смятат, че хората могат да достигнат до небето чрез пътища, различни от жертвата на Исус Христос. Само четиридесет процента от „новородените християни“ вярват, че Сатана е реална личност.

Как е възможно това? Отговорът се намира в думите на Павел до Тимотей: **те няма да търпят здравето учение** - ние не оставаме безкомпромисни в истината.

Все повече и повече чуваме и прокламираме „Евангелие“, което не трансформира живота на хората. Посланието му не съответства на основната доктрина на Божието Слово като това например: „Исус умря за нашите грехове, за да можем да отидем на небето, но ние сме хора и Бог разбира различните ни пороци и сексуални предпочитания.“ Едно от последните популярни поучения премахва нуждата от покаяние за греха. Мнозина вярващи с радост чуват, че няма нужда да скърбим за непокорството си спрямо Бога, или да се покаяваме пред Него, понеже грехът вече е бил покрит чрез благодатта. Чувал съм хората, които приемат това учение, да се хвалят колко лесно, освежаващо и освобождаващо било това послание. Но ако лесно, освежаващо и освобождаващо бяха реалните показатели на истината, тогава всяка доктрина, която задоволява плътта, щеше също да бъде истина! Ако това е правилно учение - че за християните вече не е необходимо

да се покайват, тогава Исус Христос бърка, като казва в книгата Откровение на пет от седемте църкви да се „покаят“ (вж. Откровение 2:5, 16, 21, 22, 3:3, 19).

Истината не се променя, за да угоди на онези, които искат да съгрешават. Истината не се напасва към човешките желания, удобства или така наречената „политическа коректност“. Точно обратното - Божият Син заявява: **Труден е пътят, който води до живот** (Матей 7:14).

Ние сме натрупали учители, които са се отклонили от здравето учение. Тези хитри комуникатори са скалпили едно „евангелие“, което се съобразява с моралната деградация на нашата култура. Истината вече не оформя живота на вярващия, а вместо това тя се реструктурира и интерпретира чрез културалните тенденции. Защо? Защото ушите ни сърбят да слушат думи, които ще ни позволят да скочим в леглото със света, а не да изпълним заповедта: **излезте измежду тях и се отделете** (2 Коринтяни 6:17).

Много вярващи усещат чрез Святия Дух, че нещо не е наред, когато за първи път започнат да „флиртуват“ с компромисите. И все пак, тъй като масово хората празнуват на корабчето, което се носи по течението, в крайна сметка мнозина приглушават гласа на Духа, запушват ушите си и не чуват истината.

ПОКОЛЕНИЕ ОТ ШАМПИОНИ

И защо трябва това да ни изненадва? Писано е, че ще има голямо отстъпление в последните дни (вж. 2 Солунци 2:3).

От друга страна, пише и за поколение от шампиони, което ще се издигне в същия период от време. Това ще бъдат велики мъже и жени, млади и възрастни (вж. Деяния 2:17-18). Старовременните пророци и апостоли описват тези герои като безкомпромисни в истината. Проблемите свързани с мрака и заблудата ще подготвят сцената за тези войни. Те няма да отстъпят на-

зад, но чрез своите твърди убеждения и действия ще придвижат и разширят царството на Бога. Те наистина ще се отличат като силна светлина на фона на тъмнината. Ще бъдат превъзходни във всички аспекти на живота - не като правят компромиси, а точно както Даниил, чрез мъдростта на Бога, която може да бъде намерена единствено в страхопочитанието и овластяването на благодатта.

Скъпи читателю, надявам се, че ти ще бъдеш един от тези шампиони. Моля се да влезеш в своето величие, като опашеш кръста си с истината и се въоръжиш с нагръдника на правдата. Надявам се, че ще вдигнеш щита на вярата и ще тичаш неуморно в състезанието, като се бориш с всяка опозиция уверено и до край. Ти си победител. Ти притежаваш гена на Онзи, Който издържа най-голямата възможна враждебност и опозиция. Неговата сила е в теб! Неговото естество е и твоето естество. Ти не си бил създаден, за да се отказваш, отдръпваш, препъваш или правиш компромиси. Ти си благословен с невероятната Божия благодат.

Без значение колко голяма е опозицията срещу теб, погледни я като платформа към следващото ниво на управление. Научи се от проблемите, както Павел:

Беше толкова зле, че не мислехме, че ще успеем да се справим. Усещахме, че сме осъдени на смърт. Както се оказа, това беше най-доброто нещо, което можеше да се случи. Вместо да се доверим на собствената си сила или съобразителност, за да се измъкнем, ние бяхме принудени напълно да се доверим на Бога - което не беше лоша идея, тъй като именно Той възкресява мъртвите! И Той го извърши - спаси ни от сигурна гибел. И ще го направи отново - ще ни спасява колкото пъти имаме нужда от спасяване (2 Коринтяни 1:8-10, MSG).

Трудностите на Павел бяха толкова тежки, че не вярваше да оживее, заедно с екипа си. Въпреки това той заявява, че „това беше най-доброто нещо, което можеше да се случи“. Така Павел се издигна на по-високо ниво на власт и сила. Божията благодат (сила) винаги е достатъчна. Бог ще ни прекара през трудностите отново и отново.

Всичко, което трябва да направиш, е да пребъдваш в тази благодат и да не оставяш вярата си, понеже те чака велика победа и удовлетворение. Яков пише: **Бог ще ви благослови, ако не се откажете, когато вярата ви бъде изпитана. Той ще ви възнагради със славен живот** (Яков 1:12, CEV).

Бог ти е дал от Своята благодат, сила, специфични качества и пълнота. Ти си едно с Него. Ти си част от Тялото на Христос. Главата (Исус) никога не се е проваляла, няма да се провали и Тялото Му. **Атакувани сме от всички страни от неприятности**, пише Павел, **но не сме смазани и съкрушени. Объркани сме, но не се отказваме и предаваме** (2 Коринтяни 4:8, NLT).

Ние сме Тялото Христово! Не се отказваме! Не се предаваме! Павел повтаря тези думи постоянно: **Ние**

**Никога не си мисли,
че Бог се е отказал
от теб**

никога не се отказваме (2 Коринтяни 4:1, CEV) и отново: **И така, ние не се отказваме. Как бихме могли да**

го направим? (2 Коринтяни 4:16, MSG). Ти беше създаден, за да успееш по един великолепен начин.

Никога не си мисли, че Бог се е отказал от теб. Той никога няма да го направи. Чуй Неговото обещание: **Бог, Който ви е вкарал в това духовно приключение, споделя с нас живота на Своя Син и наш Учител - Исус. Той никога няма да се откаже от вас. Никога не забравяйте това** (1 Коринтяни 1:9, MSG).

Това не е ли забележително обещание? Бог никога няма да се откаже от вас. Той е несклоним в това отно-

шение. И ако Той няма да се откаже от вас, как бихте могли вие да се откажете от Него или от себе си? Оставете твърди.

Каква е наградата? Ето каква, от устата на Господа:

Ето каква е наградата, която имам за всеки победител - всеки, който продължава и не се отказва: вие ще управлявате народите (Откровение 2:26, MSG).

Каква награда само! Павел потвърждава обещанието на Исус: **Ако не се откажем, ние ще управляваме с Него** (2 Тимотей 2:12, CEV). И помнете, тук не става дума само за идния век, а и за днес. **Всички, които получават изобилната Божия благодат и са оправдани пред Него, ще управляват в живота чрез Христос** (Римляни 5:17, TEV).

И така, скъпи ми братко или сестро в Христос, ти определено притежаваш силата да бъдеш непоколебим. Имаш необходимото, за да финишираш успешно - благодатта на Бога, която не може да се провали. Така че, тичай с увереност към своята награда. Независимо дали става дума за божествено назначение, ключова позиция или взаимоотношение в Царството, независимо дали става дума за краткосрочен или дългосрочен план, или дори за целия ти живот, ти си определен да завладяваш и управляваш. Имаш привилегията да преживееш богатството и изобилния живот, който идва от това, че устояваш. Управлението те очаква. Ти ще се отличиш, за слава на твоя Цар. Това е наистина невероятна награда. Така че винаги помни:

Остани с Бога!

Бъди смел! Не се отказвай!

Ще го кажа отново: **Остани с Бога** (Псалм 27:14, MSG).

ПРИЛОЖЕНИЕ 1

МОЛИТВА ЗА СПАСЕНИЕ

Как ставам Божие дете? Първо и преди всичко, това няма нищо общо с вас, а с това, което беше извършено за вас от Исус Христос. Той даде Своя живот, в съвършена невинност, за да ви върне при вашия Създател - Бог Отец. Неговата смърт на кръста е единствената цена, способна да ви осигури вечен живот.

Без значение от социалната ви класа, раса, произход, религия, или каквото и да е друго благоприятно или неблагоприятно нещо в очите на хората, вие имате право да станете Божие дете. Той желае и копнее да станете част от Неговото семейство. Това може да се случи като просто се отречете от греховния си живот, който е независим от Него, и посветите живота си на господството на Исус Христос. Когато го направите, вие буквално ще се родите отново. Вече не сте роби на тъмнината, а сте новородени като синове или дъщери на Бога. Писанието заявява:

Понеже, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Понеже чрез вяра в сърцето човек бива оправдан пред Бога, а чрез изповедта на устата си бива спасен (Римляни 10:9-10 NLT).

Така че, ако вярвате, че Исус Христос умря за вас и сте готови да Му предадете живота си - да не живеете вече за себе си - изповядайте следната молитва от сърце и ще станете дете на Бога:

Боже на небето, признавам, че съм грешник и про паднал човек, спрямо Твоя праведен стандарт. Заслужавам да бъда осъден за цяла вечност, поради греха си. Благодаря Ти, че не ме остави в това състояние, понеже вярвам, че Ти изпрати Исус Христос, единствения Си Син, Който беше роден от девицата Мария, за да умре за мен и да понесе моето наказание на кръста. Вярвам, че Той беше възкресен отново на третия

ден и сега седи от дясната Ти страна като мой Господ и Спасител. Затова, днес, _____, 20__, аз предавам живота си изцяло на господството на Исус.

Исусе, приемам Те като мой Господ, Спасител и Цар. Ела в моя живот чрез Духа Си и ме направи Божие дете. Отричам се от нещата на тъмнината, към които съм се придържал преди, и от този ден нататък няма да живея вече за себе си, а за Теб, тъй като Ти предаде Себе Си за мен, за да мога да живея вечно.

Благодаря Ти, Господи. Животът ми е напълно в Твоите ръце и според Словото Ти никога няма да бъда посрамен.

Сега вече сте спасени и сте станали Божие дете. Цялото небе се радва заедно с вас в този момент! Добре дошли в семейството! Бих искал да ви предложа три полезни стъпки, които можете да предприемете незабавно:

1. Споделете на някой, който вече е вярващ, това, което току-що направихте. Писанието ни информира, че един от начините да победим тъмнината е чрез свидетелството ни (вж. Откровение 12:11). Аз ви каня да се свържете с нашето служение - *Месинджър интернешънъл*, www.messengerinternational.org. Ще се радваме да се свържем с вас.

2. Присъединете се към добра църква, която поучава Божието Слово. Станете член и се включете в дейностите на църквата. Родителите не оставят бебетата си на улицата в деня, когато те се родят, с пожеланието да оцелеят както намерят за добре. Сега и вие сте бебе в Христос. Бог, вашият Баща, ви е осигурил семейство, което да ви помогне да израснете. Това семейство е местната новозаветна църква.

3. Бъдете кръстени във вода. Въпреки че вече сте дете на Бога, кръщението е публичният знак, както за духовния свят, така и за естествения, че сте предали живота си на Бога чрез Исус Христос. То е също акт на покорство, понеже Исус каза, че ние трябва да кръстваме новите вярващи **в името на Отец, Син и Святия Дух** (Матей 28:19).

Пожелавам ви най-доброто в новия ви живот в Христос. Нашето служение ще се моли за вас постоянно. Сега започнете да живеете безкомпромисно в истината!

ПРИЛОЖЕНИЕ 2

ЗАЩО ИЗПОЛЗВАМ ТОЛКОВА РАЗЛИЧНИ ПРЕВОДИ НА БИБЛИЯТА

Понякога възниква въпросът защо използвам толкова много преводи или защо използвам само части от стихове от Писанието? Позволете ми да отговоря на тези въпроси.

1. Библията е била първоначално написана с над 11 000 еврейски, арамейски и гръцки думи. В същото време, средният превод на английски език използва около 6000 думи. От тази статистика можем безопасно да заключим, че различни нюанси на значения може би са били изгубени в превода. Опирането върху няколко английски източници помага да се възстанови пълното богатство на това, което Бог е искал да каже.

2. При използването само на един превод, ако читателят е запознат с дадения стих, има голяма вероятност той да го подмине без да го прочете внимателно. Използването на различни преводи намалява тази вероятност и държи читателя фокусиран върху Писанието.

3. Докато пиша, аз прочитам внимателно избрана част от Писанието в пет до осем различни превода и определям кой най-добре показва това, което се опитвам да кажа. Също така искам да се уверя, че ако използвам перифраза, тази част ще бъде в синхрон с уважаваните преводи.

4. Причината, поради която не винаги използвам пълните стихове, е, че главите и стиховете са добавени в Библията през 1227 г. Библията не е била първоначално написана с тези разделения. А и Исус в Евангелията много пъти цитираше само части от стихове от Стария завет.

ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗМИШЛЕНИЯ И ДИСКУСИИ

1. Съгласни ли сте, или не, че начинът, по който финишираме в живота си, е по-важен от начина, по който го започваме? Обяснете отговора си.
2. Как бихте дефинирали „неотстъпчив дух“?
3. Как бихте определили значението на Божията благодат? Как беше обогатено вашето разбиране за благодатта от тази книга?
4. Какво означава лично за вас това, че християните трябва да **управляват в живота** (вж. Римляни 5:17, ТЕV)? Как се отразява тази истина на семейството ви, на работата ви и на начина, по който откликвате на предизвикателствата в живота си?
5. Много християни определено не управляват в живота. Според вас защо е така?
6. Кои са някои от основните отношения и действия, които правят един вярващ да бъде управник във всяко предизвикателство, което животът може да предложи?
7. Как се противопоставя Сатана срещу вас (вж. Йоан 10:10)? През последните няколко дни или седмици по какъв начин сте виждали Сатана да „краде, убива и унищожава“ в живота ви?
8. Исус каза, че ще имаме проблеми в света, но също и че Той „победи света“ (вж. Йоан 16:33). Какво ни помага да бъдем победители?
9. Какви са качествата на гордия човек? Какви са качествата на смирения човек?
10. Апостол Петър каза на последователите на Исус да се „облекат в смирение“ (1 Петрово 5:5). Какво мислите, че той имаше предвид на практика?
11. Кои са някои от тактиките, които можем да използваме, за да се противопоставим на дявола?
12. Защо проблемите са такава съществена реалност в християнския живот?
13. Каква е ролята на молитвата в живота на несломимите вярващи?
14. Как бихте описали „усърдната“ молитва?
15. Защо ще има различни видове и нива награди в небето?
16. Докато размишлявате върху различните теми в тази книга, в кои области от ходенето си с Бога бихте поискали помощ от Святия Дух, да ви разшири и да ви даде „безкомпромисен дух“?

ПРИМАМКАТА НА САТАНА

Да живеем свободни от смъртоносния капан
на огорчението

Често онези, които носят огорчението в себе си, не осъзнават, че са попаднали в капан. Понеже са така погълнати от нещастията, което им е причинено, остават напълно слепи за истинското си състояние. Като вярващи те са „парализирани“ и не могат да функционират, „слепи са“ и не могат да пристъпят напред и са обезсилени смело да декларират и приемат това, което Бог е приготвил за тях. Тази книга изобличава смъртоносния капан на Сатана - огорчението, което той използва, за да отклони вярващите от тяхната истинска съдба в Христос. Огорчението - самата примамка на Сатана, е често най-трудното за преодоляване препятствие, срещу което човек трябва да се изправи и да победи. Вашият избор не е дали да се огорчите или не, а по-скоро как да откликнете. Това послание ще ви даде сила да бъдете свободни от огорчението, за да имате безпрепятствено взаимоотношение с Бога.

Този материал и другите поучения на български език от Джон и Лиза Бивър са достъпни за сваляне:

www.Messengerinternational.org

www.CloudLibrary.org

Допълнителни ресурси на много езици са достъпни за гледане и сваляне в Youtube.com & Youku.com и други сайтове за видеосподеляне.

НЕ СЕ ОТКАЗВАЙ!

Силата, от която се нуждаете, за да
не се предавате никога.

Допълнителна информация за компонентите на учебната програма **Не се отказвай!**:

MP3 аудиофайловете могат да бъдат заредени във вашия плейър, смартфон или компютър.

Дигиталните файлове в PDF формат могат да бъдат четени на вашия таблет или компютър. Можете да ги четете, принтирате или размножавате. Може дори да копирате и използвате текста за други приложения.

EBook е дигитален формат на принтирана книга. Този формат също може да бъде прочетен от вашия таблет, компютър или смартфон.

DVD. Вие няма да можете да гледате DVD-то на вашия видеоплейър. То е само за компютър. Ако отново имате проблем, дайте диска на някой, който разбира повече от вас от компютри и помолете да ви помогне, за да може да се възползвате от файловете в изучаването си.

Всички тези ресурси от учебната програма са подарък към вас. Чувствайте се свободни да правите копия от диска и материалите, да ги изпращате на приятели, да копирате и поставяте текстовете в WORD документи, да изпращате тези поучения в църквите си, да ги качвате в интернет, за да може и други хора да се ползват от тях. Разпространявайте тези материали навсякъде, където усетите, че има глад за добро поучение върху Божието Слово.

www.Messengerinternational.org
www.CloudLibrary.org

НЕ СЕ ОТКАЗВАЙ!

Силата, от която се нуждаете, за да не се предавате никога.

Книгата, която държите в ръцете си, е част от учебната програма **Не се отказвай!** на Джон Бивийър. Като прочетете настоящата книга и допълващите я учебни материали на съпътстващото DVD и свалените от интернет, ще можете да изучите всяка част от тази динамична и животопрменяща серия. Ако се изучава правилно, тя ще разшири християнския ви живот и ще ви овласти да извършите повече за Бога.

Пълната програма съдържа следните компоненти:

- Книга **Не се отказвай!**

Единствената принтирана част от тази програма, това е книгата, която държите в момента. Електронното издание се намира на диска, във формат eBook и PDF.

- Диск **Не се отказвай!**

Съдържа по-голямата част от материалите на цялата програма в дигитален формат.

- Наръчник **Не се отказвай!**

На диска, в eBook и PDF формат.

- Аудио книга **Не се отказвай!**

Всички 18 глави на книгата, прочетени на глас в MP3 формат.

- Видеопоучения **Не се отказвай!**

На диска са само части от видеопоученията **Не се отказвай!** Всички 12 поучения можете да свалите безплатно от интернет.

- Аудиопоучения **Не се отказвай!**

Всички дванадесет поучения в MP3 формат.

- Книгата „**Лъвице, издигни се!**“

На диска, в eBook и PDF формат.

**Включва
DVD
“Не се отказвай!”**

Свалете горепосочените
и други материали от:
www.CloudLibrary.org

Messenger
International
MessengerInternational.org

Силата, от която се нуждаем, за да не се предаваме

НЕ СЕ ОТКАЗВАЙ!

ДЖОН БИВИЪР

Този диск е личен подарък от Джон Бивийър към вас. Той ви дава достъп до много полезни материали, които ще ви помогнат да изследвате допълнително това динамично поучение и да го споделите с останалите. Насърчаваме ви да разпространявате или копирате всичко, за да можете да го разпратите по електронните пощи на хората, да го качвате в интернет и да принтирате или ксерокопирате информацията. Всичко това е сглобено именно с тази цел - да вдъхнови и окуражи вярващите по целия свят.

Тези и други поучения (на вашия език) от Джон и Лиза Бивийър са достъпни за сваляне от:

**www.Messengerinternational.org
www.CloudLibrary.org**

Допълнителни материали на различни езици са достъпни за гледане и сваляне от Youtube.com & Youku.com, както и от други сайтове за видеообмен.

НЕ СЕ ОТКАЗВАЙ!

*Бог не е автор на трудностите, а ги използва,
за да ни екипира за по-велики победи. Той никога
не ни вкарва в буря без да ни даде силата
да надделеem над нея.*

**Вие вече имате всичко необходимо,
за да финиширате както трябва!**

Християните не трябва просто да "преживяват". Вие сте създадени, за да се издигнете над проблемите и да разкриете Божието величие! В тази завладяваща книга известният автор Джон Бивиър изследва съставки, необходими, за да завършим попрището. Книгата "Не се отказвай!" е нещо повече от стратегия за оцеляване. Тя предлага нов начин на мислене, който декларира, заедно с апостол Павел: "Аз се наслаждавам в трудностите." Библейските истини тук ще ви екипират да преуспеете във всеки етап от живота си.

**Присъединете се към
непоколебимото преживяване!**

Джон Бивиър

Джон Бивиър е сред най-популярните автори и известен говорител. Той и съпругата му Лиза, която също е известен автор, основават Джон Бивиър Министрис през 1990 г. Служението нараства в интернационален център, включващ и седмичната телевизионна програма "Посланикът", която се излъчва в 214 нации. Бивиър е автор на много книги, сред които са *Да разчулиш страха*, *Страхът от Господа* и *Под прикритие*.

Тези и други поучения (на вашия език) от Джон и Лиза Бивиър са достъпни за сваляне от:

www.Messengerinternational.org

www.CloudLibrary.org

ISBN 978-954-8007-56-6

Тази книга е подарък от автора
и не е за продажба!

**Messenger
International**
MessengerInternational.org

Follow John Bever on
Facebook and Twitter.